

ПИТЪР МЕЙЛ

МАРСИЛСКА АФЕРА

Част 2 от „Сам Левит“

Превод от английски: Петя Петкова, 2013

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Шокът оказва въздействието на студен душ, особено когато те спохожда под формата на неочеквана среща с човек, от когото нас скоро си задигнал вино на стойност три милиона долара. Сам Левит потрепери и се загърна в халата, все още мокър от ранното потапяне в басейна на „Шато Мармон“.

— Заповядайте. — Мъжът от отсрещната страна на масата, усмихнат, със загар и безукорен външен вид, пълзна чаша кафе към Сам. — Изпийте това. Ще ви стопли. После може да поговорим.

Той се облегна на стола си и проследи как Сам отпива първата гълтка спасително кафе, опитвайки да се съвземе от изненадата.

Франсис Ръобул — Сису. За последен път Сам се бе срещнал с него в Марсилия, на по чаша шампанско в „Пале дю Фаро“, кацналия на върха на хълм дворец на Ръобул с милиардерска гледка към Средиземно море. По поръчение на международна застрахователна компания Сам издирваше няколкостотин бутилки първокласно бордо, откраднати от холивудския дом на Дани Рот. След като следите го бяха отвели от Ел Ей до Париж, Бордо и Марсилия, бе открил откраднатите бутилки в огромната изба на Ръобул. И понеже беше човек, който предпочита да пристъпи направо към действие, а не да води дълги и изтощителни преговори с властите, на свой ред ги бе откраднал. И мислеше, че с това случаят е приключен. Хубава, чиста работа, при която е малко вероятно жертвата да подаде оплакване. Но ето я и самата жертва в градината на хотел „Шато Мармон“ в Лос Анджелис. Държеше се досущ като добър познат, който се опитва да стане приятел.

— Вероятно трябваше да би предупредя — сви рамене Ръобул, — но пристигнах в Лос Анджелис едва снощи, имах някои ангажименти и реших да се възползвам от възможността да дойда да кажа *bonjour*^[1] — Той извади картичка от горния джоб на сакото си и я прокара по масата. — Виждате ли? Това е малкият сувенир, който ми дадохте при последната ни среща.

Сам хвърли бегъл поглед към добре познатата си визитна картичка.

— Е, господин Ръобул...

— Моля те, да зарежем официалностите — пренебрежително махна с ръка Ръобул. — Наричай ме Франсис, а аз ще се обръщам към теб със Сам. По-удобно е, нали? — Усмихна се и кимна, сякаш мисълта за удобство е забавна. — Не искам да ти губя времето, така че ще пристъпя по същество. — Допи си кафето и бутна настрани чашката и чинийката с показалеца си с маникюр. — Всъщност работата, която ме води в Калифорния, си ти. — Замълча за момент, намигна заговорнически на Сам и продължи. — В Марсилия имам начинание, за което се изисква човек — в идеалния случай, както ще се увериш сам, американец — с доста необичайни, специфични дарби. И, съдейки от предишната ни среща, струва ми се, че точно ти си човекът. Какво ще кажеш за няколко седмици в Марсилия? Тя е прелестна по това време на годината, преди летните жеги. Ще направя престоя ти изключително комфортен и, разбира се, много привлекателен от финансова гледна точка.

Подозрението се бореше с любопитството и любопитството надделя.

— Нека да отгатна. — Сам върна намигването. — Ще събркам ли, ако кажа, че това, което имаш предвид, не е съвсем законно?

Ръобул се намръщи и поклати глава, сякаш Сам е изказал крайно неуместно предположение.

— Законността е нещо толкова сложно, нали? Ако можеше да се дефинира по-лесно, повечето адвокати по света щяха да останат без работа, което не би било лошо. Но, скъпи ми Сам, нека да успокоя съвестта ти. Не предлагам нищо по-незаконно от малка безобидна заблуда. А след изпълнението ти като книгоиздател последния път, когато се видяхме, ще е детска игра за човек с твоите дарби. Просто *soupe de feves*^[2], както казваме в Марсилия. — Вниманието на Ръобул внезапно се отклони от Сам към жената, която прекосяваше градината на път към тяхната маса. — Колко приятно — отбеляза той, като си приглади косата и се изправи. — Имаме гостенка.

Сам се обърна и видя Елена Моралес в тоалет, който наричаше униформа за клиенти — черен костюм, черни обувки на висок ток и тънко черно куфарче, макар че деловото въздействие беше разведreno

с дискретна черна дантела, подаваща се от сакото ѝ. Тя застана над Сам, като почукваше часовника си и далеч не изглеждаше доволна.

— Това ли ти е представата за небрежен петък? Или си забравил за срещата?

— Ах, да. Срещата. Дай ми пет минути да се преоблека, става ли? — попита той и в следващия момент си даде сметка, че Ръбул стои в очакване зад него. — Елена, това е господин Ръбул. — Елена се усмихна и протегна ръка. — От Марсилия, — добави Сам.

Ръбул хвана ръката на Елена, сякаш е крехък, неимоверно ценен предмет, и е отработен поклон се наведе и я целуна.

— *Enchanté, mademoiselle, enchanté.* [3]

Ръбул целуна ръката ѝ за втори път. Сам потисна порива да го посъветва да не говори с пълна уста.

— Моля да ме извините, ще се върна веднага щом надяна бронираната си жилетка.

Ръбул дръпна стол за Елена.

— Много ми е приятно да се запознаем. Простете, че заради мен Сам закъсня, но го изненадах. За последно се видяхме в Марсилия и не мисля, че очакваше да се срещнем отново.

— Убедена съм, че не е очаквал. Знам всичко за случилото се в Марсилия, той ми разказа — обясни Елена. — Въщност аз го наех. Работя за „Нокс“, застрахователната компания.

— Значи сте колеги?

— От време на време. Но също така сме... приятели, нали разбирате.

Очите на Ръбул проблеснаха.

— Късметлия. Може би ще успеете да го убедите да поеме една малка задача, която му предложих. Дори още по-добре — и той потупа ръката ѝ — навярно бихте могли да дойдете с него. — За мен ще е голямо удоволствие.

Елена си даваше сметка, че Ръбул се опитва да я очарова. Освен това ясно съзнаваше, че ѝ е изключително приятно.

— Къде трябва да се изпълни тази малка задача?

— В Марсилия. Великолепен град. Мога да ви разкажа за него. Когато Сам се върна на масата, сменил халата с костюм и вратовръзка, завари Ръбул и Елена в оживен разговор. Беше негов ред да стои над Елена и да си почуква часовника със самодоволно изражение.

Елена го огледа от горе до долу и се засмя.

— Много изискано. Забравил си си чорапите, но няма значение. Най-добре да вървим. Къде остави колата? — Обърна се към Ръбул.

— Тогава ще се видим пак тук довечера. В ресторантa в седем и половина?

Ръбул наклони глава.

— Ще броя минутите до тогава.

Сам изчака да се влеят в трафика по „Сънсет“ на път към „Уилшър“ и заговори.

— Какво се случва довечера?

— Ще вечеряме с Франсис и ще ни обясни за работата.

— На нас?

— Покани ме в Марсилия. И аз съм изкушена. Дори повече от това — наистина бих искала да отида. Имам ужасно много почивни дни, никога не съм била в Южна Франция, а Марсилия...

— ... Е прелестна по това време на годината. — Сам задмина яркорозовия хамър, който пъплеше пред него. — Не си губи времето, нали?

— Симпатичен е. И такъв кавалер. Знаеш ли, досега не ми бяха целували ръка.

— Това е против американските здравни и хигиенни норми — поклати глава Сам.

От предишния си опит знаеше, че Елена е благословена с непоклатими прищевки: веднъж наумила си нещо, е безсмислено да се опитваш да я разубеждаваш. А и трябваше да признае, че ако тя е с него, работата би била далеч по-забавна. В случай че реши да я приеме.

Междувременно им предстоеше среща и тя със сигурност нямаше да е забавна. Трябваше да се видят с Дани Рот, за да изяснят оставащите подробности около възстановяването на откраднатото му вино и доставянето му обратно в Щатите. Освен това стоеше въпросът за значителното възнаграждение на Сам. Въпреки че то трябваше да бъде поделено между Рот и „Нокс“, Сам предугаждаше неприятности: неохота да плати в най-добрая случай, гняв и най-вероятно отказ. Паркира пред куба от матирано стъкло, където беше седалището на „Рот и съдружници“ (майка му и счетоводителят му), и изключи двигателa.

— Готова ли си? Не очаквай много целувки по ръцете.

Бяха посрещнати на рецепцията от секретарката на Рот, високата, царствена и некадърна Сесилия Волпе, която запазваше работата си благодарение на влиятелния си баща Майрън, един от шепата могъщи, анонимни мъже, които управляваха Холивуд зад закрити врата.

Сесилия се люшна към тях на десетсантиметрови токчета и отметна светлокестенявата си грива от челото, за да огледа по-добре тоалета на Елена.

— Обувките са страховити. „Лубутен“? — После, внезапно спомнила си задълженията си, додаде: — Господин Рот е много натоварен днес. Срещата ви ще се проточи ли?

Сам поклати глава и се усмихна.

— Само колкото е необходимо да се напише чек.

Сесилия за момент обмисли отговора му, но реши, че не бива да го взима насериозно. Усмивката ѝ се завърна и разкри съвършени изкуствени зъби на стойност няколко хиляди долара.

— Бихте ли ме последвали? — попита тя, след което се обърна и се понесе по коридора. Полата ѝ беше прилепната към идеално поддържан задник, поклащащ се палаво при всяка стъпка, който сякаш имаше собствен живот. Сам беше запленен.

Лакътят на Елена се заби в ребрата му.

— Да не си обелил и дума. Мисли за работата, не се разсейвай.

Сесилия ги остави на прага на кабинета на Рот. Той седеше с гръб към тях, кубето на плешивата му глава лъщеше на слънчевата светлина, която обливаше стаята. Завъртя се на стола, свали телефона от ухото си и ги погледна враждебно с присвирти очи.

— Това ще се проточи ли?

— Надявам се, че не, господин Рот. — Елена седна и извади документи от куфарчето си. — Знаем, че сте много натоварен, но трябва да уточним един-два въпроса.

Рот кимна с глава към Сам.

— Той какво прави тук?

— Аз ли? О, просто дойдох да си взема чека.

На лицето на Рот се изписа потрес.

— Чек? Чек? Със сигурност не искате и проклет медал, нали?

Господи.

Елена въздъхна.

— Възнаграждението за намирането на виното, господин Рот.
Посочено е в застрахователния договор.

Прекараха близо два часа, през които Рот внимателно проучваше ред по ред договора, оспорваше почти всичко, с изключение на най-безобидните клаузи, а поведението му като цяло загатваше, че е възможно всеки момент да получи удар.

Когато най-сетне приключи, Сесилия бе повикана да ги придружи до асансьора.

— Брей — учуди се тя, — той обикновено на никого не отделя толкова време. Трябва наистина да ви харесва.

Елена включи климатика в колата и се отпусна на седалката си.

— Ако ми трябваше друго извинение да се махна оттук, то това беше. Този човек е чудовище. Ще ти призная нещо — Марсилия изглежда все по-добре.

— Е, да видим какво има да каже Ръбул.

— Дори не си помисляй да му откажеш. Аз ще ти изкълча едната ръка, а той — другата. — Тя се наведе и целуна Сам по ухото. — Съпротивата ще е безсмислена.

[1] Добър ден (фр.). — Бел.прев. ↑

[2] Букв. супа от бакла: фасулена работа (фр.). — Бел.прев. ↑

[3] Очарован съм, госпожице, очарован (фр.). — Бел.прев. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Елена и Сам закъсняваха и бързаха по коридора към асансьора, който щеше да ги отведе долу в ресторанта на „Шато Мармон“ за вечерята с Франсис Рьобул.

Бяха забавени от състезателния порив на Елена — желанието да облече нещо, което по собствените й думи ще покаже на Рьобул, че французойките не са единствените момичета от класа в света. След няколко фалстарта и обстойно обсъждане тя се спря на рокля, особено подходяща за случая: черна, тясна и къса.

Докато чакаха асансьора, Сам обви ръка през кръста ѝ и спусна дланта си нежно надолу по горните склонове на красиво съразмерния *derrière*^[1] на Моралес. Ръката му спря, после продължи още надолу и пак спря.

— Елена, имаш ли нещо под тази рокля?

— Не много — призна тя. — Няколко капки „Шанел“. — Вдигна очи към него и се усмихна с най-невинната си усмивка. — Роклята е такава, нали разбираш? Има място само за мен.

— Ммм.

Сам бе спасен от по-нататъшни коментари от вратите на асансьора, които се отвориха и разкриха мъж в блейзър и кирпичночервен панталон с кирпичночервено лице. Държеше пълна до половината чаша с мартини, която вдигна към тях.

— Отивам на парти в градината — обясни той. — Реших първо да се поупражнявам, но асансьорът спря. — Пресуши чашата си, сложи я в джоба на блейзъра си, изпъна рамене и излезе, леко клатушкайки се.

Рьобул вече беше на тяхната маса, до лакътя му имаше ледарка с шампанско, а той преглеждаше купчина документи. При вида на Елена скочи на крака и хвана ръката ѝ, но този път се ограничи само до една целувка и прошепнато „*Ravissante, ravissanie*“^[2]. Елена изящно наклони глава. Сам завъртя очи. Сервитърът им наля шампанско.

Ръобул беше мъж, за когото е твърде възможно да е измислена думата шикозен. Тази вечер беше забележително елегантен в черен копринен костюм (малката алена панделка на Ордена на почетния легион беше цветният акцент на ревера му) и риза в бледосиньо. Ослепително бяла кърпичка, също копринена, беше пъхната в бутониерата му. Подобно на много щастливи мъже от Средиземноморието кожата му понасяше благоприятно слънцето и гладкото му светло махагоново лице създаваше много ласкаещ контраст със съвършено бялата му, съвършено късо подстригана коса. Дори веждите му, забеляза Елена, бяха удостоени с вештото внимание на майстор бърснар. Под тях кафявите му очи просветваха развеселено. Той беше живо доказателство за радостите на богатството.

— Вдигам тост — обяви француzinът — за успеха на нашето малко начинание.

Сам се спря, чашата му беше на половината разстояние до устата.

— Не искам да развалям забавата, но предпочитам да науча повече за моите малки начинания, преди да се развълнувам прекалено.

— Ще узнаеш, скъпи ми Сам, ще узнаеш — увери го Ръобул и му подаде винената листа. — Но първо мога ли да те помоля да избереш виното? Спомням си, че имаш око за добрата реколта.

Тези думи бяха придвижени с вдигната вежда и заговорническо кимане с глава, сякаш Ръобул споделяше тайна.

Това беше първият път, когато споменаваше — макар и не пряко — за извършената от Сам кражба на няколкостотин бутилки от най-хубавите му вина. И излъчваната благоразположеност, и усмивката му създаваха впечатлението, че намира случката за забавна. Дали наистина се чувстваше така? Може би сега не е моментът, реши Сам, да се повдига темата. Без да поглежда винената листа, я бутна настрани.

— Надявам се, че нямаш нищо против, но вече съм се погрижил за виното. Имам малка изба тук, за съжаление не може да се мери с твоята, но избрах една-две бутилки, които навярно ще ти се сторят интересни. Едното вино е „Шатоноф дю пап“, но бяло, а другото — местно вино, което може все още да не си опитвал — каберне „Бекстофер“ от Напа. Как ти се струват?

Ръобул вдигна поглед от менюто.

— *Formidable*.^[3] А сега, скъпа Елена, какво да ям? Жените винаги знаят най-добре. В твоите ръце съм.

Елена потупа ръката му.

— Остави на мен. — Тя разучава менюто известно време. — Писту^[4]? Или не, сигурно се предлага в изобилие там, откъдето идваш. Морската храна тук е много добра, така че можем да започнем с крокети от рачешко и пюре от авокадо...

Ръобул вдигна ръка.

— Не казвай повече. Страстен почитател съм на крокетите от рачешко. Бих убил заради тях.

— Да се надяваме, че няма да е необходимо. — Елена вдигна очи от менюто. — Какъв ден сме днес? Вторник? Чудесно — специалитетът на деня е задушен заек и папардели с горски гъби. Вкусно е, довери ми се.

— Ти ме удивяваш — призна Ръобул. — Не знаех, че американците ядат заешко.

— Тази американка яде.

Поръчките бяха направени, бутилките — отворени, шампанското получи нужното внимание и с извинително свиване на рамене към Елена, задето заговоря за работа на масата, Ръобул се започна да нахвърля щрихите на плана си.

— Марсилия е необикновен град. Основан е преди повече от 2'600 години, преди Париж дори да се е казвал Париж. И е голям. Днешна Марсилия заема два пъти по-голяма площ от Париж. Но, както можете да си представите, земята по крайбрежието на града — земя, потопила крака в Средиземно море, както казваме, отдавна е била застроена. — Ръобул замълча, за да отпие от шампанското си. — Освен един прелестен малък залив, Анс де Пешьор, източно от Старото пристанище. Няма да ви отегчавам с историята защо не е бил застроен, само ще кажа, че в продължение на 120 години за него са водили ожесточени спорове от поколения градски политици и строителни предприемачи. Имало е подкупи, ответни подкупи, съдебни дела и, както се твърди, поне едно убийство. Но преди две години най-сетне се взе решение Анс де Пешьор да бъде застроен. Това е проект, който ми е много присърце и вече съм вложил доста време и пари в него, но...

При появата на крокетите Ръобул мъкна, пъхна салфетка в яката на ризата си, опита белия „Шатоньоф“ и поздрави Сам за избора.

— Кажи ми — обади се Сам, — какво най-сетне е помогнало на тези хора да вземат решение след 120 години?

Ръобул отпи продължително и замислено от виното, задържа го в уста и кимна одобрително, преди да отговори.

— През 2008 г. Марсилия бе обявена за Европейска столица на културата за 2013 г. с цел, ако мога да използвам официалния език, „да се ускори развитието“. Мисля, че това беше последният тласък, във всеки случай бяха приети предложения и идеи за застрояването на Анс и в крайна сметка бяха избрани три проекта. Единият, според мен най-добрият, е моят. Освен това моите конкуренти страдат от съществен недостатък: те са чужденци — група от Париж и английски холдинг. Нито едните, нито другите са проявили въображение. Искат да построят големи хотели с всички модерни добавки — басейни на покрива, СПА комплекси, луксозни търговски центрове, едни и същи изтъркани стари идеи. Може би устрояват туристите, но не са толкова удачни за хората, които живеят в Марсилия. И сградите несъмнено ще са грозни кутии от бетон и стъкло.

Той отопи остатъка от пюрето от авокадо в чинията си с парче хляб и деликатно си избърса устата със салфетката.

— Имаме доста такива тук, в Ел Ей — отбеляза Елена. — А каква е твоята идея?

— Нещо за марсилците. Жилищни сгради, но ниски, нищо повисоко от три етажа, разположени в терасирана градина, водеща до морето. И малко пристанище, но не за яхти, а за лодките на обикновените хора, живеещи край морето. Когато стигнем в Марсилия, мога да ви покажа макет на проекта. — Той погледна първо Сам, после Елена с вдигнати вежди. — *Et voilà*. Какво мислите?

— Звучи много по-добре от бетонни кутии — засмя се Сам. — Но имам чувството, че става дума за повече от архитектура.

Той се облегна, когато сервитьорът донесе основните ястия.

Ръобул въздъхна.

— Така е. Има проблем. — Погледна към чинията, сложена пред него, и наведе глава, за да огледа съдържанието ѝ по-отблизо, вдъхвайки дълбоко уханието. — Но преди да обясня какъв е, нека се заемем с този превъзходен заек.

На превъзходния заек бе оказано подобаващо внимание, кабернето „Бекстофер“ беше опитано, похвалено и опитано отново и разговорът приятно се прехвърли от винарството към прелестите на Касис (лозята на Марсилия) и последния бръмбар, влязъл в красивата глава на Елена. Наскоро тя бе изкарада винен курс и доста покровителственият преподавател я бе залял с бомбастичните фрази, така обичани от винените специалисти.

— Убедена съм, че човекът си разбираше от работата — каза тя.
— И мога да се примиря със стружки от молив, трюфелови дъбове и нотки на тютюн, въпреки че бог знае кой би искал да пие стружки от молив, но се отказах, когато заговори за мокри кучета. — Тя погледна Ръобул, тъмните ѝ очи бяха разширени от престорен ужас. — Нали нямаш вино с вкус на мокри кучета?

Ръобул поклати глава и се засмя.

— Веднъж чух винар да описва виното си със следните думи: *Comme le petit Jesus en pantaloons de velours* — „Като малкия Исус във велурен панталон“. — Той сви рамене. — Винарите са големи ентузиасти. Според мен човек трябва да им прощаща малките преувеличения. Опитват се да опишат нещо, което често е неописуемо.

Поднесено бе сиренето — всъщност три различни сирена с щедро количество конфитюр от смокини — и Ръобул се бърна към представянето на проекта си.

— Има, както казах, проблем и той се казва Патримонио. Жером Патримонио. Председател е на комисията, която ще избере проекта победител, и като такъв има, разбира се, повече от влиянието на собствения си глас. — Ръобул пренареди сирената в чинията си, докато се опитваше да си събере мислите. — Патримонио ме мрази. Би направил всичко, за да ми попречи да победя. Всичко.

Елена първа зададе очевидния въпрос.

— Прощавай, че питам, но какво си му направил? Защо те мрази?

— Ах — поклати глава Ръобул и въздъхна. — Имаше една жена. — Той погледна към Елена, сякаш между изтынчени хора това обяснение би следвало да е достатъчно. — И каква жена при това. — Далечният спомен докара половинчата усмивка на лицето му. — Преди много време, вярно е. Но Патримонио е корсиканец. — Отново

многозначителен поглед. — Горд е като всички корсиканци. И като всички корсиканци има много дълга памет.

— Нека да изясним нещо — намеси се Сам. — Знаел си, че този тип, който те мрази от дъното на душата си, е председател на комисията. И въпреки това си смятал, че имаш шанс?

— Трябва да ме оставиш да довърша, Сам. Патримонио не знае, че съм замесен. Моето име не присъства върху никой от документите на кандидатурата и внимавах да не въвличам френска компания, която лесно може да бъде проверена. Моят проект официално е предложен от „Ланже е Тrust“, много стара и дискретна швейцарска частна банка, и „Van Бурен“, фирма на американски архитекти, собственост на Томи ван Бурен, който е отдавнашен близък мой приятел, заедно учехме в „Харвард“. Международният маркетингов представител на „Van Бурен“ ще изложи проекта пред комисията. И тук, скъпи ми Сам, се надявам, че се появяваш ти.

— Като архитект, който не разбира нищо от архитектура? И американец, чужденец при това? — Сам поклати глава. — Не знам, Франсис. Мисля, че не съм достатъчно квалифициран.

Ръобул прогони тези маловажни опасения с мащване на ръка.

— На този етап не е необходимо да си добре запознат с архитектурата. Това ще дойде по-късно. Но сега продаваме идея — място, където хората да живеят, не просто място, което да посещават. Нещо уникално за Марсилия, което се съобразява с околната среда, което съществува в хармония с морето...

Сам вдигна ръка.

— Добре. Това може да се получи. Имаме силен коз. Но защо аз? Защо да не го направи някой от „Van Бурен“?

Ръобул се облегна, разтвори широко ръце и се усмихна.

— Трябва ми специален човек — първокласен продавач, убедителен, чаровен, тактичен. Точно какъв то беше ти в предишното си поприще като издател. Помниш ли? — Той наклони глава към Сам. — Заблуди ме. Можеш да заблудиш и тях.

Сам допи виното в чашата си и позволи на Ръобул да му налее още.

— Въпреки че съм чужденец?

— Но, Сам, има чужденци и чужденци. — Ръобул вдигна един пръст. — В Марсилия мразим парижаните от векове. В кръвта ни е. —

Вдигна втори пръст. — Англичаните ги търпим. Но тъй като Франция е отделена от тях само от Ламанша, те са някак твърде близо и понякога ни се пречкат в краката. — Вдигна трети пръст. — Харесваме американците не само заради множеството им достойнства, но и защото, много удобно, Америка е доста далече. Така че смятам, че проектът ми започва с известно предимство.

Елена внимателно наблюдаваше размяната на реплики и въртеше глава наляво-надясно сякаш беше тенис мач.

— Да предположим, че проектът ти спечели — каза тя на Ръобул. — Няма ли да ти е малко трудно да останеш вън от него? Откъде идват парите? Имам предвид няма ли всевъзможни гаранции за изпълнението и декларации за липса на конфликт на интереси — или това са просто чудновати стари американски обичаи?

Ръобул кимаше, докато Елена говори.

— Много добро включване, скъпа моя. Нека ти обясня как възнамерявам да се погрижа за това. — Той повика сервитьора и поръча кафе и калвадос, след което продължи. — За да покрия първите етапи от изграждането, съм внесъл достатъчно средства в „Ланже е Тrust“ от сметка в Дубай, така че нищо не води до Франция. След като те бъдат изпълнени и проектът набере скорост, ще има непредвиден и напълно неочекван проблем с притока на пари. — Очите му се отвориха широко и устата му се закръгли в силна изненада. — Но за щастие не всичко е изгубено. Помощта е на разположение в лицето на отзивчив местен инвеститор. Той ще се намеси и за доброто на Марсилия ще поеме финансовите отговорности по приключване на проекта.

— Това ще си ти — досети се Елена.

— Това ще съм аз.

— И на този етап Патrimonio ще е с вързани ръце.

— Напълно.

— Дотук добре. Трябва ни само продавачът. — Елена се обърна към Сам. — Топката е в теб, момче.

Сам беше победен с числено превъзходство и го знаеше. Знаеше също така, че ако откаже работата, рискува да си навлече разочарованието и гнева на Елена, лишена от първата ѝ почивка в Южна Франция. А опитът му от миналото с вбесената Елена показваше, че такава перспектива е крайно неприятна. Освен това той

можеше да направи от челна стойка представяне, каквото Ръобул бе нахвърлил. И пътуването вероятно щеше да е забавно.

— Печелите. — Вдигна чашата си първо към Елена, после към Ръобул. — Вдигам тост за успеха на малкото ни начинание.

Сияещият Ръобул скочи и се стрелна към него.

— Браво! Браво! — възклика и целуна стреснатия Сам по двете бузи.

[1] Задник (фр.). — Бел.прев. ↑

[2] Неотразима, неотразима (фр.). — Бел.прев. ↑

[3] Страхотно (фр.). — Бел.прев. ↑

[4] Зеленчукова супа с босилек. — Бел.прев. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Няма тълпи. Няма чакане на опашка. Няма навъсени служители, отговарящи за сигурността. Няма чанти, с които да жонгираш, няма спорове за местата, няма съседи с неуправляеми лакти и заразни неразположения, няма истерични деца, няма зловонни, препълнени тоалетни — всъщност летенето с частен самолет лишава пасажерите от всички познати радости на пътуването по въздух през XXI век. Но има утеш, както откриха Елена и Сам.

Притежаваният от Ръбул „Гълфстрийм“ 550 беше екстравагантно проектиран да превозва не повече от шестима пътници, двама пилоти и стюардеса в обстановка, която Ръбул обичаше да описва като *luxe et volupté*^[1]. Кабината беше декорирана в успокояващи тоналности на карамел и бежово с кресла — човек не би могъл да ги обиди и да ги нарече просто седалки, тапицирани с шоколадовокафяв велур. Имаше малка зона за хранене. За миниатюрната кухня и бара в кабината отговаряше Матилд, привлекателна жена на възраст, пременена в тоалет на „Ив Сен Лоран“ и бдителна за най-леките признания на жаждата и глад. Пасажерите можеха да поддържат връзка със света долу посредством телефон и интернет или да се разтоварват с колекция от съвременни американски и европейски филми, които да гледат на голям еcran. Любителите на пури можеха да си пушат преспокойно. Докато приемаха чаши охладено шампанско Круг от Матилд, Елена и Сам заключиха, че Ръбул е направил всичко възможно да превърне летенето в нещо цивилизирано.

— Мога много, много бързо да свикна с това — сподели Елена.

Очите ѝ бяха бистри и цялата сияеше — бледомаслиновата ѝ кожа светеше, а черната ѝ коса лъщеше. Сам се поздрави за решението да приеме работата.

— Почивката ти отива. Защо не го правим по-често? Работиш толкова много. Как може застрахователният бизнес да се мери с пътешествие до блъскавия юг на Франция с благоговещ пред теб, неотразим мъж?

Елена го изгледа изпод вдигнатите си вежди.

— Ще ти кажа. Но първо трябва да намеря неотразим мъж.

— Ax — прозвуча гласът на Рьобул зад тях, — *les amoureux*^[2].

Матилд грижи ли се за вас? — Беше дошъл от задната част на самолета, където имаше малък кабинет, и носеше обемиста папка. — Трябва да ме извиниш — обърна се към Елена, — но се налага да отвлека Сам, за да огледаме представянето, докато още имаме възможност да говорим на спокойствие. Стигнем ли до Марсилия, съм толкова зает, зает, зает... — поклати глава той.

Елена се отпусна в креслото и отвори стария екземпляр с подгънати краища на пътеводителя „Кадоган“ за Южна Франция, любимо издание на Сам заради подробното описание, цветистия стил и свежото чувство за хумор. Отвори на раздела за Марсилия, като се чудеше дали ще намери нещо, което да обясни твърдението на Рьобул, че Марсилия и Париж враждуват от стотици години. И ето че го откри в историческия увод. След като се обясняваше, че независимите марсилци, стремящи се към постоянна автономия, вбесявали Луи XIV в продължение на четиристотин години, пишеше: „През 1660 г. на краля му дошло до гуша и направил голям процеп в стените на Марсилия, унижил града, като насочил собствените му оръдия към него. (Преди това оръдията били насочени към морето да отблъскват пирати и нашественици, но Луи очевидно решил, че жителите на града са по-голяма заплаха.) И това не било всичко. Централното управление, наложено от Луи, било много по-немарливо от градските власти преди това, що се отнася до въпроси от ключово значение за едно пристанище — карантината например. Вследствие на това през 1720 г. избухнала унищожителна чумна епидемия, която се разпространила из Прованс“.

Значи това беше Марсилия, застрашена от собствените си оръдия и сломена от болест благодарение на парижката намеса. Подобни спомени остават дълго и стават все по-горчиви за всяко следващо поколение. Коментарът на Рьобул, който Елена първоначално бе отхвърлила като преувеличение, сега придобиваше смисъл.

Тя отпусна книгата да се пълзне в скута й и погледна през прозореца към бледосинята безкрайност от безоблачно и спокойно вечерно небе. На английски с очарователен акцент, който трябва да бе усвоил в пилотското училище в час по обаяние, капитанът обяви, че с

помощта на попътния вятър от запад на изток ще пристигнат в Марсилия навреме за закуска с кроасани и *café au lait*^[3]. Елена се отпусна във велурения си пашкул, надавайки половин ухо към шума от разговора на Ръобул и Сам.

Сам беше напълно прав — тя наистина работеше твърде много и съвсем скоро трябваше да избере между служебните задължения и личния си живот, Франк Нокс, основателят на „Нокс иншуърънс“, нямаше търпение да се пенсионира и беше казал на Елена, че постът на изпълнителен директор е неин, ако го иска. Но тя наистина ли искаше да прекара следващите трийсет години, затънала до шия в отношения с клиенти като Дани Рот? Как щеше да се впише Сам в живот, управляван от срещи, конференции, твърде много пътувания и нескончаеми работни обяди? Какво щеше да прави тя, ако не приемеше повишението? Мислено сменяйки скоростите, Елена се насили да мисли за предстоящите удоволствия на следващите две-три седмици — средиземноморски плажове, цели дни без графици и дълги приятни вечери под звездите. Задряма и сънува.

Сам я събуди, като погали челото ѝ с върховете на пръстите си.

— Усмихваше се.

— Бях на почивка — отвърна тя. — Къде сме?

— На път към плажа. Но Франсис смята, че първо ще искаме да хапнем. Покани ни на, както го нарече, пикник.

Елена си даде сметка, че покрай събирането на багажа — при нея неизменно продължително и трудоемко занимание, включващо много промени и преразглеждания, бе пропуснала обяда.

— Мисля, че мога да се насиля да хапна. Всъщност умирам от глад. Води ме към храната, младежо.

Матилд беше застлала масата с бяла ленена покривка, беше сложила салфетки и кристални чаши. Бяла орхидея се беше наклонила изящно във ваза, също кристална. Трябваше само Ръобул да се яви с шапка на готвач, за да се завърши картината на луксозен ресторант. Всъщност той беше в работно облекло — без сако и вратовръзка, горните две копчета на копринената му риза бяха разкопчани. Погледът на Елена бе привлечен от нещо върху джоба на ризата, което първоначално взе за монограм, но когато погледна по-отблизо, видя, че е поредица от ситни китайски йероглифи. Ръобул забеляза интереса ѝ и предугади въпроса.

— Тези ризи се изработват специално за мен в Хонконг — обясни той. — Мосю Уан, който ги шие, обича да се шегува, така че се слага това — той потупа гърдите си — вместо инициалите ми. Каза ми, че са думи на Конфуций, които ти носят дълголетие и щастлива съдба.

— Какво гласят?

— „Моля те, махни си ръката от лявата ми гърда“ — сви рамене Ръобул и се засмя. — Китайско чувство за хumor. И така, Матилд, какъв пикник си ни подготвила?

— Има пушена съомга. Гъши дроб, разбира се. Последните аспержи за сезона. — Матилд направи пауза, за да целуне върховете на пръстите си. — Някои превъзходни сирена. И най-хубавото — любимото ви, мосю Франсис, *salade tiéde de feves et lardons*.

Тя изчака с усмивка Ръобул да отговори.

— О! — възклика той. — О! Мъртъв съм и съм в рая. Елена, Сам, познато ли ви е това ястие? Топла салата от бакла и нарязан на ситно бекон. Не? Трябва да я опитате и след това можем да нападнем гъшия дроб или съомгата. Или и двете. Мина цяла вечност от обяда. — Обърна се да надникне в голямата ледарка, която Матилд беше сложила на бара. — Можем да останем на шампанско или да минем на Puligny-Montrachet, реколта 1986, а за гъшия дроб — на Sauternes, реколта 1984. Трябва да mi простиш — обърна се той към Елена, — но никога не каня червено вино да лети с мен. Промяната във височината и турбуленцията разстройват и най-превъзходното бордо и бургундско. Надявам се, че разбираш.

Елена кимна с разбиране, въпреки че нейният винен курс не беше засегнал пиенето в частен самолет.

— Естествено — усмихна се тя сладко. — Но може да mi кажеш повече за тази салата. Никога не съм чувала за нея.

— Майка ми я правеше и съм я научил от нея. Като за начало ти трябват тенджера със студена вода и тиган. Нарязваш голямо парче дебел бекон на кубчета и ги слагаш в тигана на среден огън. Докато се готовят, слагаш баклата в тенджера със студена вода на силен огън. Когато водата кипне, отцеждаш баклата и е готова. Сипваш я в купа и поръсваш с нарязания бекон и най-важното — всяка капка мазнина от него. *Et voilà*. Смесваш добре и ядеш, преди салатата да се охлади. Поразителна е. Сама ще се убедиш.

Беше наистина поразителна, както и всичко останало. И докато Елена наблюдаваше как Ръобул излапа салатата си, чиния с аспержи и две дебели парчета гъши дроб, тя се запита как успява да запази отличната си форма. Това я беше впечатлило последния път, когато беше в Париж — беше изумена от липсата на наднормено тегло. Ресторантите бяха пълни, французите ядяха и пиеха като шампиони, а като че ли не качваха килограми. Несправедливо и загадъчно.

— Защо е така, Сам?

— Моля?

— Защо французите не надебеляват?

Сам беше задал същия въпрос на Софи, неговата съучастница в кражбата на виното. Тя отговори с пълната убеденост, идваща от това да си роден французин и следователно да притежаваш върховна логика и здрав разум, да не говорим за предимството на вековете правилни навици на хранене. Сам с лекота си спомняше точните й думи: „Ядем по-малко от вас, ядем по-бавно от вас и не ядем между храненията. Просто е“.

Докато Елена смилаше тези мъдри думи, Ръобул се присъедини, като клатеше глава.

— Нещата във Франция се променят. Навиците ни се променят, диетата ни се променя, размерът ни се променя — твърде много бързо хранене, твърде много подсладени напитки. — Той си потупа корема. — Може би трябва да се откажа от сотерна. Но още не съм готов.

Сега летяха в нощния мрак. Матилд беше преобразила креслата им в легла и беше намалила осветлението в кабината. За Елена и Сам денят беше трескав и те оставиха Ръобул с последна чаша сотерн да води телефонни разговори.

Елена се прозя и полегна с въздишка на благодарност. Изключи лампата си за четене. След две години без почивка тя позволи на мисълта за утешния ден да я завладее, щеше да е в Южна Франция и нямаше да прави нищо друго, освен да разпуска.

— Сам?

— Какво?

— Благодаря ти, че прие работата. Да знаеш, трябва да правим това по-често.

Сам се усмихна в тъмното.

— Лека нощ, Елена.

— Лека нощ Сам.

* * *

Матилд, освежена и бодра, облечена в тоалет на „Ив Сен Лоран“ в патриотичен дух — червен копринен шал, бяла риза и син костюм, ги събуди с предложение за портокалов сок, кроасани и кафе. Щяха да се приземят след половин час. Слънцето вече беше изгряло и според ведрото съобщение на пилота прогнозата за времето обещаваше хубав топъл ден с температура около двайсет и пет градуса.

Тъкмо приключваха със закуската, когато Ръобул се появи, наперен и току-що обръснат, да изпие чаша кафе с тях. След като се увери, че са спали добре, той се приближи малко повече до Сам и понижи глас.

— Стигнем ли в Марсилия, ще бъде важно да не ни виждат заедно. Това ще изложи на опасност целия план. Когато кацнем, аз ще остана в самолета половин час, за да ви дам преднина. Колата ви и шофьорът Оливие ще ви очакват. Той ще ви откара в къщата, където ще отседнете. Там ще ви посрещне Клодин и ще се погрижи за всичко, от което имате нужда. Ще ви даде мобилни телефони с френски номера. Обади ми се — ще намериш номера ми в паметта на телефона, за да сме сигурни, че можем да поддържаме връзка по всяко време. И после... — Ръобул махна по посока на града, — ами днес Марсилия е ваша. Мога да препоръчам „Перон“ за обяд или Оливие да ви откара до Касис, Екс, Люберон, където пожелаете. Работата започва от утре. Да поговорим тази вечер, за да обсъдим подробностите.

Когато започнаха да се спускат, Елена за пръв път зърна Средиземно море, проблясващо на слънцето, с очертанията на разпростроялата се Марсилия, видими в далечината. Тя се пресегна да хване ръката на Сам.

— Светлината е фантастична, нали? Всичко изглежда като излъскано. Къде е смогът?

Сам стисна ръката ѝ.

— Вече ти липсва домът ли? Не мисля, че тук правят смог, мистралът го прогонва. А може би се дължи на чесъна в буябеса.

Марсилия ще ти хареса. Красив стар град. Да останем ли тук днес или искаш да видиш крайбрежието?

Преди Елена да успее да отговори, Матилд дойде да провери коланите им и описа процедурата за кацане.

— Необходими са ви само паспортите. Багажът ви ще мине митническа проверка и ще бъде сложен в колата. Оливие ще ви чака на паркинга. Надявам се, че ще се насладите на престоя си в Марсилия.

Самолетът докосна земята и се отправи към малкия частен терминал, където спря. „Не е като кацане на ЛАКС“, помисли си Елена, докато наблюдаваше как работниците, разтоварващи багажа, се суетят около самолета. Донякъде очакваше да бъде поета и отнесена от грижовни ръце през последната отсечка от пътуването.

Сбогуваха се с Рьобул, Матилд и пилота и излязоха във възхитителното провансалско утро — остра, чиста светлина и високо, тъмносиньо небе. Отбиха се за кратко в емиграционната служба, където служителят ги поздрави с добре дошли във Франция, и излязоха през вратите на терминала. На петдесетина метра чакаха дълго черно пежо и млад мъж в костюм. Той отвори вратата на Елена, показва на Сам куфарите им в багажника и потеглиха. Промеждутькът от слизането от самолета и качването в колата беше малко повече от пет минути.

— Друго хубаво нямам какво да кажа, изчерпах се — призна Елена, клатейки глава. — Но знам какво искам за Коледа.

[1] Лукс и наслада (фр.). — Бел.прев. ↑

[2] Влюбените (фр.). — Бел.прев. ↑

[3] Кафе с мляко (фр.). — Бел.прев. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Голямото пежо си проправяше предпазливо път през тесните улици на седми и осми район на Марсилия, където бяха домовете на богатите, красивите и шикозните. Оливие караше с мравешка скорост и често се разминаваше на косъм. Шофираше по малката, криволичеща „Шьомен дю Рукас Блан“, минаваше покрай високите стени, които частично скриваха вилите в помпозния стил, любим на заможните търговии от XIX век. От време на време имаше архитектурни кихавици: модерно бяло ранчо, което, изглежда, се чувстваше легко неловко толкова далеч от Калифорния, или разнебитена постройка, малко по-голяма от колиба, която някога е приютявала рибар и семейството му. Оливие обясни, че е типично за Марсилия: богатството и бедността са рамо до рамо, дворци редом с коптори — белезите на град, който е израснал органично, без особена намеса на проектанти.

Когато наблизиха морето, стените от двете страни като че ли станаха по-високи, а къщите — по-големи. Те бяха построени от най-богатите търговци в Марсилия не само заради красотата на гледката към морето, но също и за да могат да държат под око плаващите си ценности — корабите и техните доходносни товари, които влизат и излизат от пристанището.

— Exa! — удиви се Елена. — Виждаш ли това място? Прелестно е.

Бяха стигнали до стръмен склон и тя гледаше към къща под тях, построена върху участък, който се вдаваше в морето, заобиколена от малка гора от пинии и защитена от неизбежната висока стена.

Оливие се усмихна.

— Мосю Рьобул се надява, че ще се чувстваше удобно. Той живееше тук, преди да се премести в „Пале дю Фаро“. Нищо няма да ви смущава. Много е спокойно.

Оливие намали скоростта, за да даде време на металните порти да се отворят, и спря на чакълена площадка пред късо стълбище,

водещо към массивна входна врата.

Най-отгоре на стълбището чакаше комитет по посрещането от двама души: слаба, елегантна жена с къса побеляла коса и много подедра, по-млада жена, чиято широка усмивка с бели зъби се открояваше прекрасно на сияещото ѝ тъмнокожо лице. Оливие ги представи като Клодин, икономка на къщата, и Нану от Мартиника, прислужница.

— Английският на Клодин е отличен, но с Нану има какво да се желае.

Когато чу името си, Нану пое дълбоко въздух.

— Как сте? — И добави: — Приятен ден. — След което избухна в кикот и развали ефекта.

Клодин ги въведе в къщата, прекосиха изльскан и полирани с воськ паркет, качиха се по широко стълбище и влязоха през двойна врата в спалнята си.

Сам се огледа и тихо изсвири с уста.

— Предполагам, че ще успеем да се сместим тук. Голяма е каки-речи колкото апартамента ми.

Клодин се усмихна.

— Това беше спалнята на мосю Рьобул. — Тя посочи към две врати в далечната стена. — Всеки си има баня. Мосю Рьобул все повтаря, че тайната на хармоничната връзка между мъж и жена е да имат отделни бани.

— Амин — додаде Сам.

Елена само изсумтя приглушено.

— Ще ви оставя да си разопаковате багажа — каза Клодин. — После може би ще искате да пиете кафе на терасата. Ще ви дам телефоните и съм на разположение да отговоря на всякакви въпроси.

Елена вече правеше обиколка за инспектиране, която включи дрешника (просторен дори по американските критерии), баните (огромни, мраморни и добре осветени), леглото с балдахин — за да провери колко е твърдо и пружиниращо, и гледките през високите прозорци.

— Сам, какво е това на хълма? На върха има нещо блестящо. Изглежда приказно.

Сам застана зад нея, започна да масажира тила ѝ, докато изучаваше гледката на североизток. В далечината видя внушителната

базилика, която познаваше от предишното си посещение в Марсилия. Прочисти гърло и докара най-професорския си глас.

— Това с „Нотр Дам дьо ла Гард“, построена в неовизантийски стил, отгоре има златна статуя на Дева Мария. Висока е десет метра и местните я наричат „Ла Бон мер“^[1], много е почитана заради чудотворните ѝ сили. В кулата има камбана, която тежи осем тона. Казва се Мари Жозефин. Езикът ѝ се казва Бертран. А...

— Сам, пълен си с информация. — Елена го целуна леко по бузата. — Ще си взема бърз душ, а ти можеш да се избръснеш.

Петнайсет минути по-късно, изкъпани и преоблечени, седяха на терасата с Клодин. Под тях морето, просветващо на слънцето, беше пълно с лодки. На ниската ограда на терасата две чайки вадеха шумна кавга за спаружено парче от нещо загадъчно и отдавна мъртво.

— Виж ги само — каза Елена. — Огромни са. Като пуйки.

Клодин сипа кафе.

— Ако вярвате на ушите си, също така имаме сардини с размера на акули. Всичко в Марсилия е по-голямо, а и да не е, се преструваме. Като в Тексас, нали? — Тя се усмихна и поклати глава. — Така. Ето ви двата телефона, в паметта им има пет имени: мосю Рьобул, Оливие, аз и разбира се, вашите номера също са вътре. Мосю Рьобул помоли да му се обадите по някое време днес, за да се увери, че всичко е наред. Това са визитни картички за мосю Левит като вицепрезидент на „Ван Бурен“. А това е членска карта за „Серкл де Нажъор“, плувния клуб. В него има басейн с олимпийски размери и хубав ресторант, много приятен за обяд. И накрая, като си изпиете кафето, може да влезем вътре, за да видите макета, който ще бъде използван за представянето.

Макетът беше сложен в трапезарията, заемаше по-голямата част от дългата дъбова маса и съвпадаше съвсем точно с описанието на Рьобул на поредица ниски къщи, подредени във формата на полумесец и гледащи към градина, която води към пристанище за лодки. Сам моментално бе удивен от вниманието към детайла, чак до цветовете на кепенците и миниатурните обитатели, разхождащи се между малки дървета в градината или размотаващи се около лодките си в пристанището. „Липсва само закътан малък бар с изглед към морето“, помисли си той. Но като цяло остана много доволен от видяното. Щеше да се впише в крайбрежието, нямаше да добави поредния грозен бетонен израстък в небето и щеше да осигури подслон на стотици

марсилци. Архитектът, приятел на Рьобул, беше свършил превъзходна работа.

Сам се питаше какво ли е да живееш там, когато Елена се провикна от другия край на стаята:

— Не забравяй, че днес е почивен ден. Клодин смята, че Касис ще ни хареса, и Оливие ни чака, за да ни откара. Какво ще кажеш?

— Това е животът — каза Елена, по-късно, като намести слънчевите си очила и се облегна на мястото си, докато колата пълзеше обратно надолу по „Шьомен дю Рукас Блан“. Касис беше само на трийсет километра, слънцето беше високо в небето и тя не беше мислила за работа цяла сутрин. — Някой веднъж бе казал, че са ти необходими години, за да приемеш несгодите и злата участ, но ти трябват само двайсет и четири часа, за да свикнеш с удобството и късмета. Шофьори, икономки, прислужници — харесва ми.

Личеше си. Последният път, когато Сам я бе видял така отпусната, беше по време на няколкото дни, които откраднаха в Париж. Започваше да си мисли, че самият факт, че е във Франция, е достатъчен да повдигне духа й — без съмнение подпомогнат от хилядите километри, които я деляха от застрахователния бизнес. Ако Оливие не седеше на сантиметри от тях, щеше да предложи идея, която тайно обмисляше от известно време: лета в Прованс и зими в Ел Ей. Може би щеше да повдигне въпроса в подходящия момент.

— Знаеш ли, ти говориш добре испански. Много бързо ще научиш френски.

Елена му хвърли кос поглед.

— Това води ли нанякъде?

Сам се усмихна, но не отговори. От последната им експлозивна раздяла и последвалото помирение и двамата внимаваха и избягваха да говорят за бъдещето. Въпреки че Елена прекарваше повечето вечери със Сам в „Шато Мармон“, тя запазваше апартамента, работата и независимостта си. В момента това я устройваше, но колко още щеше да е така?

— Е, познаваш ме, Сам. Винаги съм отворена за интересно предложение.

Тя запърха с мигли към него, но осъзна, че е напразно, защото носеше слънчеви очила с холивудски размер.

Сам бръкна в джоба си за телефона.

— Искаш ли да кажеш „здрасти“ на любимия си журналист?
Мисля, че днес може да вечеряме с него.

Филип Давен беше една от най-приятните изненади при предишното посещение на Сам в Марсилия. Старши журналист за „La Provанс“, самозваната библия на провансалските новини, Филип беше взел Сам под добре осведеното си крило в замяна на ексклузивните права над историята, която може да се разгърне. Дори нещо повече — беше влязъл в ролята на шофьор на колата, с която се измъкнаха, микробус на възрастен водопроводчик, когато Сам бе изнесъл няколкостотин от най-добрите бутилки на Ръобул от избата му. За да завърши работата си, Филип пристигна в Лос Анджелис да интервюира законния собственик на тези бутилки Дани Рот и тогава се бе запознал с Елена.

За облекчение на Сам двамата се бяха харесали моментално, Филип подскачаше около Елена като голямо, непослушно кученце, наричаще я *La Bomba Latina* и я забавляваше с екстравагантни комплименти и някои окаяно лоши опити да се изразява на испански. В замяна тя с радост му предостави, както го наричаše, Ел Ей 101 — базисен пътеводител за градските навици и развлечения, и се веселеше с неговите реакции. Хареса му мачът на „Лейкърс“, на който отидоха, но беше крайно изумен от американския футбол. Беше озадачен от необичайно спокойното поведение на лосанджелиските шофьори, зашеметен от цените на скромните дървени къщи в Малибу, доволен от като че ли безкрайния парад от млади блондинки, възхитен от калифорнийските вина, удивен от пъргавината на старите сърфисти. Преживя само две разочарования: нямаше и помен от губернатор Шварценегер на Масъл бийч и посещението в „Старбъкс“ мина, без да види някой да изважда оръжие. Иначе пътуването беше невероятно успешно и той накара Елена да обещае да дойде в Марсилия, за да ѝ върне услугите.

— Филип? Сам е. В града съм за няколко дни.

Той трепна и отдалечи телефона от ухото си, за да намали силата на звука от възторжената реакция на Филип.

— Ще ти обясня защо, като се видим. Какво ще кажеш за вечеря днес? Страхотно. Избери място и ще ти се обадя по-късно. Междувременно една от почитателките ти е до мен.

Сам подаде телефона на Елена. Последва втори взрив на радост от страна на Филип, съпътстван от разпалени уверения в привързаност, които извикаха руменина по страните на Елена.

— Филип — успя да го прекъсне тя накрая, — ти си *толкова* лош. Ще се видим довечера. Нямам търпение.

Сега се спускаха към Касис, минаваха покрай някои от педантично поддържаните лозя, от които идваше бялото вино — според ценителите от Марсилия единственият подходящ придружител на буябеса. Излишно е да се казва, обясни Оливие, че марсилците имат своя силно преувеличена история за това как са възникнали вината на Касис.

Въщност, както гласи историята, лозята били създадени от *Le Bon Dieu*^[2]. Един ден той слязъл от небето и случайно видял семейство, което работело на каменистите склонове над Касис. Била тежка, смазваща работа и сякаш нищо не раства. Това много го натъжило и като видял как страда семейството, проронил сълза. Чудотворно сълзата паднала върху изнемогваща лоза, която тутакси избуяла, след което родила великолепно, някои биха казали божествено, вино с фин нюанс на най-бледо зелено. Провансалският поет Фредерик Мистрал намирал време между куплетите да се порадва на някоя и друга чаша и твърдял, че долавя нотки на пирен, розмарин и мирта.

— С обяд ще опитаме бутилка — предложи Сам. — И можеш да ме впечатлиш с чувствителността на небцето си и изтънчените си умения да описваш вкуса.

При обичайни обстоятелства Елена не би оставила сарказма ненаказан, но сега беше твърде заета да се наслаждава на гледката. Според мнозина Касис е най-красивото място на крайбрежието. Освен лозя има всичко: средновековна крепост, урви, плажове, прелестно пристанище, опасано с кафенета и ресторанти, дори казино, където марсилците отиват да пилеят пари.

Оливие ги оставил и ги упъти към пристанището. Той също имаше среща за обяд с момиче от селото и когато им пожела приятен апетит, тихичко добави „не бързайте“.

Пристанището на Касис, заснето в милиони пощенски картички и жертва на неизброими слаби художници любители, е твърде живописно, за да е истинско. Малко е — петминутна разходка те

отвежда от единия до другия му край, и от време на време може да видиш някой образ, докаран с барета и жилетка без ръкави, като че ли избягал от книга на Марсел Паньол. Рибари клечат в лодките си, на слънцето проблясват ножици, докато разпорват морски таралежи и всмукват чистия йод вътре, мъже на средна възраст с буйни мустаци седят в кафенетата, примамват млади руси жени с чаши шампанско, малки, ярко боядисани фериботи кръстосват между пристанището и *calanques*^[3] въздухът е прозрачен и солен, а слънцето благосклонно къпе всичко в сияние. Работата и суртовите реалности на живота изглеждат на миллион километри.

Елена и Сам намериха маса в кафене с изглед към минаващото шествие. То, както забеляза Елена с интерес, беше разделено на две отчетливи групи, които можеха да бъдат разпознати по облеклото. Туристите бяха облечени за разгара на лятото, макар че беше още пролет: жените бяха с ефирни туники, сандали, бели рокли без ръкави, с по някоя широкопола сламена шапка; а мъжете — с фланелки и намачкани къси панталони, окичени с множество издупи джобове (или дори по-лошо, камуфлажни панталони, които завършваха под коляното). Местните жители, които очевидно не се доверяваха на времето, на свой ред се предпазваха от възможните снежни бури с пуловери или шалове, с ботуши за дамите и кожени якета за мъжете. Сякаш минувачите живееха в два различни климати.

— Баща ми обича да ходи на лов — подхвана Елена — и наистина побеснява, ако види сърна или глиган, когато си е оставил пушката у дома. „Виж само, казва, какви неща се изпречват пред погледа ти, когато не си носиш оръжието“. Е, сега разбирам как се чувства.

Тя кимна по посока на кея, където жена с неестествено ярка червена коса позираше край вързало за лодки, докато спътникът ѝ се суетеше с фотоапарата. Жената беше надхвърлила четиресетте. Носеше възможно най-късите шорти и възможно най-високите обувки, а голите ѝ крака бяха светли, все едно беше прекарала зимата под камък. Въпреки това очевидно имаше високо мнение за външността си, мтяше се около вързалото, разрошваше радиоактивните си къдици и си освежаваше червилото след всяка снимка.

— Когато французойките кривнат от правия път, стигат твърде далеч — промърмори Елена с видимо задоволство.

Тръгнаха си от кафенето и си проправиха път през бавното течение от хора, докато стигнаха до син навес и тераса с цветя, които Сам си спомняше от първото си посещение в Касис.

— Това е „При Нино“ — обясни той. — Страхотна риба и изглед към пристанището. Вина от хълмовете горе. Ще се влюбиш.

Така и стана. За човек като Елена, чийто обичаен обяд се състоеше от прясно сирене и салата, изядени набързо на бюрото, „При Нино“ беше слънчево, чревоугодно откровение. Ядоха *soupe de poissons*, забележителната провансалска рибена супа, залята с *rouille*, гъст чеснов сос. След това поръчаха скорпион на скара. Изпиха бутилка розе от Домен дю Патернел.

С кафето настъпи моментът да се облегнат и да се огледат. Ресторантът беше пълен и Елена беше удивена от силата на смеха и веселите разговори, долитащи от съседните маси.

— Тези хора вдигат много по-голям шум от парижаните — отбеляза тя. — Сигурно се дължи на нещо, което слагат в супата.

Сам се замисли над приятната възможност *saupe de poissons* да е субстанция, повишаваща настроението, и за кратко си представи клиентите на ресторант, които се носят към работните си места, упоени с рибена супа.

— Не мисля, че е така — каза накрая. — Всъщност мисля, че им е в гените. Голяма част от Прованс е била италианска. Някога седалището на папите се е намирало в Авиньон. Погледнеш ли в телефонния указател, ще намериш италиански имена на всяка страница: Чиполина, Фачинети, Онорато, Мастранджело — хиляди са и допринасят за тукашната атмосфера. Това е едно от нещата, които харесвам в Прованс, едно от нещата, които го правят толкова различен от Северна Франция.

— Сам, превръщащ се в ходещ пътеводител. Впечатлена съм. И знаеш ли какво? Бързо усвоявам местните навици.

— Сиеста? Имаш късмет. По случайност знам, че това е ресторант с хотелска част.

Елена поклати глава.

— Можеш да изтриеш тази похотлива физиономия от лицето си, господин Левит. И през ум не ми е минавала мисълта за сиеста. Като всяка добра французойка, която току-що е приключила дълъг обяд, това, което действително искам да знам, е къде ще вечеряме.

— Филип ще се погрижи. Не се тревожи. Той ще се постарае да не гладуваме тази вечер. Сигурна ли си, че не искаш да хвърлим едно око на стаите?

[1] Добрата майка (фр.). — Бел.прев. ↑

[2] Добрият бог (фр.). — Бел.прев. ↑

[3] Заливчета със стръмни скали (фр.). — Бел.прев. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Сам чу няколко ноти от Моцарт, преди да се обади Ръобул.

— Е, Сам, как беше денят в Касис?

— Хубав, Франсис. Прекарахме си чудесно. На Елена много ѝ хареса. — Той погледна бележките, които си беше водил на гърба на сметката от „При Нино“ за обяд. — Искам да обсъдим някои точки, преди да излезем тази вечер. Ще вечеряме с приятел, Филип Давен. Той е журналист в „Ла Прованс“ и се надявам да ми даде сведения за Патримонио и хората от комисията.

— Журналист? — Ръобул далеч не прозвуча въодушевено. — Сам, сигурен ли си...

— Не се притеснявай. Ще се придържам към сюжета. Твоето име няма да бъде намесено. А сега ми кажи има ли нещо конкретно, което те интересува? Филип е хрътка — онова, което не знае, обикновено може да го надуши.

— Ами, каквото можеш да откриеш за другите два проекта и хората зад тях, ще е от полза, но не обичайните глупости в съобщенията до медиите за техните хобита и дарения за благотворителни организации. Например бих искал да знам откъде идват парите им. Не забравяй личната страна. Имат ли дългове? Пристрастени ли са към нещо? Имат ли любовници? Падат ли си по момичета на повикване? Какви са отношенията им с Патримонио? Има ли слухове за подкупи? — Ръобул замълча и Сам чу звънтенето на чаша, оставена на масата. — Не че бих си помислил да се възползвам, нали разбираш.

— Естествено, че не.

— Но в бизнеса информацията е като златото. Не може да ти дойде в повече.

— Ще го имам предвид, Франсис.

— Приятна вечер, приятелю. *Bon appétit.*

Сам се усмихваше, когато прекъсна връзката. Долови тъжна нотка в гласа на Ръобул и имаше чувството, че би искал да се

присъедини към тях за вечеря.

Бяха се уговорили да се срещнат с Филип в „Бистро д’Едуар“ на улица „Жан Мермо“. Филип го бе изbral като жест към Елена. Беше испански ресторант, така че *La Bomba Latina* моментално щеше да се почувства у дома. Нещо повече, каза Филип, тя ще бъде пленена от огромния избор от тапаси.

Всъщност Сам бе пленен пръв още щом влязоха през вратата. Изглеждаше неговият тип ресторант: поредица от семпли, уединени стаи, обикновени бели хартиени покривки, боядисани стени — долу кървавочервени, горе бели, на които бяха окочени черни дъски с вината и тапасите за деня, подранили посетители, свалили саката си и пъхнали салфетките в яките на ризите си, което винаги е знак за здравословен апетит и хубава храна, и усмивка за добре дошли от момичето зад бара.

Бяха отведени по късо стълбище до ъглова маса на първия етаж, където грейналият Филип, със заредена ледарка до себе си, скочи на крака и притисна Елена в обятията си. Последваха комплименти и викове на радост, а Сам, който вече беше свикнал с проявите на привързаност от страна на мъже, получи целувки по двете бузи. Накрая, останал леко без дъх, Филип ги настани и им сипа по чаша вино.

— Чудесна изненада. Какво правите тук? Колко ще останете? Къде сте отседнали? Но първо наздравица. — Той вдигна чаша. — За приятелството.

Облегна се на стола си, все така сияещ, и даде на Елена и Сам възможност да се възхитят на промените във външния му вид, които бе направил, откакто за последно го бяха видели в Лос Анджелис.

Преди предпочиташе стил, който обичаше да описва като наемнически шик — панталон и яке от армейските излишъци, маслиненозелени шапки и ботуши на парашутист. Черната му коса беше буйна и несмущавана от гребен.

Всичко това беше изчезнало и Че Гевара беше заменен от Том Форд. Новата версия на Филип имаше късо подстригана коса, съвсем малко по-дълга от тридневната брада по лицето му. Дрехите му бяха безупречни: тесен черен костюм и ослепително бяла риза, разкопчана на врата, с невероятно излъскани обувки. Можеше да мине за

футболист, жертва на модата или беглец от филмовия фестивал в Кан, който течеше в момента малко по-далече на крайбрежието.

— Забелязвате ли нещо различно? — Филип не им даде време да отговорят. — Промених външния си вид. Сега Мими от работата отговаря за стила ми. Какво мислите?

— Къде са слънчевите очила? — попита Елена. — Ами обицата?

— Къде е ролексът? — даде Сам.

Филип се ухили, разкопча си бутоналите и демонстрира огромен часовник от неръждаема стомана, гарантирано водоустойчив до дълбочина от триста метра.

Сам поклати глава удивен.

— Поздравления за Мими. Превърнала те е в модна икона. Надявам се, че си запазил мотора.

— *Mais bien sûr.*^[1] Това е единственият начин да се придвижваш в Марсилия. Но стига за мен. Вие какво правите тук? — Той завъртя енергично вежди. — На меден месец?

— Не точно — отвърна Сам.

И докато пиеха Катър Ван, което Филип беше изbral, заради, както обясни, неговата *rondeur*^[2] и зеленикав нюанс, Сам му изложи редактиран вариант на своята задача: как е нает от американски архитект, подкрепен с швейцарски пари, за да убеди комисията, че жилищен комплекс от триетажни сгради ще подхожда на Марсилия повече от четиристатажен хотел.

Филип слушаше внимателно и от време на време кимаше.

— Чувам какви ли неща за това — сподели той — и се опитвам да уговоря интервюта с конкурентите ти, но засега те го дават много срамежливо.

— Знаеш ли кои са? Нещо за тях?

— Така — подзе Филип, като се огледа в помещението, преди да заеме стандартната поза на разследващия журналист — тяло, наклонено напред в поверително прегърбане, и наведена глава, придружени с тих и дискретен глас. — Има други два холдинга, британски и френски. Или може би трябва да кажа парижки. Главният британец е лорд Уепинг, бивш букмейкър, който си е осигурил място в Камарата на лордовете с подкупи, като правел сериозни финансови дарения на двете основни политически партии.

— И на двете?

— *Mais oui.* Очевидно това се случва непрекъснато в Англия. Ситуация, в която няма как да не спечелиш. — Филип направи пауза, за да отпие от виното. — Начело на френския проект е жена, Марии-Пиер Дюма. Много умна, с добри контакти с политици, беше заместник-министър, преди да се сближи твърде много с министъра и жена му да разбере. Сега работи за „Айфел интернасионал“, един от онези огромни конгломерати — строителство, земеделие, електроника, с верига хотели за гарнитура. Но в случая лично аз не мисля, че има голям шанс.

— Защо?

— Тя е парижанка — сви рамене Филип.

Очевидно смяташе, че в Марсилия не са необходими по-нататъшни обяснения.

Тяхната сервитьорка, която кръжеше търпеливо, се възползва от пролуката в разговора и насочи вниманието им към списъка с тапаси на черната дъска.

В тази майска вечер можеха да избират между петнайсет вида: хамон от испански прасета, хранени с жъльди, хайвер от риба тон, поръсен със зехтин, пържени патладжани с мента, тартар от съомга, мед и копър, пържени цветове от тиквички, миди, артишок, морски дявол, аншоа — набор от изкушения, който ги изправи пред мъчително колебание. Накрая се спряха на три вида тапас на човек, последвани по настояване на Филип от специалитета на заведението: октопод с паста, пригответа с мастилото му.

Елена се облегна, за да огледа още веднъж обстановката, и вниманието ѝ беше привлечено от фриз с огромни букви, който минаваше по горната част на стената, точно под тавана. Всъщност бяха едни и същи три думи — *bivez riez chantez*, повтаряни по всички стени на помещението.

— Какво е това? — попита тя. — Някаква странна измислица като тапас код ли?

— Означава „пийте, смейте се, пейте“ — обясни Филип. — За да ни поощряват да се забавляваме. — Той бе прекъснат от внезапно изригване на смях от съседната маса. — Не че ни трябва кой знае какво поощрение.

— Струва ми се странно — каза Сам, — че на средностатистическия французин му се носи славата на... ами, на

сериозен, нали се сещаш? Не е от хората, които ще се отпуснат, твърде загрижен е за приличието.

— Онова, на което му викат глътнал бастун?

Сам се ухили.

— Не съм го казвал. Но наистина повечето французи, които съм срещал, обичат да се веселят. Спомням си, че веднъж отидох на търг на вино в Бон и не можех да ги настигна. Пиене, смях, пеене? Правеха само това в продължение на цели три дни. И въпреки това го има образа на сдържания, тесногръд французин. Не схващам.

Филип вдигна показалец, сигурен знак, че ще последва просветление.

— Причината е, че хората обичат да ни слагат в рамки — да вземат една страна на личността и да ни съдят по нея. Разбира се, ние сме сериозни за важните неща, например парите, храната и ръгбито. Но сме далеч по-сложни устроени от това и сме пълни с контрасти. От една страна, сме удивително егоистични, най-често повторяните две думи във френския са *toi* и *je*, най-редовно използвани заедно. И въпреки това обикновено се отнасяме към околните учтиво, дори внимателно. Показваме уважение. Целуваме, ръкуваме се, мъжете ставаме, за да посрещнем жените, излизаме от стаята, за да говорим по телефона, без да дразним околните. — Той замълча, за да отпише голяма глътка вино. — Пием, бога ми, как само пием. Но е много необичайно да видиш публично пиянство. Обличаме се консервативно и въпреки това французойките са на първо място в света, когато иде реч за ходене на плаж по монокини. Твърди се, че главните ни национални страсти саексът, хипохондрията и стомахът. Но ние сме повече от това.

Той кимна одобрително на изреченото и вдигна празната винена бутилка на минаваща сервитьорка, за да я замени с пълна.

Елена, която внимателно слушаше този ускорен курс за френската душевност и истинския галски стил, също вдигна показалец и го размаха.

— Ръкуваме — добре. Целуване по бузата — добре. Учтиви — добре. Докато се качат в колите. Трябва да ти призная, че никога не съм виждала толкова опасни шофьори като французите. Какъв им е проблемът?

Филип се усмихна и сви рамене.

— Някои биха казали *joie de vivre*^[3] но аз имам друга теория. Според мен френските шофьори страдат от физически недъг: имат само две ръце, при положение че, разбира се, са им необходими три. Пушенето и телефонът заемат едната ръка, а другата трябва да е свободна, за да правиш обидни жестове към останалите шофьори, които са твърде бързи, твърде бавни, твърде близо или са белгийци. — Като видя озадаченото изражение на Елена, той поясни: — Белгийците винаги карат по средата на пътя. Това е всеизвестно. А, ето ги и тапасите.

Следващите няколко минути минаха в доволно полумълчание, докато изследваха деветте малки блюда, поставени пред тях, миришеха, опитваха, от време на време си разменяха виолетов артишок за нежна мида, увита в хамон, топяха ухаещия на билки зехтин с хляба си. В много отношения тапасите са съвършеното първо ястие: не са прекалено тежки, предлагат разнообразие от вкусове за разбудждане на небцето и се поднасят в скромни количества, които не притъпяват апетита. Когато и последната чиния беше отопена, разговорът се върна към работата.

— Предполагам знаеш, че по-късно тази седмица има пресконференция и коктейл — каза Сам на Филип. — Ще ходиш ли? Патrimonio ще присъства ли?

Филип вдигна очи към тавана.

— *Bof!*^[4] Опитай да го държиш настрана. Това е неговият звезден миг. Опасявам се, че може да очакваме реч от стария бърборко. Трябва да съм там, за да я запиша за идните поколения. И ще имаш възможност да се срещнеш с конкурентите си, да разгледаш техните идеи. — Той поклати глава при мисълта. — Хотели, хотели, хотели. Постоянно се строят хотели или офис сгради.

— Тогава какво мислиш за нашия проект?

— Естествено още не съм видял подробностите. При все това се надявам, че ще спечели. По-човешки е, по-цивилизован. — Филип доби замислено изражение и се загледа в чашата си с вино. — Но ако съдя по нещата, които чувам, на Уепинг му се носи славата, че по един или друг начин неизменно получава каквото иска. Не е човек, когото ще победиш лесно. А и обикновено може да се разчита на Патrimonio да вземе грешното решение.

Елена се мръщеше, когато остави чашата си.

— Говорите за Патримонио сякаш единствено той е от значение. Знам, че е председател, но нали има комисия? Членовете нямат ли думата? Или са просто кукли на конци, да запълват бройката?

Филип започна да прокарва пръсти през косата си — стар навик, — докато осъзна, че не е останало нищо, през което да си прокарва пръстите.

В комисията има шест или седем души. Знам, че двама дължат работата си на Патримонио, те ще гласуват, както той им нареди. Що се отнася до останалите, знаете колкото знам и аз. Ще бъдат на приема. Ще видя какво мога да открия.

Специалитетът за деня пристигна в целия си блясък, изпускаш пара, с тънки парчета октопод, положени върху канапе от лъскава черна паста ангелски коси. В добавка, за разнообразяване на консистенцията и за да се осигури, както го нарече Филип, откровение за небцето, имаше кремообразен сос от козе сирене.

Елена взе първата хапка и изпусна лека въздишка на удоволствие.

— Приказно е. Ще ми почернеят ли устните?

Сам се наведе напред да огледа устните ѝ.

— Още не са почернели. Засега само зъбите ти са черни.

Елена се обърна към Филип.

— Виждаш ли какво трябва да търпя?

Филип кимна съчувствено.

— Хуморът е средството на англосаксонеца да заяви любовта си. Французиинът — той вдигна само едното си рамо — е по-фин, по-романтичен, като цяло по-очарователен.

— Харесва ми — каза Елена. — Очарователен е хубаво.

Сам прецени, че е време да смени темата.

— Разкажи ни за Мими от работата. Това истинската любов ли е? Започна ли да преправя апартамента ти? Със сигурност е преправила теб.

Филип се обърна към Елена.

— Виждаш ли? Подиграва ми се. Ами какво да ви кажа за Мими? Миньонче, червенокоса, много интелигентна, остроумна, с прекрасни крака и очевидно — той изсумтя — с отличен вкус за мъжете. Ще ви хареса. Искаше да дойде на вечеря, но има урок по бойни изкуства.

Мислите за Мими отстъпиха място на разсъжденията за десерта, Филип убеди Елена да опита онова, което нарече профитероли на стерииди, истински кралски особи сред профитеролите, напълнени с чудно лек крем шантай. Сам се задоволи със сирене манчего — нарязано на тънко, както следва — с конфитюр от дюли и чаша тежко червено вино от Лангедок. Докато ядеше, слушаше как Филип описва на Елена някои от градските забележителности: Старото пристанище, изкуството от XX век в музея „Кантини“, „Бар дьо ла Марин“ на Паньол, възхитителната „Вией Шарите“, проектирана от придворния архитект на Луи XIV, за да приютива бездомните, гледката от „Нотр Дам дьо ла Гард“. Или може би обиколка на бутиците под напътствията на Мими, последвана от възстановителен сеанс в СПА център на „Корниш“. И разбира се, винаги можеше да се наслади на любимия марсилски кървав спорт.

— Ако обичаш футбола, последният мач за сезона на „Олимпик Марсилия“ срещу „Пари Сен Жермен“ не е за пропускане, — увери я той. Ненавиждаме ги. Помни ми думата, ще бъде касапница.

— Звучи интересно — отбеляза Елена. — Какво обличат момичетата, когато отиват да гледат касапница?

— Ризница. — Филип си пое дълбоко и шумно въздух между стиснатите си устни. — Запалянковците на „Пари Сен Жермен“ са зверове.

По време на кафето се уговориха Елена и Мими да се срещнат на следващия ден. Сам щеше да продължи да изглежда представянето си, а Филип възнамеряваше да се обади на хората си в градската бюрокрация и да провери какво може да изрови. Сбогуваха се в меката топла тъмнина пред ресторант. Филип си сложи слънчевите очила, за да се предпази от сиянието на луната, прехвърли крак на мотора си и се отдалечи, трополейки. Следващият ден щеше да е натоварен за всички.

[1] Ама разбира се (фр.). — Бел.прев. ↑

[2] Заобленост (фр.). — Бел.прев. ↑

[3] Радостта от живота (фр.). — Бел.прев. ↑

[4] Уф! (фр.). — Бел.прев. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Сам дочете последните документи и се облегна на стола си с въздишка на облекчение. Сега знаеше достатъчно, повече от достатъчно за строителните планове на Ръбул — от броя на местата в пристанището до цвета на керемидите и размера на баните. Следващата стъпка беше да преобрази този сбор от детайли в едночасово предварително представяне пред комисията на Патrimonio. Той се изправи, протегна се да разкърши наболяващия го гръб и отвори кепенците, за да пропусне слънчевите лъчи. Красива синьо-златна средиземноморска сутрин. Зачуди се как ли я карат Елена и Мими и устоя на изкушението да позвъни на Елена и да я покани на обяд. „Работата, напомни си той. Тук си тук, за да работиш“.

По-нататъшните усилия за дисциплиниране му бяха спестени от иззвъняването на телефона. Обаждаше се Филип. Звучеше потайно и заговорнически.

— Можеш ли да говориш?

Сам се запита дали да не провери под бюрото за подслушвателни устройства.

— Разбира се. Давай.

— Имам познат, който работи в един бар на Старото пристанище. Човек, който си отваря очите и ушите. Е, негов приятел през лятото върти малък бизнес с лодките, които отиват до Фриул — сещаш се, островчетата близо до брега. И познай кой е там през последните няколко дни, в едно от скритите заливчета.

Мислите на Сам прелетяха в диапазона от президента Саркози до Брад Пит.

— Не знам, Филип. Ти ми кажи.

— Лорд Уепинг. Интересно, нали? И това не е всичко. Миналата вечер е направил парти на яхтата си, която по случайност се нарича „Свободната лира“. Казвали са ми, че това е английска шега. И кой според теб е бил сред гостите му?

— Президентът Саркози? Брад Пит?

— Сам, това е сериозно. Патримонио е бил на яхтата. Какво ще кажеш?

— Безобразие — възмути се Сам, но далеч не беше изненадан. — Непочтено и безобразно. Накъде отива този свят? Най-добре да кажа на партньорите си. Може би ще уредят да застреляме Уепинг.

Филип изсумтя раздразнено.

— Все се шегуваш. Но, казвам ти, подобна близост не е никак добра новина. Както и да е, според мен трябва да отидем да огледаме лодката. Това ще е интересен детайл за статията ми.

— Статията ти?

— Всъщност поредица, която подготвям за вестника. Нарекъл съм я „Дневник на застрояването“. Ето, ще ти прочета първия абзац. — Той прости гърло и докара авторитетния, плътен глас на телевизионен водещ на новини. — „Анс де Пешьор, спокойно убежище за марсилските рибари от безброй векове, скоро ще бъде напълно преобразен. А как точно — ще се реши през следващите седмици от благоустройствена комисия под ръководството на Жером Патримонио, изтъкната личност в градската управа от дълго време. Комисията ще разгледа три конкурентни проекта, ще представим в нашата специална поредица компаниите зад всеки от тях, така че вие, нашите читатели, да бъдете в течение на най-значителната промяна на марсилското крайбрежие от векове“. — Гласът на Филип отново стана нормален. — Не е зле, а? По-нататък ще стигна до мръсотията.

— Намерил си мръсотия?

— Появрай ми, ще намеря. В строителния бранш винаги има мръсотия. А сега на въпроса — можеш ли да дойдеш след половин час на Старото пристанище? Имам приятел с лодка, който може да ни откара до Фриул. Ще направя някоя и друга снимка на яхтата на Уепинг, ще е от полза за статията.

Сам се усмихваше, когато затвори телефона. Въодушевлението на Филип беше заразно и той си даде сметка, че с нетърпение очаква експедицията. Но първо искаше да осведоми Ръбул за последните новини.

Когато чу, че Патримонио е бил на яхтата на Уепинг, Ръбул реагира лаконично и неласкаво.

— Този е *soppi soppi un parasite*^[1]. Авантаджия. Ще отиде на погребение на непознат, ако се предлагат напитки.

След като узна за пътуването на Сам до Фриул, той му пожела *bon voyage*^[2].

— И ако ти се удаде възможност, удави Уепинг.

Старото пристанище беше претъпкано с хора, както обикновено е в слънчеви утрини, и на Сам му бяха необходими няколко минути да открие Филип. Накрая го зърна на моторна лодка, вързана край един от фериботите, отиващи до островите. Капитанът на ферибота и един матрос се бяха надвесили отстрани и флиртуваха с екипажа на лодката, млада блондинка, докарана с яхтсменска шапка и нещо, което приличаше на две носни кърпички, крепени от оптимизма.

Филип, който далеч не изглеждаше мореплавателски в черния си костюм, помаха на Сам и го въведе на борда.

— Моят приятел Жан-Клод — обяви той, като се обърна към дребен, жилав мъж, кафяв като орех, който беше застанал зад руля. — Той е капитанът, така че покажи уважение. А Бригита е помощник-капитанът. Добре. Да потегляме!

Под съпровода на клокоченето на мощния двигател Жан-Клод си проправи път между стройните редици от закотвени малки платноходки и излезе в открито море.

Сам ненавиждаше лодките. За него те бяха прокълнати с два ключови недостатъка: никога няма достатъчно място и човек не може да слезе. Въпреки това установи, че се наслаждава на чистия солен въздух и на великолепната гледка към Марсилия, простираща се зад дългата бяла диря, която оставяха, докато лодката излизаше от Старото пристанище с лека извивка на югозапад.

Жан-Клод обясни какъв маршрут следват.

— Яхтата на лорд Уепинг е ето там — посочи той остров почти право напред, — но не можем да я видим, защото е закотвена в залив между островите Ратоно и Помег. Те закриват гледката от града, препречват погледа на всеки, който наблюдава от Марсилия. Това е най-закътненият пристан, за който можеш да мечтаеш. Ще видите. Сега ще минем покрай северното крайбрежие на Ратоно, ще завием в Бе дю Гран Суфър, *et voilà*.

След пет минути навлязоха в залива. Жан-Клод изключи двигателя и те едва помръдваха. Скоро пред тях се разкри „Свободната лира“ в целия си блясък. Носът ѝ сочеше към входа на залива. Дори отдалече изглеждаше огромна, същински снежнобял колос, и докато се приближаваха, като че ли се уголеми още повече, заплашвайки да закрие по-голямата част от небето.

— Бива си я, нали? — възхити се Жан-Клод. — Ще завия, за да видите някои от играчките.

Минаха бавно покрай внушителния мостик, на който се разяваше знамето на лорд Уепинг, голямо У върху земното кълбо. После видяха радара, гредите — Сам забеляза, че са празни, — където обикновено е закрепена моторната лодка на яхтата, безупречно нанесената боя, блестящите люкове и кацнал на кърмата като някакво огромно лъскаво насекомо бял хеликоптер с големи алени букви отстрани, които гласяха „Уепингер“.

Докато Сам се чудеше колко ли галона харчи на миля яхтата, осъзна, че ги наблюдават. Млад матрос, облечен в бяло, оглеждаше обстойно Бригита през бинокъла си.

— Бригита? — обърна се Сам към жената. — Би ли ми направила услуга? Помахай на младежа на борда.

Бригита, която се беше облегнала на стъклото на лодката, се изправи, свали си шапката и я размаха енергично, като доста опъна горната част на банския си костюм. След моментно колебание матросът се засмя и помаха с бинокъла си в отговор. Жан-Клод приближи лодката достатъчно, за да могат да разговарят.

Сам вдигна поглед към младежа.

— Страхотна яхта! Каква красавица!

Без съмнение поощрен от изгледите за близка среща с Бригита, матросът ги подкани да се приближат още.

— Собственикът и гостите му са на сушата. Искате ли да разгледате набързо?

Матросът се представи като Боб, беше човек, който определено е пропуснал призванието си като екскурзовод. Поведе ги, като описваше, обясняваше, акцентираше и посочваше особено интересни неща, а Филип, който очевидно имаше проблем с мобилния си телефон, вървеше най-отзад. Бяха им показани мостикът и неговите навигационни чудеса, палубата за слънчеви бани и джакузито,

огромната трапезария със скара, достатъчно голяма за цяло стадо овце, и главната каюта. Тя беше симфония от златисто и бяло — бели стени, лампиони от златно ламе, бял килим, огледала със златни рамки, бели кожени канапета и кресла, — което накара Сам да промърмори: „Да се надяваме, че никой няма да хване морска болест. Няма къде да повърнеш“.

Обиколката завърши с поклонническо посещение на хеликоптера, където гостите застанаха в уважителен полукръг, докато Боб рецитираше подробности за машината: пътническия му капацитет от четирима души, пробега му, скоростта, безшумността на двигателя, лекотата на кацане и прочее, и прочее. Накрая, зашеметени от това пресищдане с информация, гостите бяха пуснати да се отправят обратно към пристанището.

Сам, който ясно си даваше сметка защо Филип изоставаше, попита приятеля си дали се е сдобил с необходимото, Филип вдигна телефона си и се усмихна.

— Достатъчно, за да напълня цял фотоалбум.

Вятърът се беше усилил и затрудняваше разговора. Сам наблюдаваше вълните и мислите му се върнаха към току-що видяното. Колкото и да не харесваше лодки и да намираше идеята да похарчиш състояние за нещо такова за непонятна, посещението го бе накарало да се замисли отново за мъжа, срещу когото се изправяше. Въпреки съмнителния си вкус по отношение на интериора Уепинг несъмнено беше изключително богат. А както Сам знаеше, човек не заботява толкова много с глупост.

* * *

Групата, седнала на най-хубавата маса на терасата на ресторант „Перон“, се бе подготвила за дълъг обяд. Ако някой в този момент бе решил да погледне към морето, щеше да съзре лодката на Жан-Клод, която влизаше в пристанището, но всички бяха твърде заети да обръщат внимание на домакина си. Лорд Уилям Уепинг даваше прием.

Вдясно от него беше настанен възрастен член на благоустройствената комисия и основната причина за обяд — мосю Фор, скромен на вид мъж в строг сив костюм. Според сведенията,

получени от Патримонио, той беше „малко ненадежден“, тоест не можеше да се гарантира, че когато настъпи моментът да избира между трите проекта, ще гласува, както му кажат. Би било полезно, предложи Патримонио, мосю Фор да получи малко специално внимание и да се почувства важен.

В съседство с Фор беше единствената жена в групата, приятелката на Уепинг, Анабел Сайкс. Родена в семейство в периферията на аристокрацията, нейните образци в живота — херцогинята на Корнуол и Мадона, говореха за привързаността ѝ както към британска върхушка, така и към света на блъсъка. Суетна, привлекателна и безкрайно податлива на подкупи под формата на бижута, дизайнерски дрехи, копринено бельо и джобни пари, тя се бе запознала с лорд Уепинг в Аскот и буквально беше отнесена, когато той я хвърли обратно до града с хеликоптера си. По-късно със свенливо пърхане с мигли щеше да описва момента като любов от пръв поглед.

От другата ѝ страна беше още един наследник на добро семейство, Тайни де Салис, възпитаник на „Итън“, който бе кривнал от правия път. Той беше шкипер на яхтата и пилот на хеликоптера. Огромен като варел (оттам и прякорът му^[3]), той се радваше на дискретно разбирателство с Анабел Сайкс благодарение на привилегированятия си произход. Уви, той не беше спасил Де Салис от последствията на страсти му към хазарта. Беше се запознал с лорд Уепинг, в онези дни процъфтяващ букмейкър, когато бе натрупал дългове и не можеше да ги плати. Всъщност на първата им среща присъстваха и биячите на Уепинг, на разположение, в случай че се наложи да се поощри плащането, като се счупят една-две ръце или един-два крака. Де Салис беше спасен от чара и уменията си с лодките и леките летателни апарати и в крайна сметка изплащаше дълговете си, като работеше за Негова Светлост.

Изглеждащ още по-дребен в сравнение с Де Салис, до него седеше личният адвокат на Уепинг, Рей Прендъргаст, наричан зад гърба му Пора. С ръста на жокей и инстинкта на гангстер на Прендъргаст му се носеше славата, дори сред най-изтъкнатите колеги в правната област, на човек, когото не бива да ядосваш. Ширеха се слухове за връзките му с подземния свят, за уреждане на спортни състезания, за подтикване на свидетели към лъжесвидетелстване, дори за манипулиране на съдии. Но нищо не бе доказано и той беше

изключително ефективен в услугите си към лорд Уепинг, що се отнася до избягването на данъчно облагане, добиването на имоти, спекулатии с акции и три потенциално скъпи развода. (След последния беше написал следното съобщение на лорд Уепинг — „Съпругата е извадена от портфейла“, фраза, впоследствие влязла в обращение сред лондонските бракоразводни адвокати.)

Телохранителите Брайън и Дейв, зяпащи намръщено света зад катраненочерни слънчеви очила, бяха последните членове на антуража на Уепинг. Те бяха останки от време, когато букмейкърите понякога се нуждаеха от мускули, и намираха настоящия си живот някак прекалено кротък. Както Брайън беше казал на Дейв онзи ден, не бяха пребивали никого от години. А и парите бяха прилични.

Лорд Уепинг погледна одобрително празната си чиния. Тези жабари определено знаеха как да готвят. Беше послушал съвета на сервитьора и поръча *noisette d'agneau en croûte de tapenade*, без да е съвсем сигурен какво точно е това, и беше приятно изненадан от съчетанието на агнешко във фина кора с маслини, каперси, аншоа и подправки. Беше ред на сиренето и после пудинг. И след това, тъй като седяха на терасата, можеше да приключи с пура. Чувстваше се необичайно благоразположен и се обърна да види как я кара почетният му гост мосю Фор.

Имаше още една приятна изненада, Фор действително говореше английски и изглеждаше податлив на предпазливите първи опити за сближаване от страна на Уепинг. Те, разбира се, включваха обиколка по крайбрежието на „Свободната лира“ и може би мадам Фор също щеше да се присъедини. Или може би не, помисли си Уепинг, като забеляза какво внимание обръща Фор на Анабел Сайкс. Тя беше решила да разговаря с него на най-добрая си френски — научен в гимназията в Лозана, и той видимо беше запленен не само от Анабел и деколтето ѝ, но и от обилните количества розе, които поглъщаше.

След като Фор бе щастливо ангажиран, лорд Уепинг можеше да се отпусне, докато обмисля следващия си ход. Патrimonio вече броеше парите, които щеше да получи от своя дял от строителните разходи, Фор изглеждаше настроен да сътрудничи. Това означаваше, че остават петимата членове на комисията, с които Уепинг щеше да се срещне на официалния коктейл по-късно през седмицата. Ако успееше да подкупи двама, мнозинството щеше да е на негова страна. Щеше да

помоли Патримонио да посочи две лесни жертви. Облегна се на стола си и повика сервитьора, поднасящ виното. Искаше нещо специално със сиренето. Заслужаваше го.

* * *

Елена затвори очи и се отдаде на дълбокия и успокояващ натиск, съвсем малко преди прага на болката, прилаган от пръстите на масажистката, които се спускаха надолу по гръбнака ѝ. Това беше предложение на Мими и подходящ завършек на трескавите няколко часа на разглеждане на забележителности, пазаруване и обяд. Беше записала часове за следобедни процедури да се поглезят в комплекса в „Шато Берже“, високо на „Корниш Кенеди“. Възстановителни компреси от топла кал, душове под тънки струи от подгрята морска вода и четиристотини зонова терапия, приключващи с един от специалитетите на комплекса, *massage energetique*. Блаженство.

Елена мислено прехвърли деня до момента, ден, започнал в кафене на Старото пристанище. Както е обичайно за жени, които се срещат за пръв път, двете с Мими се бяха подложили на обстоен, макар и потаен оглед, който включваше обувките, чантите, слънчевите очила, косата и грима. И двете бяха доволни да видят, че другата е положила усилия — Елена беше облечена в бледолилава ленена рокля без ръкави, а Мими в тесни черни панталони и крепирано бяло сако.

Докато пиеха кафе, съставиха план за сутринта и започнаха с една от любимите гледки в Марсилия, невероятната шир на града и морето, която възнаграждаваше всеки, изкачил стръмните стъпала на „Нотр Дам дьо ла Гард“. Друга основателна причина за катеренето беше да се види забележителната колекция на базиликата от вотивни дарове, изрисувани от благодарните моряци и рибари, оцелели в морските опасности. Както отбеляза Мими, изображенията на потънали кораби, удавени моряци, бури и урагани ни най-малко не пораждат копнеж по живота на океанската вълна и с подновена привързаност към сушата те се отправиха към относителната безопасност на бутиците по „Рю Паради“ и „Рю дьо Ром“.

По това време двете вече се разбираха много добре. Всъщност не спираха да говорят. Мими искаше да знае всичко за Ел Ей —

любопитството ѝ беше изострено от посещението на Филип и последвалия му възторжен разказ. Елена беше също толкова заинтригувана да чуе от вътрешен човек резюме за Марсилия, Екс, Авиньон и дори далечния рай Сен Тропе. Утрото мина толкова приятно и бързо, че те закъсняха за ресторанта. Когато пристигнаха, масата им — запазена, защото Филип от години беше редовен клиент — беше единствената останала незаета.

Той им беше направил резервация в „Лъо Бушес“ на „Рю дю Вилаж“, ресторант, убедително замаскиран като месарница. В задната му част, след витрините с говеждо, агнешко и телешко, една врата бодеше към малка, препълнена с хора стая, засенчена от слънцето от разпрострялата се огромна бугенвилия въпреки стъкления си покрив.

— Филип реши, че мястото ще ти хареса, защото месото е много вкусно, а според него типичните американци обичат месо. — Мими се усмихна. — Надявам се да е прав.

— Напълно — потвърди Елена, като се огледа и не видя нито един човек, който да прилича на турист. — Предполагам, че всички са французи.

Мими поклати глава.

— Не, не, всички са марсилци.

Преди Елена да успее да разучи това интересно разграничение, сервиторът се приближи с менютата и две чаши шампанско.

— Комplименти от мосю Филип — каза той. — В менюто за днес имаме неговите любими ястия. *En plus*^[4] той ни заръча да му пратим сметката.

Мими остави менюто си и погледна Елена.

— Гладна ли си?

Елена се замисли за обичайния си работен обяд от заешка храна, която изяждаше на бюрото си.

— Разбира се. Аз съм от типичните американци.

Мими кимна на сервитъра, който се втурна към кухнята.

Елена вдигна чаша.

— Наздраве. Ще узная ли какво ще ядем?

— За начало *bresaola*^[5] с артишок, сушени домати и пармезан. После говежди бут с парче домашно приготвен гъши дроб отгоре. И шоколадов фондан. Добре ли ти звучи?

— Все едно съм в рая.

Двете жени бяха впечатляваща двойка и получиха доста възхитени погледи, предимно от мъжката клиентела. Елена можеше да мине за местно момиче с черната си, дълга до раменете коса и маслинова кожа. Мими, от друга страна, изглеждаше все едно си е взела почивен ден от някоя от по-модерните улици на Париж. Бледа кожа, посипана леко с лунички, и коса отрязана късо, почти като косата на Филип, която беше тъмно, насищено къносано червено, каквото може да излезе само изпод ръцете на първокласен фризьор. Лицето ѝ с огромни кафяви очи и плътни устни беше постоянно развълнувано, на него се редуваха развеселено, изненадано или запленено изражение като реакции на думите на Елена. Разговорът течеше леко с обичайните теми за работа, почивки и дрехи, след което неизбежно стигнаха до разпалено обсъждане на мъжете (като цяло) и на Сам и Филип (конкретно). И двамата бяха преценени като проекти в процес на развитие, способни на по-нататъшно подобреие. Но обещаващи, обещаващи.

[1] Известен като паразит (фр.). — Бел.прев. ↑

[2] Приятен път (фр.). — Бел.прев. ↑

[3] На английски tiny означава дребен. — Бел.прев. ↑

[4] Освен това (фр.). — Бел.прев. ↑

[5] Сушено осолено говеждо. — Бел.прев. ↑

СЕДМА ГЛАВА

Сам си подсвиркваше, докато се връщаше по градинската пътека, свързваща плувния басейн с терасата. Беше в добро, оптимистично настроение. Днес изглеждаше като поредния от тристана дни слънце, обещавани всяка година от туристическата служба. Вечерта беше приемът на Патримонио, когато работата щеше да започне да става наистина интересна. И Елена явно се бе отдала на безметежния живот с ентузиазма на дългогодишна затворничка, внезапно възвърнала свободата си.

Ето я, седеше край маса на терасата, облечена в бял халат, съзерцаваше голяма кана *café au lait* и брой на „Хералд трибюн“. Сам се наведе да я целуна по главата, още мокра от душа.

— Добро утро, съкровище. Как си днес? Трябваше да дойдеш да поплаваш. Водата беше идеална. Бях като млад делфин.

Елена вдигна поглед, затворила едното си око срещу слънцето.

— Направих две дължини под душа. — Тя се пресегна за тъмните си очила. — Кажи ми нещо, Сам. Какво те прави толкова *наперен* сутрин?

Сам си сипа кафе, докато обмисляше отговора си.

— Чистата съвест — отвърна, като седна. — И любовта на добра жена.

Елена изсумтя пренебрежително. Тя никога не беше в най-чудесната си форма сутрин, докато Сам тутакси — и вбесявашо — се оживяваше със ставането. В миналото това бе водило до опасни моменти по време на закуска. Но днес слънцето и обстановката упражняваха успокоителното си въздействие и двамата седяха в мир и разбирателство, докато си пияха кафето.

Мълчанието наруши Елена.

— Забравих да ти кажа. Мими си е взела няколко дни отпуск, за да ме разведе наоколо. Не е ли страхотно? Сен Тропе, Люберон, Екс, навсякъде. И днес ще отидем с лодка от Касис до онези малки заливчета по крайбрежието.

— Наричат се *calanques* — каза Сам. — Не можеш да стигнеш до тях по шосето, трябва или с лодка, или пеша. Забележително място за пикник, може да си направим, когато приключи работата.

— Каква ти е програмата за деня?

Сам въздъхна.

— Нищо вълнуващо. Трябва да отида до канцеларията за проектите, да се регистрирам, да си взема акредитивите, да се усмихвам на всички. Такива неща. След това искам да се уверя, че макетът е поставен, както трябва. Довечера би следвало да е по-интересно. Тогава е приемът, когато ще се покажем в най-добрата си светлина.

— И аз ли?

— Особено ти. Очарователна и скромна — и никакви танци по масите. — Сам си допи кафето, погледна си часовника и се изправи. — Забавлявай се с Мими. И не прави нищо, което аз не бих направил.

* * *

Канцеларията за проектите, разположена над пристанището в една от красивите стари сгради, които са били почистени с пясък, изльскани и като цяло възстановени до блъсъка си от XIX век, явно беше претъпкана с някои от най-прелестните момичета на Марсилия. Едно от тях отведе Сам до обособена част, където секретарка пазеше светая светих на шефския кабинет.

Преди Сам да довърши първото си внимателно подготвено изречение на френски, секретарката се усмихна, вдигна ръка и попита:

— Може би предпочитате да говорим на английски?

— Не очаквах английски.

— Тук всички говорим английски. Това е част от подготовката за 2013 г., когато Марсилия ще е Столица на културата. Дори таксиметровите шофьори учат английски. — Тя се усмихна отново и сви рамене. — Или поне така твърдят.

Настани Сам на стола срещу себе си и му поиска документ за самоличност, преди да му подаде папка и формуляри, които трябваше да попълни. Тъкмо беше преполовил единия, когато бе разсеян от

полъх на скъп одеколон от мъж, който премина бързо покрай него и влезе в кабинета.

— Това е...

Секретарката кимна утвърдително.

— Шефът ми, мосю Патримонио. Той е председател на комисията.

Звукът на бутона за повикване на телефона на секретарката сложи край на разговора и тя вече се изправяше, когато вдигна слушалката. Взе си бележник и се извини на Сам, след което забърза към кабинета, оставяйки го да се върне към формулярите. Когато беше попълнил половината, той хвърли един поглед на съдържанието на папката: табелка с името, тънък набор документи и красиво надписана покана за приема. Чудеше се дали да тръгне, или да остане, когато вратата на кабинета се отвори и секретарката излезе, следвана от председателя на комисията и неговия одеколон.

Патримонио беше мъж, който се отнася сериозно към външността си. Костюмът му беше истинска поема от лек перленосив камгарен с прилепнала кройка в италиански стил, оставяща скъпоценно малко място в джобовете за нещо по-обемисто от копринена кърпичка. Екстравагантни небесносини бутонели стърчаха от ръкавите на сакото му, а над левия имаше голям часовник „Панерай“, носен по маниера на Джани Анели. Висок и slab, с черна коса, като се изключват сиви кичури, загладени от слепоочията, той беше образец на елегантността. Сам се почувства зле облечен в карираната риза и памучните панталони.

Патримонио се приближи с протегната ръка.

— *Enchanté*, мосю Левит, *enchanté*. Добре дошъл в Марсилия. Натали ми каза, че сте тук. Надявам се, че се е грижила добре за вас?

Преди Сам да успее да отговори, единият крачол на панталоните на Патримонио започна да вибрира.

— Ах, извинете — каза той и измъкна тънък като лист хартия телефон от джоба си, след което се оттегли на спокойствие в леговището си.

— Е, предполагам, че това е краят на малката ни среща — отбеляза Сам.

— Той е много зает — усмихна се Натали, докато взимаше книга от бюрото си. — А сега, ако ме извините...

„Явно всички, освен мен са много заети“, помисли си Сам и реши да се възползва от бездействието си, като се разходи до Старото пристанище да изпие едно кафе на слънце и да прегледа папката, дадена му от Натали.

Всъщност виковете на продавачите на риба на Ке де Белж му се сториха много по-забавни от документите в папката, които бяха пострадали от вредното влияние на творческите пориви на комисията и представляваха досадна поредица от нескопосани клишета на всяка страница. Кратка история на Марсилия бе последвана от фукане за избирането на града за Европейска столица на културата през 2013 г. (с очакван приток от десет милиона посетители), след което идваша тромаво описание на прелестите на Анс де Пешьор, твърде техническо разяснение на процеса на подбиране на трите проекта финалисти и уверение — задължително в тези „зелени“ времена, че проектът по никакъв начин няма да е в ущърб на околната среда. Цялото нещо беше класика в жанра, образец на надуто бюрократично пустословие и Сам мислено си отбеляза да оформи представянето си в същия дух. Шегите отпадаха. Строгостта беше на дневен ред. Самата мисъл за това извика прозявка.

* * *

На по-малко от три мили лорд Уепинг и Рей Прендъргаст се бяха надвесили над купчина книжа в личната каюта на Негова Светлост. Преглеждаха документацията на бизнес интересите на Уепинг, новините не бяха добри, дори по-лошо, бяха потенциално катастрофални.

Проблемът беше извънредно оптимистичното финансиране на дейностите с пари назаем, съчетано с коварни спадове в глобалната икономика, според описанието на Прендъргаст. Сигурните капиталовложения бяха станали неизгодни. Дългосрочните капиталовложения не бяха донесли очакваните приходи. Имаше все по-силно недоволство от страна на банките, които ставаха все по-нервни във връзка с огромните заеми, отпуснати на Уепинг. Дори ядрото на бизнеса му, залаганията, страдаше от последствията на

засилената конкуренция, и парите, които му носеха, едва стигаха за обслужване на плащанията по лихвите.

— С други думи, Били, ако тази сделка не се осъществи, спукана ни е работата — заключи Прендъргаст. — Ще загубиш и ризата на гърба си. Е, да, още има малко скътани пари на Кайманите и в Цюрих, но ще трябва да се простиш с всичко останало.

Лорд Уепинг си дръпна от пурата, докато обмисляше бъдещето без къщата на „Итън скуеър“, двуетажния апартамент на „Парк авеню“, хижата в Гщад, яхтата, състезателните коне, автопарка от свръхмощни коли. Всичко това би изчезнало. А с него без съмнение и Анабел Сайкс.

Прендъргаст потърка очи и с копнеж си помисли за халба английска бира. Прекара половината нощ в опити да изцеди някакви добри новини от цифрите и беше изтощен. Освен това до гуша му бе дошло от живота на яхтата, където беше неудобно тясно и го хранеха със странна чуждоземна храна. Що се отнася до французите, с които се бе запознал, не би искал да има нищо общо с тях. Болшинството бяха ненадеждни примадони. От самото начало беше препоръчал на клиента си да не се захваща с този проект. Поironия на съдбата сега той беше единственият шанс за спасение на империята на Уепинг.

— Както казах, ако този проект не се осъществи, спукана ни е работата. И какви според теб са изгледите за успех?

Уепинг беше човек на хазарта. Изповядваше бизнес философия, че за да натрупаши състояние, трябва да спекулираш. Беше му вършила добра работа в миналото и въпреки фактите продължаваше да храни надежди за бъдещето.

— Проблемът ти, старче, е, че винаги виждаш чашата наполовина празна, а не наполовина пълна.

— Прекарах по-голямата част от миналата нощ да гледам чашата, Били. Не е наполовина празна. Съвсем суha e. Няма нито капка. Не ти се налага да се занимаваш с банките, както на мен. Виж това.

Прендъргаст извади купчина листа и ги разтвори като ветрило на масата пред Уепинг — имейли, писма, всички с кажи-речи едно и също послание: искаме си парите, и то веднага.

Разбира се, изказът беше по-завоалиран. Имаше „нарастваща загриженост“ за „неприемливата ситуация“. Споменаваше се

„изключително голямата неустойчивост“ на пазара. Изразяваше се съжаление, че е толкова трудно да се свържат с лорд Уепинг. И във всички случаи се стигаше до неотложното настояване за присъствието на лорд Уепинг, за да бъдат решени възникналите въпроси.

— Сам виждаш — каза Прендъргаст. — Искат кръв. Следващата им стъпка ще бъде да се обърнат към закона. Това е, Били. Всичко или нищо.

По-нататъшните лоши новини бяха спестени на Уепинг от появата на Анабел Сайкс, загоряла след сутрин, прекарана на палубата за слънчеви бани, и облечена за обяд в бели джинси и бяла фланелка, и двете с един размер по-тесни.

— Миличък — подхвани тя, — аз съвсем мъничко се притеснявам за времето. — Погледна си часовника, един от най-изящните модели на „Картие“. — Колко трае полетът до Монако? Не бива да закъсняваме за обяд. Мисля, че член на кралското семейство ще бъде там, напълно инкогнито. От кралското семейство на Монако, разбира се, но все пак.

Рей Прендъргаст вдигна поглед към Анабел, като отново почувства неприязънта, която правеше всичко възможно да прикрива, откакто миналата година тя се бе присъединила към менажерията на Уепинг. Надменна кокона, така я наричаше тайно, устремена към всичко, което може да докопа, и с щения да стане четвъртата лейди Уепинг. Във всяко отношение ненужен разход. И въпреки това изглежда, че Уепинг беше лапнал нея. Прендъргаст потупа книжата пред себе си.

— Да приключим, преди да тръгнеш, Били.

Уепинг сви извинително рамене, поглеждайки към Анабел и й заръча:

— Кажи на Тайни да подгрее машината. Идвам след две минути.

Анабел му прати въздушна целувка, наметна през рамо чанта от крокодилска кожа с размера на войнишка раница и изчезна в търсене на хеликоптера.

Уепинг погледна към книжата и изгаси остатъка от пурата си в кристален пепелник.

— Така, прати на всички имейли. Обясни им, че съм много зает със заключителните преговори, които ще ми осигурят мащабен строителен проект в Марсилия. Те ще привършат след седмица-две и

тогава ще се върна в Лондон, за да споделя лично добрата новина с тях. — Уепинг се изправи, като изтръска пепел от пурата от предницата на ризата си. — Това би трябвало да озапти копелетата.

— Да се надяваме, Били. Да се надяваме.

* * *

Кратко изкачване по стръмнина от Старото пристанище води до великолепна група от сгради, известни сред марсилците като „La Vieй Шарите“ или просто „La Шарите“^[1]. Беше дело на Пиер Пюже, родения в Марсилия придворен архитект на Луи XIV, и поради това безупречно архитектурно потекло Патrimonio я бе изbral за място на приема. Вечерта щеше да е нещо като премиера — първия път, когато щяха да бъдат изложени гарите макета, предложени от Сам и неговите конкуренти, и Сам беше нетърпелив да се увери, че неговият макет е поставен, както следва.

Той се придвижи нагоре по тесните, криволичещи улички на стария квартал, известен като „Лъо Пание“, където Пиер Пюже се е родил през 1620 г. (По необикновено съвпадение в къща, гледаща надолу към мястото на шедьовъра, който проектиран близо петдесет години по-късно.) Докато вървеше, Сам прехвърли наум някои исторически факти, които беше научил от краткото представяне на Ръобул.

Първоначално, въпреки името си, „La Шарите“ е била кажи-речи декоративен затвор, място, където да се прибират просяците и скитниците, изпълващи улиците на Марсилия по онова време. Положението било толкова лошо, че градът бил известен като гигантски *Cours des Miracles*, или свърталище на крадци, и марсилските търговци решили, че не могат повече да търпят това. В края на краищата престъпните елементи пречели на дейността им. И те били заловени и затворени, като им се позволявало да излизат само за да работят по принуда. Толкова за благотворителността.

Нещата малко се подобрали след революцията. Възрастните и недъгавите, мизерстващите и бездомните били прибрани тук, но без да бъдат принуждавани да работят. И така „La Шарите“ кретала някак, докато била затворена в края на XIX век. След един последен спазъм

на активност през Първата световна война, когато била превърната в база на корпус медицински сестри, тя била оставена да се разпада.

Едва през 60-те години на ХХ век Марсилия решила да направи нещо с едно от архитектурните си съкровища и след двайсет години цялостно реставриране „La Шарите“ отново се превърнала в сграда, с която Пиер Пюже би се гордял.

Сам не знаеше какво точно да очаква. Описанието на Ръобул беше толкова екстравагантно и с толкова много паузи да целува върховете на пръстите си, че се беше подготвил за разочарование или поне за лека неудовлетвореност. Но докато минаваше през двойните железни порти, които бранеха входа, спря, изумен от необикновената гледка пред себе си. Погледът му обхвана огромен четириъгълник, построен около двор може би сто метра дълъг, петдесет — широк. Дворът беше заобиколен от поредица триетажни сгради, фасадите им бяха пронизани от елегантна поредица от арки, водещи към вътрешна галерия, която минаваше по протежението на приземния етаж. И в средата на двора се извисяваше прелестен параклис с купол. Времето бе смекчило камъка до цвят някъде между избеляло розово и кремаво и на сутрешното слънце целият двор светеше.

Преди няколко години „La Шарите“ бе влязла в нова роля, приютяващо археологически музей и художествена галерия. В параклиса имаше постоянна скулптурна изложба и тук Патrimonio бе предвидил да се състои приемът. Сам мина през четири массивни колони и влезе през входа на параклиса, където моментално връхлятя едра жена, държаща папка.

— *On est fermé, Monsieur.* [2]

Думите бяха произнесени и неизменният строг пръст бе размахан с едва прикрито задоволство, както често се случва, когато нисши служители на френските власти ти казват, че това, което искаш да направиш, е невъзможно. Сам я удостои с най-хубавата си усмивка и й показва поканата си, папката си и дори табелката с името си, които тя погледна със значителна подозрителност, преди да отстъпи встради, за да го пусне да влезе.

В параклиса групи хора, въоръжени с щайги с бутилки и чаши, се щураха напред-назад и се занимаваха с последните приготовления на бар разположен в ниша под слепия взор на мраморна статуя. Поголямата част от далечния край на сградата бе заета от три дълги маси,

застлани с бели покривки. Макетите бяха подредени по един на маса — най-ниският, жилищните сгради на Ръбул, беше по средата, а от двете му страни се извисяваха небостъргачи, и бяха надписани с имената на компаниите, стоящи зад тях: „Уепинг ентърпрайзис“, Лондон; „Ван Бурен енд партнърс“, Ню Йорк, и „Айфел интернасионал“, Париж.

Доколкото Сам можеше да прецени, монтирането беше направено внимателно и както следва. Той събираще сили за още една среща на излизане с дракона на вратата — която без съмнение щеше да включва обиск, в случай че е решил да отмъкне някоя от по-малките скулптури, когато откри, че има компания. Слаба, тъмнокоса жена в черен костюм с панталон беше дошла очевидно за да огледа макетите. Беше привлекателна по този леко лисичи начин, до който водят прилаганите с години строги диети, и както Сам бързо забеляза, безукорно гримирана. Наближаваше четиресетте, ако се съди по вида ѝ, но кой може да определи със сигурност възрастта при французойките?

— Здрави. Виждате ли нещо, което ви харесва?

Жената се обърна към Сам с вдигнати вежди и ледени сини очи.

— А вие сте?

— Сам Левит. — Той кимна към своя макет. — Аз съм от „Ван Бурен“.

Той протегна ръка и жената протегна своята с длан надолу, като накара Сам да се триумфи дали да се ръкува, да я целуне ръка или да се възхити на маникюра.

— Каролин Дюма. Представлявам „Лафел“. Значи сме конкуренти.

— Така изглежда. Колко жалко.

Мадам Дюма наклони глава и се опита да се усмихне. Сам направи същото. Тя се извърна и продължи да оглежда макетите.

Когато се върна в осветения от слънцето четириъгълник. Сам се запита дали французойките взимат уроци по изкуството да разкарват мъже, или е нещо инстинктивно, по рождение. Той поклати глава и се отправи да търси обяд.

[1] Charité — милостиня, благотворителност (фр.). — Бел.прев. ↑

[2] Затворено е, господине (фр.). — Бел.прев. ↑

ОСМА ГЛАВА

Беше време за коктейла в „Ла Шарите“ и опашката от гости се простираше от вратата на параклиса до средата на двора. Опашката се беше образувала, защото Патримонио, наслаждавайки се на ролята си на изтънчен домакин, бе решил да последва примера на кралските особи и държавните глави и да посреща всеки свой гост лично. И хората чакаха различно нетърпеливи на вечерната слънчева светлина, забавлявани от струнен квартет, който изпълняваше Моцарт в дългата галерия.

Елена и Сам застанаха в края на опашката и докато се придвижваха напред, оглеждаха другите гости. Бяха предимно марсилски бизнесмени със съпругите си, загорели и бодри, същинско доказателство за укрепващите свойства на пастиса. Имаше също така група гостуващи бюрократи с бледи северни кожи, екип от трима души от местната телевизия, една-две издокарани двойки, вероятно приятели на Патримонио, и вестникарски фотограф. Нямаше и помен от Филип, който пристигна рано, за да проучи внимателно макетите.

Сам забеляза Каролин Дюма, шикозна в тъмносива коприна, докато тя разговаряше по мобилния си телефон. Погледите им се срещнаха. Мадам Дюма вдигна вежди.

— Някак си ми се струва, че не ти е почитателка — отбеляза Елена. — Коя е тя?

— Мадам Дюма, конкурентка. От Париж. Виж дали ще разпознаеш англичанина, лорд Уепинг.

— Как изглежда?

— Като англичанин, предполагам. Брониран костюм на тънки райета, голяма вратовръзка, хубави обувки, лоши зъби. Чакай малко, това трябва да е той. Ето там, с блондинката.

Предположението на Сам беше потвърдено от кикот и силен глас, който заговори на английски.

— Е, той си го търсеше, нали? Какъв тъпак! — Говорещият поклати глава и си погледна часовника. — Ако Жером не се разбърза,

ще висим тук цяла вечер.

Той беше с Анабел Сайкс, облечена в МЧР, както я наричаше, или малка черна рокля, и с още двама души. Мъжът можеше да е по-малкият брат на Уепинг — нисък, червендалест и плещест като него. И двамата носеха добре скроени костюми, които почти прикриваха размерите им. Четвъртият член на групата, по-висок от останалите с поне пет-шест инча, беше амazonка с изумителна красота, повечето от която изложена на показ от невъобразимо къса сребриста рокля.

— Тази не изглежда като англичанка — каза Сам по неин адрес.

Елена изсумтя.

— Не изглежда истинска.

Опашката внезапно се дръпна напред и само след няколко минути Сам и Елена бяха посрещнати от домакина. Патrimonio се бе преоблякъл за случая и беше изbral пепеляв ленен костюм, подчертан от весела вратовръзка на червени и златисти райета, обикновено запазена за членовете на лондонския клуб по крикет „Мерилбоун“. Сам остана с впечатлението, че след тази сутрин е имало още едно щедро заливане с одеколон.

— Мосю Левит, ако не греша. Изключително ми е приятно. А кой е това?

Той хвана ръката на Елена, сякаш нямаше никакво намерение да я върне, и без да дочека отговора на Сам, се наведе да я целуне.

— Елена Моралес — представи я Сам. — Това е първото й посещение в Прованс.

— Ах, мадмоазел. Направете ме щастлив — останете завинаги.

Патrimonio, изльчващ талази от галантност, най-сетне пусна ръката ѝ. Елена му се усмихна. Той си намести вратовръзката и си приглади косата.

— Е, ти определено беше хит — отбеляза Сам, докато влизаха в параклиса и се насочваха към бара. — Помислих си, че ще те покани на танц.

Елена поклати глава.

— Не мога да се развлнувам силно от мъже, които носят повече парфюм от мен. Но мога да свикна да ми целуват ръка.

— Ще се упражнявам — обеща Сам и направи знак на бармана.

— Какво искаш?

— Татко ме е учили никога да не казвам „не“ на шампанско. — Елена огледа параклиса — нишите отстрани, всяка от които с изящна арка и мраморна статуя, красивите пропорции на помещението, куполообразния таван, меката вечерна светлина, процеждаща се през високите прозорци, и въздъхна. — Тук е вълшебно. Защо вече не правим такива сгради?

Въоръжени с шампанско, те започнаха да изпълняват светските си задължения и се смесиха с тълпата. Сам намери секретарката на Патrimonio и я помоли да ги представи на членовете на комисията, застанали замислени пред трите макета. Запознаха се, Елена получи дискретно възхищение от комисията и Сам отговори на не толкова изпитателните въпроси на мосю Фор, който, както по всичко личеше, бе от старшите членове на комисията. Сам се разсея за момент, като видя Филип да минава през тълпата, залепен за мобилния си телефон. Както се бяха уговорили, с нищо не показаха, че се познават.

Мосю Фор кимна към бара.

— Запознахте ли се с конкурента си лорд Уепинг? Много симпатичен човек. Нека ви представя.

Сам се изненада от първото си впечатление от Уепинг. Очакваше обичайния продукт на Уолстрийт и Лондонското сити — сериозен, мълчаливо арогантен, каквито често са богаташите, и скучен, но се оказва пред закръглено жизнерадостно лице, което би било благо, ако не бяха лукавите и пресметливи очи, приковани сега в Сам, без да премигват.

— Значи вие сте онзи янки, който иска да вдигне блокчета — ухили се Уепинг.

— Аз съм. Това е Елена Моралес. А това там са моите блокчета, — каза Сам, посочвайки макетите.

— Е, късмет, приятел. Нека най-добрият победи, стига да съм аз.

— Той потупа Сам по рамото. — Шегувам се. А това е Анабел, запознайте се.

Когато Анабел погледна Сам, очите ѝ се разшириха — стар номер в стил *femme fatale*^[1] — сякаш никога през живота си не е виждала толкова привлекателен мъж.

— Сигурно са ви го казвали хиляди пъти, но не мога да се сдържа — усмихна се тя. — Като две капки вода сте с Джордж Клуни, само че косите ви са руси.

Елена потисна смяха си, докато кимаше на Анабел.

Уепинг продължи със запознанствата.

— Този хаймана е Майки Симънс. Няма нищо общо с проекта. Той е по луксозните автомобили. Има бизнес в Саудитска Арабия и Дубай. Астъни, ферарита, ролсове, каквото се сетиш. А това тук — Уепинг кимна към младата жена като статуя — е Раиса от Москва. — Преценил, че е изпълнил светския си дълг, погледна чашата си, видя, че е празна, и я размаха към бармана. — Ей, Жан-Клод! Мога да убия още една чаша шампанско.

Сам се извини и насочи Елена към бара.

— Видя конкуренцията, какво мислиш за нея?

— Разбирам защо лорд Уепинг не се спира пред нищо. Той е като булдозер. Що се отнася до блондинката — страшно парче.

— Това комплимент ли е?

— Не.

Бяха спрели в края на тълпата, когато погледът на Сам беше привлечен от двойка, която поделяше една от нишите със статуя: Патrimonio си бъбреше с Каролин Дюма и Сам ни най-малко не се изненада, че тя е далеч по-оживена и добронамерена с Патrimonio, отколкото беше с него. Парижанката гледаше председателя на комисията втренчено, докато ѝ говореше, слагаше ръка на рамото му, когато отговаряше, показваше всички признания на жена, запленена от онова, което има да каже събеседникът ѝ. Патrimonio, разбира се, се наслаждаваше на вниманието, демонстрирано от красивата парижанка, и очевидно бе подразнен, че трябва да прекъсне разговора си, когато се появи трети човек.

Беше Филип. Дори от разстояние Сам и Елена видяха, че срещата не е дружеска, Филип размахващ обвинително пръст в лицето на Патrimonio. Патrimonio го отбиваше. А Каролин Дюма, стисната неодобрително устни, тактично бе отстъпила встрани, за да си общува със статуята. Сцената имаше всички предпоставки за разпра. Но в следващия момент Филип рязко се обърна и си проправи път към изхода, като оставил Патrimonio да приглежда косата си и да се успокои за предстоящата си изява — речта.

Сам забеляза, че струнният квартет е напуснал галерията и е в параклиса. Чудеше се дали речта ще бъде придружена с музикален съпровод, когато секретарката на Патrimonio го помоли да застане до

лорд Уепинг и Каролин Дюма пред своя макет. Там те изчакаха Патримонио да прегледа бележките си и да прочисти гърло. Той кимна на секретарката си. Тя почука звънко на ръба на чашата си със сребриста химикалка. В параклиса се възцари тишина.

Патримонио започна тихо, като благодари на публиката, че е дошла в, както се изрази, тази важна вечер, всъщност крайъгълен камък в историята на великия град Марсилия. Сам погледна настрани и видя, че на лицето на Уепинг, който все още стискаше чашата си с шампанско, е изписано неразбиране. Очевидно не схващаше нито дума от това, което се казваше на толкова старателно артикулиран френски.

Не след дълго Патримонио се развърнува повече, докато описваше таланта, усилената работа и вижданията на своята комисия. И може би, добави той с подобаваща скромност, като председател на тази галактика от звезди той бе изиграл немалка роля. Преминавайки към предложените проекти, представи Каролин Дюма, Уепинг и Сам на публиката, а тя на свой ред ги аплодира един след друг, водена от Патримонио. Той каза, че макетите са изложени, за да бъдат разгледани, и че е сигурен, че идеите, които представляват, са толкова хубави, че изборът на един ще бъде много труден. Той обаче беше уверен, че членовете на комисията ще се справят със задачата. Бяха се подготвили добре и той се надяваше да вземат решение в следващите две седмици. Накрая с апломб, достоен за велик диригент, разтвори ръце към струнния квартет, който засвири приповдигнато „Марсилезата“.

Когато последните ноти отшумяха, Сам се върна при Елена, която стоеше недалеч от приятелите на Уепинг. Беше го чула да им признава, че единствената част от речта, която е разbral, е името му и „онази тяхна мелодия накрая — как се викаше, «Майонезата»“.

Никой от французите не даваше вид да възnamерява да си тръгва, докато шампанското се лее, така че Сам и Елена успяха да се измъкнат незабелязани. Прекосяваха четириъгълния двор, когато телефонът на Сам звънна. Обаждаше се Филип.

- Имах малко *contretemps*^[2] с Патримонио.
- Видяхме. Каква беше причината? Къде си?
- Съвсем наблизо. Има един бар на „Рю Пти Пюи“, казва се „Лъо Балон“. Почти се вижда от „La Шарите“. Ще ви чакам отвън, става ли?

При предишното си посещение в Марсилия Сам беше станал свидетел на обичта на Филип към баровете с лоша слава и това беше поредният пример. Над вратата ламаринена табела, която беше виждала и по-добри времена, беше украсена с рисунка на футболна топка — *le ballon*, редом с малка винена чаша — също известна като *un ballon*, преливаща от крещящо ярка смес, за която художникът се е надявал, че може да се събърка с червено вино. Филип, спретнат и с изгладен черен костюм и бяла риза, изглеждаше много не намясто.

Разтвориха мънистената завеса на входа и бяха посрещнати от внезапно настъпило мълчание и вперените погледи на пет-шест мъже, които за момент вдигнаха очи и отново се върнаха към вестниците си или играта на домино. Забраната за пущене на закрити обществени места бе ентузиазирано пренебрегвана и надигаща се вълна от никотин отдавна беше потъмнила боята по стените. Но помещението беше чисто и не беше лишено от известно занемарено очарование. Прости дървени столове и маси с мраморни плотове, носещи белезите на годините, бяха наредени покрай две от стените, третата беше заета от дълга маса, подгответа за вечеря, а четвъртата бе отредена на бар и много възрастен барман. В далечен ъгъл массивна летяща врата загатваше присъствието на кухня.

Като се изключи телевизорът с плосък еcran и изключен звук над масата за хранене, украсите бяха сведени до големи рамкирани снимки, някои избледнели от времето, на отборите на „Олимпик Марсилия“ през годините.

— Собственикът на заведението Серж играеше за „Олимпик“ — обясни Филип, — докато един *salaud* не му счупи крака в мач с „Пари Сен Жермен“. Зад бара е баща му. А сега — какво ще пием?

Спряха се на гарафа с розе, която Филип донесе от бара, и се настаниха да изслушат разказа му за сблъсъка с Патримонио.

Филип се беше надявал на интервю, но беше тръгнало зле от самото начало, когато Патримонио го представи на Каролин Дюма като „местния драскач“.

— Перчеше се пред нея, беше очевидно. И знам, че не трябва да ме е грижа какво казва този надут стар пуйк. Но се държа толкова снизходително, че ми бръкна в здравето. И стана по-зле. Когато му зададох един-два въпроса, ме изгледа отвисоко. „Не ме беспокойте сега, рече, обадете се на секретарката ми, ако искате да си уговорите

интервю“. Това беше публично събитие, за бога. Представя проектите, а не иска да говори с журналисти? Това наистина ме вбеси и казах нещо, което предполагам, че не трябваше. — Филип замълча, за да отпие голяма гълтка вино. — Попитах го дали смята, че е етично да се възползва от гостоприемството на един от конкурентите. Той каза, че не знае за какво говоря, и затова предложих да отидем при лорд Уепинг за потвърждение. Тогава взе да става грозно и аз си тръгнах.

— Каква част от това чу Каролин Дюма?

— Само началото. След това се омете. — Филип пресуши чашата си и я напълни отново от гарафата. — Но имаше една светлинка тази вечер. Говорих с всички членове на комисията и повечето явно харесват идеята ти, един дори сподели, че проявява интерес да закупи апартамент.

Барът се пълнеше с хора. Докато Филип говореше, новодошлите заемаха местата край дългата маса до стената. От кухнята излезе младо момиче и започна да взима поръчки за питиета. Старецът остана зад бара. Очевидно обслужването на масите не беше включено в професионалните му задължения.

— Вторник ли е днес? — погледна часовника си Филип. — Така си и мислех. Веднъж седмично жената на Серж приготвя шкембе, трябва да е тази вечер. Провансалската версия се нарича *pieds et paquets* — крака и пакети. Жената на Серж приготвя най-вкусното шкембе в Марсилия. Гладни ли сте?

Елена погледна Сам и сви рамене.

— Никога не съм опитвала шкембе. Какво точно представлява?

— В общи линии — обясни Филип — е смесица от овчи карантии. В тази рецепта шкембето се нарязва на малки квадрати и се оформя в *paquets*, пълни с бекон, магданоз, чесън, лук, моркови, зехтин, бяло вино, накълцани домати и — много важно — овчи крака. Трябва да къкри няколко часа, разбира се.

— Разбира се — съгласи се Сам. — Никой не би искал наполовина сготвен овчи крак. — Той се обърна към Елена. — Какво мислиш? Звучи интересно. Искаш ли да опиташ?

Елена слушаше Филип с нарастващ ужас.

— Знаете ли, хапнах доста на обяд. Мисля, че ще пропусна вечерята.

[1] Фатална жена (фр.). — Бел.прев. ↑

[2] Спречкване (фр.). — Бел.прев. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

„*BETON SUR MER!*“, бетон на морето, крещеше заглавието на първа страница на „Ла Прованс“, последвано от няколкостотин думи, и нито една ласкателна, за онова, което бе описано като пълзяща заплаха от високи сгради по марсилското крайбрежие.

Може би Филип беше попрекалил донякъде заради на счепкането си с Патримонио. В началото беше припомнил на читателите си за два-три добре известни местни тръни в очите, построени от петдесетте години на ХХ век насам. Времето и немарливостта ги бяха превърнали в жалки бетонни камари, които Филип бе описал като струпей по лицето на Марсилия. С това ли, питаше той риторично, искат да живеят обитателите на велик град? Искат ли още такива сгради?

Не само бетонът възмущаваше Филип, но и размерът и преди всичко височината на тези масивни постройки, които според него съсипваха хоризонта на Марсилия. Колко време оставаше, докато златната статуя на Дева Мария на върха на базиликата „Нотр дам дьо ла Гард“ бъде закрита от офис сграда? Или старите къщи около пристанището бъдат заменени с многоетажни паркинги и хотели? В кой момент хората на Марсилия щяха да кажат „стига“?

Това бе довело Филип до основния въпрос на статията: опасностите и възможностите при строителството в Анс де Пешьор. Става дума за избор, твърдеше той, между високо и ниско, между сгради, проектирани да измъкват пари от туристите, и сгради, проектирани да осигуряват подслон на местни те хора. Внимаваше да не споменава имена, но не беше и нужно. Беше съвсем ясно накъде клонят симпатиите му.

Както може да се очаква, статията му получи смесени отзиви. Зарадваният Ръобул се обади на Сам да го поздрави, че е прокарал полезна информация, и отказа да повярва, когато Сам му обясни, че материалът няма нищо общо с него.

Патримонио беше бесен и веднага се обади на редактора на вестника да иска опровержение на първа страница. В отговор получи натрит нос и лекция с рязък тон за този най-ценен артикул, журналистическата почтеност. За да развали деня му още повече, последва обаждане от Каролин Дюма, която със смразяващи нотки в гласа изказа дълбокото си недоволство.

След като му преведоха статията, лорд Уепинг кипеше от гняв. Привика Рей Прендъргаст на военен съвет.

— Рей — подхвана той, като дъвчеше пурата си от раздразнение, — това е неприемливо. Напълно неприемливо. — Избула вестника настани с опакото на ръката си. — Какво можем да направим с този малък гадняр?

На Прендъргаст не му беше необходимо да разсъждава дълго.

— Същото, както винаги, Били. Да му предложим пари или два счупени крака. Това работи безотказно. Искаш ли да поговоря с момчетата?

Уепинг обмисли съответните предимства на подкупа и насилието. Без съмнение сеанс с Брайън и Дейв щеше да охлади ентузиазма на журналиста за историята. От друга страна, ако можеше да бъде купен, имаше голям шанс да го убедят да подкрепи проекта на Уепинг в друга статия или дори в поредица от статии. Пари, реши той.

— Но нека си остане в семейството, Рей. Бих искал ти да направиш необходимото.

— Ами, ако не говори английски?

— Ще проговори, когато види парите. Можеш да разчиташ на това.

Срещата тъкмо приключваше, когато звънна телефонът на Уепинг, обаждаше се развлеченият Патримонио. Уепинг го прекъсна.

— Не се притеснявай, Жером, не ти е станало тясно около врата. Ще се справим с това. Не, не питай. Не искаш да знаеш.

Облекченият, но леко озадачен Патримонио затвори телефона и натисна бутона за повикване на бюрото си. Секретарката му се появи.

— Натали, ти говориш много добре английски. Какво означава да ти е тясно около врата?

* * *

Преди да позъни на Филип, Сам погледна статията отново и внимателно.

— Е, приятелю, може да си си създал един-двама врагове тази сутрин. Вече има ли реакции?

— Редакторът ми я харесва, Патримонио — не. Мими смята, че е страхотна. Ще започнем да получаваме отзиви от читателите по-късно днес. Ти какво мислиш?

— Не бих искал да променя нито дума. Но предполагам, че няма да получиш много въздоржени писма от Уепинг и Каролин Дюма.

Филип се засмя.

— Ако исках да ме харесваш, щях да стана политик. Какво ще правиш днес?

— Ще се занимавам с представянето си. Имам да проведа и няколко телефонни разговора. А ти?

— Няма да повярваш. Следобед на един от плажовете има демонстрация на местния клон на *Nudistes de France*. Искат промяна в закона, за да могат да се пекат голи. Сигурно ще е забавно.

Сам още се чудеше как ли нещо такова би протекло в Калифорния, когато се върна към представянето си. Почти беше готово, като се изключи едно важно решение. Къде да се проведе? Имаше идея, но планът му беше сложен за осъществяване и не можеше да се справи сам. Върна се към телефона, този път, за да говори с Ръобул.

— Франсис, мисля, че е време да се видим. Искам да погледнеш представянето и да нахвърлям няколко идеи. Имаш ли време по-късно днес?

Чу се шумолене на хартия, докато Ръобул прелистваше дневника си.

— Мога да се освободя между четири и шест следобед. Но, Сам, трябва да внимаваме да не ни видят заедно. Марсилия е пълна с хора, които си врат носа навсякъде и имат големи усти. — Ръобул замълча за момент и след това Сам го чу да се хили. — Разбира се. Сещам се за подходящо място. Яздиш ли? Не, може би не днес. Но имам малко ранчо в Камарг, идеално уединено. Оливие може да те докара. Да се уговорим за четири и половина?

Единствените две неща, които Сам знаеше за Камарг, бяха, че е равна местност и че е обитавана за част от годината от фламинги и

особено голям и свиреп представител на семейството на комарите. Докато чакаше на терасата Оливие, прехвърли пътеводител, който взе от библиотеката в къщата, и моментално бе заинтригуван.

От Камарг бяха дошли някои от първите каубои в Америка — изоставили фламингите за нов живот в блатистите местности на Луизиана и Източен Тексас. А останалите тук станали известни като *gardians*. Те се грижели за местните черни говеда с дълги рога, които, за разлика от обикновените си събрата не просто оцелявали, а направо благоденствали, хранейки се със солената трева на Камарг. За придвижване *gardians* ползвали друга местна разновидност — елегантните потомци на белия кон, докаран от арабите преди много векове.

Днес, продължаваше пътеводителят, Камарг е може би най-известен със солта си и понякога се описва като солнника на Франция. И солта далеч не е каква да е. *Fleur de sel* — бижуто на солните езера, все още събирана по традиционния метод от человека и неговата дървена лопата — е смятана за върховен деликатес. Сам винаги беше възприемал солта като малко повече от бял прах и поклати глава, докато продължаваше да чете и прозата относно ефектите от *fleur de sel*, поръсена на репичка, ставаше все по-възторжена. Само във Франция бе възможно подобно нещо.

Голямата кола спря под терасата и Сам се настани на пасажерското място за пътуването до Арл и после надолу в Камарг. Оливие, доволен да упражнява английския си върху публика в плен, разказа как Ръбул се е сдобил с ранчото.

Ръбул поканил няколко познати да играят покер, всичко започнало доста приятно. Онази вечер му се бил отворил късметът. Тъкмо събирал печалбата си в края на играта, и един от гостите, марсилски търговец на имоти на име Льоконт, обявил, че не е готов да спре. Той цяла вечер губел и се утешавал малко по-обилно с малцовия скоч на Ръбул. Освен това страдал от убеждението, че е по-добър играч на покер от Ръбул, и искал да го докаже. Льоконт открай време си бил склонен към аrogантност и самохвалство, а уискито още повече влошило нещата. Предложил да играят само двамата със сериозни, както ги нарекъл, залози — не дребните пари, за които играели до момента.

Рьобул се опитал да убеди Лъконт да се откаже от идеята си — било късно и всички трябвало да работят на следващия ден. Но Лъконт настоял и допуснал огромната грешка да намекне, че Рьобул се страхува да играе с големи залози. И Рьобул му угодил. Съгласил се да продължи да играе и оставил Лъконт да предложи залозите. Уговорили се и двамата да заложат символично по едно евро. Ако Лъконт победи, щял да купи яхтата на Рьобул със своето евро, а ако победи Рьобул, изял да получи имота на Лъконт в Камарг на същата цена.

— Бях там, поднасях напитките — обясни Оливие. — Беше много *dramatique*^[1] като във фильм. И когато мосю Рьобул спечели, се опита да обърне всичко на шега, да върне еврото на Лъконт и да отмени дълга му. Но предложението му бе отхвърлено. Лъконт настоя, че е въпрос на чест. *Et voilà*.

— Къде е Лъконт сега?

— О, каза, че Марсилия е станала твърде провинциална за него. Продаде бизнеса си и се премести в Мароко.

По това време вече бяха слезли от магистралата, свързваща Марсилия и Арл, и бяха завили на юг по един от второстепенните пътища, водещи към крайбрежието. Пейзажът се беше променил, беше равно, просторно и празно. Небето, без очертания на сгради, дървета или хълмове, които да го прекъсват, внезапно изглеждаше по-голямо. Ако не грее слънце, помисли си Сам, всичко ще изглежда зловещо.

— Мосю Рьобул често ли идва тук?

— Веднъж-два пъти през пролетта. Понякога на Коледа и обикновено когато някоя кобила ражда. Обича да вижда конете си като малки.

Настилката беше напукана и ронлива. Шосето се стесняваше и изглеждаше сякаш води право в дълбините на камаргското блато. Колата направи остьр завой наляво, покрай дървен знак с надпис „*PRIVÉ*“^[2] и по чакълен път. Продължиха още около половин миля, докато стигнаха до оградена ливада и няколко конюшни в единия край. Десетина красиви коня, всички бели, хвърлиха бегли погледи на колата и махнаха с опашки, докато тя минаваше. Още сто метра и бяха при ранчото.

То беше образец на произволната школа в архитектурата — ниска, разлята, Г-образна сграда, направена предимно от дърво, с

прозорци в различен размер и покрита веранда, опасваща южната страна. Три кучета прекъснаха следобедната си дрямка, за да се приближат и да подушат колата, преди да се върнат да се излегнат на верандата. Когато Оливие угаси двигателя, тишината беше почти поразителна. Сам излезе и се протегна, оглеждайки се наоколо. Можеше да си представи, че през последните сто години не се е променило кой знае какво. Единственото отстъпление към XXI век беше хеликоптерът, паркиран зад къщата.

— Мосю Ръбул трябва да е вече тук — предположи Оливие. — Нарича хеликоптера камаргското си такси.

Вече бяха изминали половината разстояние до массивната входна врата, когато от нея излезе да ги посрещне дребна фигура. Черен панталон, черна жилетка, бяла риза, бяла коса, махагоново лице и леко криви крака. Оливие го представи като Люк.

— Живее тук, работи като пазач и е същински гении с конете. — Оливие се обърна към Люк и го потупа по рамото. — *Les chevaux sont vos enfants, eh?*^[3]

Дребният мъж кимна и се усмихна, като така прибави още бръчки към вече маринованото си и набраздено от слънцето лице. Вдигна ръка към ухото си, с опънат палец и кутре.

— *Monsieur Francis parle sur son protable, Venez!*^[4]

Той ги въвведе в къщата и нещо, което очевидно беше главното помещение, доминирано от огромна камина. По стените имаше картини и черно-бели фотографии на коне и фламинги, както и претъпкани лавици с книги. Рогата на огромната глава на черен бик служеха за закачалка за шапки. Мебелировката беше от дърво и необработена кожа, примитивна, но удобна.

Ръбул приключи разговора си и повика Сам.

— Скъпи ми Сам, добре дошъл в Камарг. Какво мога да ти предложа? Кафе? Бира? Нещо по-силно за прогонване на комарите? Ела да седнеш.

Двамата мъже се настаниха пред прозорец, гледащ към просторния, равен пейзаж.

— Интересно място имаш. Притежаваш ли много земя наоколо?

Ръбул поклати глава.

— Не много, стотина акра. Отглеждаме малко ориз, но земята е предимно за конете и така Люк е доволен. Знаеш ли, баща му беше

един от старите *gardians* и е научил Люк да язди на четиригодишна възраст. Когато станал на десет, вече работел. — Ръобул си погледна часовника. — А сега по-добре да започваме.

Сам извади купчина листа от папка и ги подаде на Ръобул.

— Малко четиво за хеликоптера. Това е текстът на представянето. Може би е добре да го погледнеш веднага щом можеш, и да прецениш дали нещо трябва да се промени. Разбрах, че от комисията говорят английски, но за да съм сто процента сигурен в нещата, искам да бъде преведен на френски и да бъде оформлен в документ, който да получи всеки от членовете. Моят приятел Филип може да ми помогне.

Ръобул кимна одобрително.

— Хубава идея. Може би със снимка на макета? Или с илюстрация? Какво смяташ?

Беше ред на Сам да кимне.

— Илюстрацията е за предпочтение. Ще ни позволи да поизлъжем и да добавим някои детайли. — Той надраска бележка на папката си. — Сега стигаме до важното решение. — Пресегна се за бирата и отпи голяма глътка. — Къде да направим представянето? Параклисът на „La Шарите“ вече беше използван. Обикновен офис в обикновена офис сграда или заседателна зала в голям хотел не вършат работа; точно срещу такива като тях се борим. Освен това са анонимни и скучни, а аз бих искал да дам на комисията нещо различно, нещо, което няма да забравят бързо. Бих искал да го направя на плажа.

Веждите на Ръобул се изстреляха нагоре и после се усмихна.

— Разбира се. Нека отгатна. Анс де Пешьор?

— Точно така. Идеалното място. Искам да бъде опъната тента — голяма тента, шатра. Ще я превърнем в неофициална заседателна зала с дълга маса и столове за комисията, може би с бар...

— Задължително с бар.

— ... И ще направим представянето в края на работния ден, рано вечерта, точно когато слънцето започва да залязва. Бях долу да гледам залеза. Приказен е.

Сам замърча в очакване на реакцията на Ръобул.

Ръобул поклати глава.

— Сам, какво мога да кажа, освен „браво“? Както казваш, идеално е, истинска *coup de théâtre*^[5]. Но ще ти трябва помощ, а тя не

може да идва от мен. — Той се загледа през прозореца, после кимна на себе си и отново се обърна към Сам. — За щастие имам връзки с подходящи хора. Ще помоля един от тях да ти се обади, казва се Гастон. Можеш да му се довериш, той е извънредно дискретен. И ако някой пита откъде го познаваш, просто кажи, че сте се срещнали на коктейл. — Ръбул се изправи, приближи се до Сам и го удостои с върховната проява на одобрение — целувки по двете бузи. — Поздравления, приятелю. Поздравления.

[1] Драматична (фр.). — Бел.прев. ↑

[2] Частна собственост (фр.). — Бел.прев. ↑

[3] Конете са вашите деца, а? (фр.). — Бел.прев. ↑

[4] Господин Франсис говори по мобилния си. Елате (фр.). —
Бел.прев. ↑

[5] Неочаквана промяна (фр.). — Бел.прев. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Сам, струва ми се, че имам проблем. — Гласът на Филип звучеше загрижено и леко задъхано. — Става дума за работа. Може ли да поговорим?

Сам вече познаваше достатъчно добре работните методи на Филип, за да знае, че човек никога не може да води важен разговор с него по телефона, трябва да е очи в очи. И с Филип винаги имаше малък бар някъде.

— Разбира се. Къде искаш да се срещнем?

— Има един малък бар на „Рю Бир-Хакейм“, близо до рибния пазар. Казва се „Сенк а Сет“. След половин час. Става ли?

„Сенк а Сет“ беше такъв, какъвто Сам очакваше да са баровете на Филип — малък и западнал, с неизбежната снимка на почетно място зад бара на миналогодишния състав на футболния отбор на Марселия. Шепа старци, пазещи си брадите за седмичното бръснене, изглежда, бяха единствените клиенти, Филип беше наполовина скрит в сумрачен тъгъл. Вдигна ръка за поздрав.

— Благодаря ти, че дойде. Поръчах ти пастис — по-безопасен е от виното.

Сам си доля чашата с вода и Филип заговори.

— Преди около час си тръгвах от редакцията и един тип пристъпи към мен — изтърсак в тузарски костюм, и ме попита на английски аз ли съм господин Давен. Когато потвърдих, ми каза, че днес е щастливият ми ден. Никога не знаеш откъде ще изскочат доверителни сведения, така че се съгласих да отида с него в кафене, за да чуя какво има да ми каже. Не съм сигурен какво очаквах, помислих си, че може би никаква история за англичаните и техните яхти. Те често загазват тук. Както и да е, той започна, като ми обясни, че е видял статията ми за благоустройстването на Анс де Пешьор и че тя сериозно е засегната клиента му.

— Каза ли кои е клиентът му?

— Не беше необходимо. След няколко минути стана ясно, че работи за англичанина Уепинг.

— Как те е познал?

— По прическата. Помниш ли? В началото на материала има моя портретна снимка. Е, пробутах му обичайните приказки за свободното изразяване на мнение в пресата и му казах, че моят редактор вероятно с радост би предоставил също толкова място във вестника на друга гледна точка. Той изглеждаше доста доволен, кимаше и се усмихваше, след което извади пощенски плик. Дебел плик. — Филип замълча, за да отпие. — „Точно така, рече този малък *son*^[1] друга гледна точка. И вие сте подходящият човек да напишете статията. Може би бихте искали някакво поощрение“. След това плъзна плика към мен. „Вътре ще намерите десет хиляди евро, каза, а там, откъдето идват, има още. Доста добра печалба и е изцяло ваша за две добронамерени статии. Това е само между вас и мен, разбирате. Никой друг не трябва да знае“.

— Ами ако беше отишъл в полицията? — попита Сам.

Филип поклати глава.

— И какво ще им кажа — някой се опита да ми даде десет хиляди евро? Ще ме накарат да се разкарам.

— И какво направи?

— Казах му, че не взимам подкупи. „Пораснете. Това е Франция, всички взимат подкупи“, каза той. Тогава чашата преля. Казах му да си вземе плика и да си го завре отзад. Казах го на френски, вероятно не ме е разбрал, но е схванал тона ми. И после си тръгнах. Какво според теб трябва да направя?

— Какво можеш да направиш? Ако нямаш свидетели, имаме твоята дума срещу неговата. А ако работи за Уепинг, можеш да си сигурен, че някъде наблизо има продажен адвокат, който ще твърди, че срещата никога не се е състояла. — Сам поклати глава. — Не. Опитай се да забравиш за случая. Според мен няма да рискува да се върне, защото може да се подготвиш с диктофон в джоба. Сега, имам нещо, което може да те ободри: малка сензационна новина. Трябва да изгладя детайлите, но ето каква е идеята.

* * *

Рей Прендъргаст, който се бе провалил в мисията си, нервно си играеше с плика върху бюрото пред себе си, докато чакаше лорд Уепинг да приключи разговора си по телефона. Негова Светлост не приемаше добре неуспехите.

Разговорът приключи и Уепинг сръга плика с дебелия си показалец.

— Значи не захапа?

— Опасявам се, че не, Били.

— Какво каза?

— Ами последното беше на френски и не схванах всичко. Но в общи линии ми каза да се разкарам.

— Глупаво момче. Много глупаво момче. — Уепинг въздъхна, сякаш беше разочарован от неразумното поведение на близък приятел.

— Не ни оставя много възможности, нали? Най-добре поговори с Брайън и Дейв да му дадат урок. Но, Рей? — Уепинг понижи глас. — Нищо фатално. Разбиращ какво имам предвид, нали? Не искаме никакви усложнения. Кажи на момчетата да изглежда като злополука.

* * *

Има определени мъже, благословени по рождение, чиито характер и външност моментално събуждат топли чувства. Гастон Поарис беше такъв — огромен херувим с крушообразно тяло, топчесто, червенобузо лице и гъста къдрава прошарена коса. Кафявите му очи проблясваха и устата му като че ли постоянно се канеше да се засмее. Ръобул беше казал, че е най-добрят играч в Марсилия. Сам го хареса от пръв поглед.

Седяха на терасата, между тях имаше бутилка розе.

— Не съм идвал в тази къща, откакто Франсис живееше тук — каза Гастон. — Само какви купони ставаха тогава — момичета, шампанско, още момичета. Прекрасни времена. — Той вдигна чаша. — За новия проект. Разкажете ми всичко за него.

Докато Сам разясняваше същината на проекта, Гастон правеше сериозни набези над розето, като попиваше челото си между чашите с копринена кърпичка, сякаш усилието да пие беше наистина изнурително. Но се оказа образцов слушател, смълчан и с наострени

уши и когато Сам приключи, той кимна няколко пъти, знак, че чутото му се нрави.

— Шатрата е добра идея — отбеляза той. — Сега трябва да направим така, че да проработи. За самата шатра *pas de soucis* няма грижи. Но плажът е неравен, така че ще ви е нужен солиден дълчен под. Също и електричество. Може да ни потрябва генератор, но познавам един тип, факир във всичко, свързано с електричество, може да ни закачи към мрежата на града. Необходими са ни и проекционен апарат, заседателна маса и столове и може би — Гастон замълча и завъртя вежди — хубав малък бар с, *bien sûr*^[2], хубава малка барманка. Забравих ли нещо?

Сам познаваше Франция достатъчно добре, за да е извънредно предпазлив с дългата ръка на бюрокрацията. Някой някъде в административния лабиринт на града трябваше да бъде запитан, поласкан, масажиран, вероятно изведен на обяд.

— Има още нещо. — Сигурен съм, че ни трябва разрешително.

— О, това ли. — Гастон махна пренебрежително с ръка. — *Pas de soucis*. Кметът е интелигентен човек, ще осъзнае, че ще се отрази добре на образа на Марсилия като динамичен град, който се подготвя за 2013 г. — Гастон намигна и потупа носа си отстрани. — Освен това през зимата ходим заедно на лов. Приятели сме. Може би трябва да го поканите на представянето. Както и да е, мисля, че мога да ви обещая, че няма да имаме спънки с разрешителните. Кога искате да го направите?

* * *

Следващите два дни минаха бавно за Брайън и Дейв, но в приятно чувство на очакване. Доста отдавна не им се бе разкривала възможност да правят нещото, което правят най-добре, а то е да нанасят тежки телесни повреди, или както те го наричаха — да предприемат решителни мерки. Освен това като бонус жертвата беше французин. Подобно на много англичани от тяхната прослойка и поколение те бяха пламенни шовинисти. Ето че им се разкриваше шанс да нанесат удар за Майка Англия срещу изобилстващите маси от

чужденци, които завладяват света, включително най-добрите английски футболни отбори.

Седяха в бар на Старото пристанище, който бяха избрали, защото се наричаше пъб, название, което за тях криеше обещанието за топла бира, игра на стрелички и огромен телевизор, изльчващ постоянно турнир по снукър. За съжаление това беше пъб само по име, нямаше дори мишена за стрелички. Телевизорът предаваше някаква игра, в която доста жабари вдигаха шумотевица, и бирата беше охладена. Но тези недостатъци ни най-малко не помрачаваха ентузиазма им относно предстоящата задача.

Бяха прекарали по-голямата част от последните два дни в следене на Филип и изучаване на навиците му. Следваха го във вана си под наем, докато се придвижваше на мотор между редакцията на „La Provанс“ на „Авеню Роже-Саленгро“ и апартамента си в стара сграда встрани от „Корниш“, широкото шосе по протежението на крайбрежието. Дейв прецени, че е почти идеално, превъзходно място да спретнеш злополука. Има доста пространство за маневриране, помисли си той, в добавка към отвратителния наклон от пътя към скалите долу. Приземяването върху тях би нанесло сериозни поражения.

— Да ти кажа, Брай — подхвана Дейв, — на мен ми изглежда като работа с мотори — един пред него, един зад него. С каски, за да не ни разпознаят. Никакви грижи.

Брайън кимна дълбокомислено. Той винаги оставаше организационните подробности на Дейв, доволен да ограничи своята роля до по физическата страна на задачите им. Този път обаче имаше една подробност, която дори той можеше да предположи, че има вероятност да се окаже проблем.

— Ама нямаме мотори.

— Ще ги задигнем, Брай. Ще ги задигнем. Само погледни, като излезем пак на улицата. Навсякъде са паркирани мотори. На кормилата на някои дори висят каски или са в багажника зад седалката. А някои от багажниците даже старото ми мамче с пиличка за нокти може да отвори.

Брайън отново кимна. Ето какво му харесваше в работата с Дейв — погледа му над фините детайли. Бирата на Брайън беше вече достатъчно топла за пие. Докато отиваше предпазливо, той си

помисли с копнеж за нещо вкусно с бирата — истински английски пай със свинско като пая, предлаган в любимия му пъб, „Майчината руина“ в Степни. Разбира се, жабарите понятие си нямаха от тези неща. При целия боклук, който ядяха, беше истинско чудо, че оцеляват. Охлюви, за бога. Конско месо. Той потрепери.

— Кога според теб е най-добре да го направим?

Дейв отпи от бирата и избръса уста с опакото на ръката си.

— Най-подходящо е след работа, като излиза за вечеря. Когато е тъмно.

Те си тръгнаха от пъба и се върнаха при вана, като от време на време спираха да огледат моторите. Дейв беше напълно прав. Моторите бяха навсякъде — беемвета, кавазакита, хонди, дукати, дори излъскан харли — и бяха оставени съобразно безцеремонния френски навик да паркират, където им скимне, въпреки правилата.

— Не ни трябва нещо, което да бие на очи. Нещо, което някой би запомнил. И трябва да зацепим с кал номерата. — Дейв прокара ръка по мотор хонда и потупа седалката. — Ето какво ще направим. Тази нощ, около два часа, когато е спокойно и тихо, ще задигнем моторите и ще ги натоварим във вана. Утре вечер ще свършим работата и ще ги зарежем. Нищо работа.

Брайън кимна в съгласие.

— Нищо работа, Дейв.

* * *

Филип работеше до късно, редактираше статията, която бе писал цял следобед. Срещата с Рей Прендъргаст още го човъркаше и това бе предизвикало по-голям ентузиазъм от обичайнния за идеята на Сам да опъне шатра на плажа. Това е, написа той, гълтка свеж въздух в мрачния, потаен и често корумпирани свят на градското благоустройстване. Продължаваше, като добавяше ласковите коментари, които вече беше направил по адрес на проекта на Сам в предишната статия, и завършваше с въпрос: Дали другите два проекта ще покажат подобно въображение, или, както обикновено, всичко ще протече при затворени врата?

Той се облегна на стола, потърка очи и си погледна часовника. Предстоеше му вечер по задължение — месечната вечеря с Елоди и Раул, родителите на Мими. Ако тя протечеше с обичайния си ход, щеше да има дискретни въпроси за бъдещето му в работата и един-два леки намека да се отърве от мотора, да си купи кола и както Елоди казваше, „да улегне“, Филип не спираше да се изненадва, че тази непоклатимо буржоазна двойка е успяла да създаде необикновена дъщеря като Мими. Спомняше си, когато тя си боядиса косата в това прекрасно тъмночервено. Родителският потрес и едва прикритото неодобрение продължиха със седмици. Е, да. Те бяха добри, мили хора, а и Елоди беше забележителна готвачка, Филип реши да се обръсне в нейна чест и да й занесе букет рози.

* * *

Елена си събираще багажа. Сам се беше научил с годините и покрай много такива случаи, че това е деликатен ритуал, който никога не бива да бъде смущаван. Елена не обичаше да я гледат, докато си събира багажа. Не обичаше да й се помога. Най-вече не обичаше да й се говори. Връзката й с куфара й и неговото съдържание беше основана на мистично общуване и горко на всеки, който наруши магията. Така че Сам реши да се изпари с книга в дневната.

Елена заминаваше за Париж за два-три дни — следствие от продължително и изпълнено с извинения обаждане от шефа ѝ Франк Нокс. Парижкото представителство имаше проблем с най-важния си клиент, изпълнителния директор на група луксозни хотели. Той се чувстваше пренебрегнат, преди всичко от централата на „Нокс“. Чувстваше, че трябва да го уверят в качеството на услугата, която получава. Казано накратко, чувстваше се лишен от обич. Би ли било възможно, бе попитал Франк, Елена да отиде в Париж и да заглади разрошената перушина? И още по-добре, ако изглеждаше сякаш е дошла чак от Лос Анджелис само за да си побъбри с него на вечеря. В замяна, бе казал Франк, ще настоява Елена да удължи почивката си с още една седмица. Като чу новината, Сам прояви разбиране. И без друго през следващите няколко дни щеше да е зает и нейното завръщане щеше да е добро извинение да празнуват.

Той стана и опря ухо на вратата на спалнята. Успя да долови само звука от душа, долита от банята на Елена, сигурен знак, че предизвикателствата на събирането на багажа са успешно преодолени. Сам се запъти към кухнята, където отвори бутилка розе Домен От, което Ръобул бе оставил за тях. Взел две чаши, се бърна в дневната точно когато Елена, с мокра коса и увита в хавлия, излезе от отсрешната врата.

— Готова ли си?

— Готова съм. — Елена отпи от виното и остави чашата. — Нали каза, че можем да празнуваме, като се върна? Е... — тя разгърна хавлията и я остави да падне на пода, — ... какво ще кажеш да направим репетиция?

[1] Идиот, простак (фр.). — Бел.прев. ↑

[2] Разбира се (фр.). — Бел.прев. ↑

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

— Ще ти липсвам ли? — Елена, облечена за града в делово черно, чакаше ранния вечерен полет до Париж да бъде обявен и двамата със Сам пиеха кафе в бара на летището.

— Как ще оцелея? — Ръката на Сам се пресегна под масата и погали коляното й в копринен чорап. — Наистина бих искал да дойда с теб, но преди представянето трябва да подгответя доста неща. Познаваш ме — роб съм на работата си. Не мога да устоя на уютна вечер с лаптопа.

Елена се усмихна.

— Мими ме научи страхотна дума онзи ден. *Blageur*. Описва те идеално.

— Не ми звучи добре. Какво означава?

— Шегаджия. Майтапчия.

— Ще го приема като комплимент. — Сам погледна монитора, на който се обявяват заминаващите самолети. — Трябва да тръгваш. Предай обичта ми на Париж.

Целувка, помахване и тя изчезна.

* * *

Филип погледна за последно статията, която току-що бе завършил, натисна клавиша, който щеше да я прати на бюрото на редактора, и се облегна на стола. Това за него беше един от най-удовлетворяващите моменти в работата му. Утре думите, които бе написал, щяха да са история; днес още изглеждаха свежи — ясни, остри, добре обосновани, с една-две шаги. Мислено се потупа по гърба. Трябваше да проведе два телефонни разговора и приключваше за деня.

Когато слезе да изкара мотора си от паркинга, беше късно, почти девет часът.

* * *

Ръобул вдигна телефона на третото позвъняване.

— Франсис? Сам е, надявам се, че не се обаждам в неподходящ момент?

— Съвсем не, Сам, съвсем не. Сам съм с купчина книжа от счетоводителя ми. — По телефона прозвуча отривиста въздишка. — Работа! Някой ден ще зарежа всичко, ще заживея в колиба на плажа, ще намеря тъмнокожо момиче и ще стана рибар.

— Да, бе. А пък аз ще вляза в манастир. Междувременно имам добра новина: Филип току-що се обади. Написал е статия, която ми се струва полезна за нашето представяне. Заглавието гласи „Шатра на Анс де Пешьор“. Ще излезе във вестника през седмицата.

— Хубаво. Това ще зарадва Патримонио. Определил ли е вече датата за представянето?

— В края на следващата седмица, значи Гастон има предостатъчно време да уреди всичко.

— Какво мислиш за него?

— Гастон ли? Пълен мошеник.

Ръобул се изкикоти.

— Прав си. Но не забравяй, скъпи ми Сам, той е нашият мошеник. Дръж ме в течение, ако възникнат проблеми, *d'accord*^[1]? И, Сам? Мисля, че ще бъде приятно да отпразнуваме представянето с малка вечеря — много спокойно, само ние четиримата. Бих искал да те запозная с новата си приятелка.

„Да се надяваме, че ще има какво да празнуваме“, помисли си Сам, като затвори телефона. И Ръобул, и Филип смятаха, че резултатът е предрешен, но Сам не беше толкова убеден. Уепинг беше корав противник, а Патримонио не беше глупак. Нямаше да се откажат бързо.

Не го свърташе на едно място и Елена вече му липсваше. Набра номера ѝ. Телефонът ѝ беше изключен. Сигурно вече седеше в някой помпозен ресторант с клиента си и се стараеше да изглежда заинтригувана от описанието му на проблемите при управлението на верига хотели. Не за пръв път Сам си помисли какъв късметлия е, че води живот, който предлага толкова много разнообразие и толкова

малко установеност. Утешен от мисълта, той си сипа чаша вино и се върна към представянето.

* * *

Атмосферата в каютата на собственика на „Свободната лира“ не беше весела, както обикновено. Лорд Уепинг беше на нокти. Неговите шпиони дочуваха твърде много благоразположени коментари от комисията за проекта на Сам. Ето защо Патримонио беше привикан на военен съвет.

— Не ми харесва това, което чувам, Жером. Всички тези глупости за гълтка свеж въздух, нещо за хората на Марсилия... е, чул си ги, сигурен съм. Това трябва да спре. Не можеш ли да кажеш на онези типове в комисията да го запушат с тапа?

Речникът на Уепинг често озадачаваше Патримонио, но този път смисълът беше ясен. Лорд Уепинг искаше да му подържат ръката. Патримонио демонстрира бутонелите си, приглади косата си назад и докара най-успокоителната си усмивка.

— О, не мисля, че има за какво да се тревожим. Познавам тези хора и те са наясно, че ще се погрижа за тях. Нека си говорят. Накрая ще им дойде акълът. Във всеки случай броят се гласовете, а не няколкото коментара, направени за пред хората. А гласовете, не бива да забравяме, се дават тайно.

Уепинг беше достатъчно насычен, за да сипе две чаши Круг от бутилка, която стоеше в кристална ледарка до лакътя му. Патримонио отпи първа гълтка, вдигна вежди одобрително и се наведе напред с намръщено лице. Беше негов ред да бъде успокоен.

— Има един малък проблем. — Той сви рамене сякаш да покаже колко е малък проблемът. — Онзи *salaud*^[2], журналистът. Иска ми се, да можем да сме сигурни, че няма да пише повече глупости, и си спомням обещанието ти да се погрижиш за него.

Уепинг го изгледа за момент в мълчание.

— Не мисля, че искаш да чуеш каквите и да било подробности.

Патримонио се дръпна на стола и размаха ръката си с маникюр.

— Не, не. Просто... — Гласът му загълхна и той се гмурна отново в шампанското.

— Добре. — Уепинг вдигна чаша. — Е, наздраве за заслужения успех.

Пет минути по-късно Патримонио беше в моторната лодка на път към Марсилия.

* * *

Рей Прендъргаст, макар и не гастроном по природа, накоре бе започнал да очаква храненията със засилен интерес, Франция идеално устройва някои хора, мислеше си той, но не и него. Освен с дразнещото клокочене на езика той имаше проблем и с френската храна. Тя беше неизменно хаотична — всички тези сосове, парченца и хапки, човек не знаеше какво яде. И ето че преди няколко дни някой му бе казал за „Джефрис“ в Антиб. Беше истинско откровение — от онези, които променят живота ти.

„Джефрис“ беше търговски център — никое друго наименование не би му отдало дължимото, посветен на специфичните вкусови рецептори на гладните британци, преселили се във Франция, които копнеят за родна кълпачка. Предлагаха се всички традиционни фаворити на британската кухня: бекон, истински наденици, печен фасул, пайове със свинско, говеждо къри. Имаше син стилтън, имаше бира „Олд Спекълд Хен“. Имаше дори овесена каша и бисквити „Чокълит диджестив“. И когато научи, че „Джефрис“ предлага доставки по лодките, Рей Прендъргаст си помисли, че съдбата му е отредила добра ръка карти.

Тъкмо се беше настанил със сандвич с бекон да гледа порнографски фильм, зает му от Тайни де Салис, и телефонът му звънна. Лорд Уепинг имаше някои въпроси.

— Напоследък пропускаш доста хранения, Рей. Готовчът се тревожи за теб. Добре ли си?

— По-добре от всяко, Били.

Беше стигнал до средата на възторжено описание на новото си гастрономично откритие, но Уепинг го прекъсна.

— Друг път ще ми разкажеш, Рей. Сега искам да знам какво е положението с онзи малък гадняр, журналиста. Какво става?

— Ами, момчетата си написаха домашното, снабдени са с всичко необходимо и чакат подходящия момент. Изборът на точното време е всичко, нали разбираш? Според Дейв може да стане още тази вечер. Ще ми се обади, когато задачата е изпълнена. Ще те информирам веднага щом науча.

— Направи го, Рей. О, а този тип Джефри, по който си толкова запален, предлага ли пушена херинга?

* * *

— Ето го.

Движейки се като един човек, Брайън и Дейв свалиха визорите на каските си и запалиха моторите. Бяха прекарали вечерта в чакане Филип да си тръгне от редакцията. Тази вечер беше закъснял повече от обикновено, което за Брайън и Дейв беше добър знак. Жабарите щяха да са на хранилките за вечеря, по пътищата щеше да има по-слабо движение, така че щеше да е лесно да държат жертвата си под око от разстояние.

Изоставайки на стотина метра от Филип, те го следваха, докато цепеше през плетеница от улички, които в крайна сметка изведоха на Старото пристанище. Това беше решаващият момент. Дали щеше да вечеря някъде в претъпкания с хора център на града, или щеше да се прибере вкъщи по не толкова натоварения „Корниш“?

Филип се отправи на юг покрай Старото пристанище, после продължи направо. Брайън и Дейв си размениха знаци с вдигнат палец, че всичко е наред — той се запътваше към дома си.

Въздухът беше още топъл и бризът откъм морето носеше приятно солено ухание. „Корниш“ далеч не беше празен, никога не е, но трафикът не беше натоварен и Филип се отпусна на седалката си, доволен, че, както никога, не му се налага да избягва твърде много побъркани шофьори на автомобили, които мразят моторите.

Чу звука на двигател зад себе си и погледна голямото кавасаки, докато минаваше покрай него. То се придвижи директно пред него и забави скоростта. После Филип чу друг двигател наблизо и видя втори мотор в огледалото за задно виждане. И тогава разбра, че е в беда. Беше пълнежът на сандвича с мотори непосредствено пред и зад него.

Класическа постановка. Маломощният му скутер нямаше никакъв шанс да се измъкне.

Следващите няколко мига преминаха в мъгливица. Моторът зад Филип се изравни с него и се приближи, докато почти докосна неговия. Огромният ботуш на Брайън се заби в коляното на Филип, като така моторът му загуби равновесие, Филип излетя от седалката и се плъзна по „Корниш“. Последната му съзнателна мисъл беше, че трябваше да си сложи каска. Последва мрак.

* * *

— Чиста работа — отбеляза Дейв. — Мисля, че мина много добре. — Бяха се върнали във вана си под наем, след като оставиха моторите паркирани зад гара „Сен Шарл“, главния железопътен възел на Марсилия. — Най-добре да се обадя веднага на Рей и да сложа край на терзанията му.

— Всичко е тип-топ, Реймънд. Чиста работа. Няма свидетели.

— Какви са пораженията?

Дейв завъртя очи.

— Не спрях да го попитам, но няма да играе футбол няколко седмици, това е сигурно.

* * *

Лорд Уепинг прие новината със задоволство, примесено с облекчение. Имаше нужда от нещо, което да го ободри след ден, в който банките засипаха Рей с имейли. Ставаха все по-настойчиви и всички съдържаха едно и също потискащо послание: „Къде са ни парите? Искаме си парите“. Уепинг с удоволствие би им казал да си ги заврат отзад, но не можеше да си го позволи. Твърде късно бе да набави парите от друг източник. Седеше и размишляваше над шампанското си. Беше започнал като фаворит и двамата с Патrimonio бяха направили всичко възможно да спечелят комисията. Въпреки всичко го тормозеше усещането, че има опасност това състезание да

бъде спечелено от аутсайдера — американеца и неговите проклети плажни колиби.

Във времената, когато беше букмейкър обикновено имаше възможност резултатът в състезание да се уреди. Знаеше се, че жокеите, поне някои от тях, приемат дискретни подкупи. Конете като деликатни създания можеха да се почувствуваат зле в деня на надбягването със съдействието на отзивчив младеж в конюшните. По един или друг начин представянето на обещаващ аутсайдер понякога можеше да бъде нагодено така, че да посрещне нуждите на бизнеса. С парично поощрение.

Уепинг беше вперил поглед в Средиземно море и размишляваше над това.

* * *

Когато Сам затвори лаптопа, наближаваще полунощ. Прекалено късно е, реши той, да се обажда на Елена. Така че нейното обаждане беше приятна изненада.

— Сам, надявам се, че не те събуддам, но след тази вечер имам нужда от утеша.

— Толкова зле ли мина?

— По-зле, отколкото си представяш. Вечерята беше един дълъг монолог. После искаше да отидем на танци в „Касел“. Сам, какъв им е проблемът на ниските мъже?

— Какво имаш предвид?

— Забелязвала съм го и преди. Като увивни растения са. Ръцете им са навсякъде.

Това подсети Сам за старата история за Мики Руни, прочут с ниския си ръст и със страстта си по много високи жени. Преди доста години в Париж бил представен на едно от момичетата от „Блубел гърлс“, трупа танцьорки, известни с красотата си и пропорциите си на статуи. Мики тутакси лапнал.

— Ти си невероятна — казал на момичето. — О, боже, как искам да правя любов с теб.

Момичето от „Блубел“ погледнало надолу от значителната си височина (било метър и деветдесет и пет на високите си обувки).

— Ами, ако го направиш и разбера, здравата ще загазиши.

Елена се засмя.

— Благодаря ти, Сам. Имах нужда от това. За щастие той трябва да е в Берлин утре следобед. Имаме среща сутринта и след това се махам оттук. Нямам търпение.

[1] Става ли? (фр.). — Бел.прев. ↑

[2] Негодник (фр.). — Бел.прев. ↑

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Филип отвори едното си подуто око и трепна. Всичко беше ярко и бяло, включително сестрата, надвесена над него.

— Как се чувствате? — В гласа ѝ се долавяше онази оптимистична бодрост, която сестрите добиват, когато са сигурни, че пациентът няма да умре по време на тяхната смяна.

Филип се замисли над въпроса. Беше му топло, комфортно, чувстваше се отпуснат, не изпитваше болка, почти се рееше. Усмихна се на сестрата.

— Чувстваме се страхотно.

— Това е от морфина. Претърпели сте тежка злополука, но сте извадили голям късмет. Ударили сте се в стълб на улична лампа и това ви е попречило да изхвърчите от „Корниш“. Имате няколко счупени ребра и множество рани, насинено око, но това е всичко.

— Това е всичко ли?

— Можеше да е много по-зле. Така, сега изпийте това. Доктор Жоел ще дойде да ви види след няколко минути. До леглото ви има телефон, ако искате да се обадите на някого.

Филип се обади на Мими, Мими се обади на Елена и след като доктор Жоел дойде и си отиде, двете заедно със Сам бяха до леглото му.

— *Mon pauvre garçon*^[1] — въздъхна Мими, като целуна Филип по върха на носа. — Какво ти се е случило? Беше ли... — Тя поднесе юмрук към устата си с протегнат палец, класическия жест за прекаляване с пиене.

Филип поклати глава предпазливо.

— Не съм близвал нито капка, честно, нито дори чаша розе. Два мотора ме блокираха, един отпред, един отзад. И тогава, тряс!, ритник в коляното, който ме събори от мотора. Сигурен съм, че беше професионално изпълнение, но бог знае защо го направиха. Не мисля, че са откраднали нещо — нямаше нищо за крадене, може би просто са се забавлявали.

— Ще ги познаеш ли, ако ги видиш?

Отново плахо поклащане на глава.

— Никакъв шанс. Бяха със смъкнати визьори на каските.

Сам се беше намръщил. Съдейки по опита си, знаеше, че професионалистите не правят нищо за забавление. Тези двамата е трябвало да дадат урок на Филип, може би дори да го убият. Но защо? Кой би спечелил, ако той е вън от строя? Не му беше нужно много време, за да стигне до очевидния извод.

— Кога излиза статията за шатрата?

— Утре — отвърна Мими. — Редакторът я хареса.

— Значи не може да е заради това. Но първият ти материал не беше приет добре от някои хора — например Патримонио. И ти се счепка с него на коктейла. Но не мисля, че това е причина да изкараш някого от строя. Не, не е Патримонио, трябва да е Уепинг. Той е в близки отношения с Патримонио и се опита да те подкупи да си затвориш устата. Трябва да е той.

Филип втренчи здравото си око в Сам.

— Да, това се връзва. И да ти кажа нещо: ако първата статия ги е ввесила, утрешната ще им докара инфаркт. — Той се обърна към Мими и се ухили. — Според теб дали вестникът ще се изръси за телохранител?

— Имам по-добра идея — каза Сам. — Мисля, че трябва да изчезнеш.

Конференцията край леглото обсъжда това известно време, накрая Филип наруши мълчанието.

— Сам, четеш твърде много криминални романи. Няма да спра да работя заради този *connard*^[2].

— Не е нужно да спираш да работиш. Просто няма да работиш в редакцията, в апартамента си или където обичайно ходиш, защото ще си удобна мишена за биячите на Уепинг. Ще изчезнеш от старите си бърлоги. Ще дойдеш да живееш при нас.

Сам вдигна ръка, преди Филип да успее да го прекъсне.

— Идеално е. Има предостатъчно място. Къщата е уединена и защитена, не би могло да е по-безопасно. Има кола с шофьор, когато ти потрябва, има икономка, прислужница, ние също ще сме там и ще се грижим за теб. Както казах, идеално е. Не искам да се разправяме. Кога най-рано можем да се махнем оттук?

Допитаха се до доктор Жоел и го убедиха да изпише Филип, при условие че се наеме сестра, която всеки ден да го наглежда и да му сменя превръзките. Казаха на шофьора Оливие да ги чака на изхода на болницата. Мими отиде да вземе малко дрехи от апартамента на Филип. По времето, когато жителите на Марсилия сядаха да обядват, Оливие и неговите пътници минаваха през двойната порта, водеща към къщата.

— Странно — замисли се Филип. — Това място ми изглежда познато. — Той кимна един-два пъти, докато се оглеждаше. — Всъщност сигурен съм, че ми е познато. Преди няколко години — трябва да е било сушаво време за новини — вестникът направи голям материал за домовете на богатите и известните марсилци. Този е един от тях, беше собственост на Ръбул, преди да купи „Лъ Фаро“. Може би още е. — Той погледна към Сам, лицето му изглеждаше малко зловещо с насиненото око. — Как го намери?

От няколко дни Сам се чувстваше все по-неловко, че крие връзката си с Ръбул от Филип. Реши, че е време да я разбули.

— Трябва да поговорим, но не на празен стомах. Историята е дълга. Да я оставим за след обядта.

Уви, чакането се оказа твърде дълго за Филип. В отчаяна нужда да подремне едва не падна в десерта. Чак рано вечерта, в часа на пастиса, двамата приятели се настаниха на терасата. Сам събра мислите си и започна от самото начало.

Филип беше запленен. Беше история в историята, с огромна неохота се съгласи да не намесва името на Ръбул в статиите, които възнамеряваше да напише.

Поне за момента.

— Когато това свърши — увери го Сам, — мога да ти гарантирам интервю с Ръбул. Ексклузивно. Договаряме ли се?

Филип се пресегна да си стиснат ръцете.

— Договаряме се.

— Всъщност убеден съм, че ще го харесаш.

Филип поклати глава и се усмихна.

— Никога не съм срещал човек за ексклузивно интервю, когото да не харесвам.

* * *

На следващата сутрин реакциите на статията на Филип бяха предвидимо смесени.

Самият Филип се радваше на кратко скромно задоволство. Както никога, не искаше да преправи материала веднага щом го види отпечатан. Беше изведен на първа страница и заемаше почти цялата трета страница. Тонът беше информативен и стегнат, тук-там с по някоя по-завъртяна фраза, а в илюстрацията на шатрата на плажа липсваха само плажуващи по монокини, за да заприлича мястото на Сен Тропе. Не беше лошо. Никак.

Сам гледаше над рамото на Филип, докато четеше.

— Никой няма да го пропусне — отбеляза той. — Но не мисля, че Патримонио ще ти прати коледна картичка тази година.

* * *

Статията вече беше съсипала закуската на Патримонио и беше на път да отрови и цялата му сутрин. Членове на комисията се обаждаха да изразят мненията си и повечето бяха ласкови. „Хубаво е да се види малко въображение“, беше споменато неведнъж, както и старото клише „гълътка свеж въздух“. Единствената незначителна критика идваща от най-стария член на комисията, ветеран на осемдесет и няколко, който се оплака, че не се споменава тоалетна, нещо, което много го вълнува. Но като цяло идеята на Сам бе посрещната възторжено.

Обаждането на Патримонио до Уепинг беше кратко, на висок и враждебен тон.

— Мислех, че каза, че ще се погрижиш за онзи *salaud*, журналиста?

Уепинг настръхна. Не беше свикнал да му крещят.

— За какво говориш? Момчетата се погрижиха за него поминалата вечер.

— Видя ли сутрешния вестник?

— Защо? Какво има в него?

— *C'est une catastrophe.* [3] Обади ми се, като го прочетеш.

* * *

Елена се появи от спалнята и се завъртя, за да оцени Сам новата ѝ рокля — лятна, ефирна, почти прозрачна.

— Струваше си чакането — отбеляза той. — Определено си струваше. Готова ли си?

Сам беше обещал да отпразнуват завръщането на Елена от Париж с обяд с изглед към морето. Но първо имаше малко работа: среща с Гастон на плажа, където бе опъната шатрата, за да се подготвят за представянето в края на седмицата.

Гастон ги видя да пристигат и, клатушкайки се, прекоси плажа, за да ги посрещне. Сам вече беше свикнал с излиянията на галантност, които Елена вдъхновяваше у французите. И Гастон не беше изключение. Хванал ръката ѝ в своите, той я поднесе към устните си като жаден човек, пресягащ се за вода. Докато едната ръка продължи да държи нейната, другата започна бавно плавно движение нагоре към лакътя, което несъмнено щеше да продължи, ако Елена не се бе разкилотила.

— Каква приятна изненада — усмихна се Гастон. — Очаквах само Сам. — После с намигане към Елена ги покани. — Елате с мен в шатрата ми.

Когато влязоха, Сам бе изумен от топлата, златиста светлина от слънчевите лъчи, процеждащи се през бялото платнище. Ако представянето се проведеше привечер, както бе запланувано, нямаше да е необходима изкуствена светлина.

— Като сложат пода, ще изглежда страхотно — каза той. — Но какво ще правим, ако хората започнат да се отбиват от улицата, за да се забавляват тук?

— *Pas de soucis*. Уредил съм охрана — две големи момчета, Жул и Жим, както и два ротвайлера. Ще са тук всяка нощ. — Гастон го отведе в далечния край на шатрата. — Тук според мен трябва да е барът. Виждате ли? Ако се обърнете и погледнете през входа, ще можете да наблюдавате залеза, докато си пияте шампанското. Не е ли прекрасно?

Докато Гастон продължаваше с екскурзоводската си обиколка, Сам се успокои. Бяха се погрижили за детайлите. Всичко беше

помислено — от размера и разположението на бара до осигуряването на електричество, ако е необходимо, от заседателната маса и столовете до бележниците и моливите. Имаше дори малка, но елегантна тоалетна кабина зад шатрата.

Гастон махна с ръка, когато Сам понечи да го поздрави.

— *C'est normal*^[4], приятелю. А сега, въпреки че сърцето ми се къса, защото се налага да се сбогувам с мадмоазел, трябва да ви оставя. Имам среща за обяд с приятеля си кмета.

Когато се върнаха на „Корниш“, спряха, за да се събуе Елена и да изтръска пясъка от обувките си.

— Какво мислиш за новия ни съучастник? — попита я Сам.

— Гастон? Сладък е. Умирам от глад. Колко далеч е обядът?

— Съвсем наблизо.

„Перон“ е един от онези ресторани, за които мечтаеш в дълбоката студена и мрачна зима. Надвиснал високо над Средиземно море, гледа на юг, така че градският безпорядък от кранове, сгради и жици не се вижда. Гледката е към чисто, проблясващо море, повърхността му от време на време се набраздява от някоя и друга малка лодка. В далечината е миниатюрният архипелаг на островите Фриул, сиво-зелени по обед, пурпурни по залез-слънце. И когато се откъснеш от гледката, те чака храната — риба от всяка местна разновидност, уловена същата сутрин и приготвена от един от най-добрите готвачи на крайбрежието.

С усещането, че са напуснали сушата и са пристъпили на палубата на просторна неподвижна лодка, Елена и Сам последваха служителката, която ги отведе в ъгъла на терасата. Викове на английски, долитащи от голяма група наблизо, разкриха присъствието на лорд Уепинг, настанен на обичайната си маса, заобиколен от обичайния си антураж от хрантутици. Компанията притихна, докато Елена и Сам минаваха. Сам си кимна с Уепинг, който се извърна да ги проследи със злобно изражение, докато стигнат до масата си.

— Какво хубаво момиче, миличък, не мислиш ли? — каза Анабел Сайкс. — Макар че може би е твърде екзотична за теб с подозрително тъмната си кожа и черната си коса. Предпочиташ английските рози, нали?

Лорд Уепинг изсумтя, някой се разсмя и разговорът беше подновен.

След първата гълтка охладено вино от Касис, Елена и Сам насочиха вниманието си към менюто, което Елена откри, че е пълно с причудливи имена, които никога не беше виждала в Лос Анджелис: *pagre* и *rascasse*, *rouget* и *daurade*^[5]. Но погледът ѝ бе привлечен от *véritable bouillabaisse de Marseille*, легендарната златиста супа.

— Опитвал ли си я, Сам?

— Последния път, когато бях в Марсилия, с Филип. Той е пристрастен към буябеса — цяла вечер ми говори за нея. Вкусна е. Малко се прекалява с продуктите, но е вкусна.

— Какво точно съдържа?

— Почти всичко, което плува в Средиземно море: джон дори, големи змиорки, скорпион, лъмпфиш и още много други. Освен това има домати, картофи, лук, чесън, шафран, зехтин, магданоз. После идва *rouille* — това е гъста, пикантна майонеза с още чесън, още шафран, още зехтин и люти чушлета. И накрая ти трябват тънки препечени филийки франзела. О, както и огромна салфетка, за да се покриеш от шията надолу. Опитай, ще ти хареса.

Елена не беше съвсем сигурна.

— Ами...

— Има и бонус. Тъй като я ядеш за пръв път, полага ти се и желание.

— Ще ме намираш ли за неотразима, ако воня на чесън?

— Аз също ще хапна. Ще воним заедно.

С помощта на сервитьора Елена си нагласи салфетката, докато почувства, че е защитена от нападенията на летяща *rouille*, и наблюдаваше как нареждат съставките пред нея.

— Нека аз — каза Сам. Взе филийка франзела, намаза я с гъстата, тъмночервена *rouille* и я потопи в супата, докато хлябът омекна и се овлажни. — Готова ли си?

Елена се наведе напред, отвори уста и затвори очи.

Тя сдъвка, прегълътна и се ококори.

— Ммм. Още.

Един от малките недостатъци на буябеса е, че тя погълща толкова много от съсредоточеното внимание на ядящите, че често дори и простата реч представлява трудност, да не говорим за оживения разговор. И така, тази първа част от обядта им мина каки-речи в кратки възклициания на удоволствие. Едва когато остатъците бяха разчистени и

им бяха дадени чисти салфетки, те можеха да се облегнат и да заговорят отново.

Сам пръв наруши доволното мълчание.

— Пожела ли си нещо?

— Сега ли? Мисля си, че желанието ми е да си остана така, далеч от застрахователния бизнес, клиентите мошеници, надутите директори, безкрайните срещи, смога в Ел Ей, обядите на бюрото, с други думи, далеч от истинския живот. — Тя сложи на масата менюто, което изучаваше, и се усмихна. — Но за момента ще се задоволя с ванилов и шоколадов сладолед.

Те бавно си пиеха кафето и наблюдаваха как чайките пикират ниско над терасата в търсене на отпадъци. Предстоеше дълъг слънчев следобед и сравняваха предимствата на пътуване с лодка до *calanques* с примамливостта на басейна, когато телефонът на Сам звънна.

Истинският живот беше на линията под формата на секретарката на Жером Патримонио. Трябва, каза тя, Сам да дойде *веднага* в канцеларията за спешна и важна среща с мосю Патримонио. Сам въздъхна и поклати глава, докато затваряше. Сигурно беше забравил да сложи точката на *i* или чертичката на *t* в някой от безкрайното количество документи, които трябваше да бъдат представени с кандидатурата.

Но когато пристигна в кабинета на Патримонио, важната особа явно се вълнуваше от по-належащи въпроси. Сам едва бе заел мястото си, когато Патримонио демонстрира бутонелите си и премина към същината на срещата.

— Тази работа с шатрата — подхвана той, — опасявам се, че е неприемлива. Напълно неприемлива. В Марсилия не може да се ползват обществени места за комерсиални нужди.

— Защо не? Това е проект, от който ще спечелят градът и хората, които живеят тук.

— Може и да е така. Но трябва да се съгласите, че се опитвате да постигнете нечестно предимство пред другите двама кандидати.

— Мислех, че това е бизнесът. Във всеки случай нищо не им пречи да използват други обществени места за своите представяния — стадиона например. Или „La Vieй Шарите“, която, ако правилно си спомням, вие ползвахте.

Патримонио протегна ръцете си с бутоналиите напред толкова рязко, че без малко да разкъса ръкавите на ризата си.

— Това е съвсем различно. Освен това сте пренебрегнали важния въпрос за разрешителните. — Той се облегна на стола си и кимна убедено, сякаш току-що бе отбелязал сигурна победа. — Без мое позволение този ваш план не може да се осъществи. *Point final.*^[6] А сега, ако ме извините, имам друга среща.

Сам се въздържа от порива също да покаже бутонали.

— Не ми дадохте възможност да ви кажа, но имам разрешително. От кмета. Вашият началник.

[1] Бедното ми момче (фр.). — Бел.прев. ↑

[2] Кретен (фр.). — Бел.прев. ↑

[3] Това е катастрофа (фр.). — Бел.прев. ↑

[4] Това е нормално (фр.). — Бел.прев. ↑

[5] Истинският марсилски буябес (фр.). — Бел.прев. ↑

[6] Точка (фр.). — Бел.прев. ↑

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

— Не го вярвам! Получил е разрешение от кмета? Провери ли?

Лорд Уепинг беше изпушил до средата пурата си — „Коиба“, обичаше да казва, че едната струва десетачка — и я смачка в пепелника.

— Вярно е — отвърна Патримонио. — Безкрайно съжалявам, но не мога да направя нищо.

— Както обикновено, по дяволите. А аз мислех, че всичко е уредено. Но не. Първо журналисти, а сега това. Ами кметът? Той продава ли се?

Патримонио си помисли за безупречната репутация на кмета, за постоянните му усилия да намали престъпността, за ненавистта му към корупцията.

— Мисля, че ще е крайно неразумно да се опитва нещо с кмета. Моментално ще срине всичките ни шансове.

— Ами другото място? Уреди ли го?

— Разбира се. Няма проблем.

— Това все пак е нещо.

Уепинг затвори телефона и се опита да си разпали наново пурата. Веднага щом чу за шатрата на плажа, нареди на Патримонио да намери също толкова необичайно място за неговото представяне и бе предложен ремонтиран силоз близо до пристанището. Нямаше да привлече интереса на медиите като шатрата, но определено беше за предпочитане пред избора на парижкия екип на заседателна зала в марсилски хотел, където течеше представянето им този следобед.

Негова Светлост се унесе в мисли. Времето му изтичаше, изчерпваха се и извиненията, с които да парира атаките на банките. Нужни бяха отчаяни мерки. Повика Рей Прендъргаст да обсьдят положението.

Прендъргаст слушаше и кимаше, повече от всяко приличаше на съсредоточено джудже.

— Това, което ни се разкрива, Били — каза той, когато Уепинг приключи описанието на злочестините си, — е възможност да мислим извън рамката. Кога е представянето на Левит? Вдругиден, нали? Значи няма време да започне всичко отначало, ако се случи инцидент.

— На кого?

— Не на кого, Били. Не и този път. Мислех за нещо, което е повече в духа на злополука по естествени причини — Брайън и Дейв и кибритена кутия. Много е нехаен с кибритите нашият Дейв. Палеж, ето какво. Пуф, шатрата избухва в пламъци, а с нея и представянето.

Хрумването тутакси допадна на Уепинг. Беше примитивно, просто и зловещо като някои от някогашните му изпълнения. Освен това времето беше малко и нямаше много варианти. Той кимна.

— Добре, Рей. Ще опитаме. Но нека да стане в последния момент — утре през нощта. Да не могат да намерят друга шатра.

* * *

Към всички отговорности на Гастон бе възложена и задачата да намери преводач, който да помогне на Сам при представянето. Повечето членове на комисията говореха някакъв английски, но Сам се тревожеше някой да не пропусне важни подробности.

Две кандидатки бяха оцелели в изборния процес на Гастон и Сам беше уредил срещи за събеседване с тях в къщата. Елена беше останала повече от любопитство, отколкото от чувство за дълг, да посрещне двете съперници за мястото. Първата беше млада французойка на двайсет и няколко, мадмоазел Силвестър, и веднага стана ясно защо Гастон я е изbral. Въпреки черната рокля и деловото куфарче в нея имаше повече от намек за спалня, впечатлението се засилваше от парфюма, височината на токовете ѝ и начина, по който намести полата си и кръстоса крака, след като седна.

Сам прегълтна с усилие и започна да задава въпросите от списъка си. Да, говореше английски и френски и, да, беше свободна във вечерта на представянето. Когато я попита как се е научила да говори толкова добре английски, тя се усмихна.

— Може би искате да видите автобиографията ми? — от нейната уста това прозвуча повече като покана за някаква лудория, отколкото

като въпрос.

Тя извади книжата от куфарчето си и се наведе да ги подаде на Сам, като го лъхна с парфюма си и му разкри съвсем не делова панорама на гърдите си.

— Изглежда добре — отбеляза той. — Ще я прочета и ще ви се обадя.

Елена я изпрати и се върна.

— Тази е от момичетата, които ще седнат в ската ти, за да им диктуваш.

— Как разбра?

— Жените усещат тези неща. Другата току-що дойде. Много по подходяща е — измърмори Елена.

Мис Пъркинс, царствена жена на възраст, беше работила в британското консулство в Марсилия в продължение на двайсет години, докато го закрият. Беше облечена в колосана бяла блуза, пристегната на шията с брошка и в, както тя би я нарекла, практична пола, с подходящи обувки. Тя моментално пое контрола над интервюто.

— Как предпочитате — да говорим на английски или на френски? Предполагам, че ви е по-удобно да ползваме английски.

— Права сте. Така да направим. Сигурно Гастон ви е казал какво ни трябва? Членовете на комисията не владеят толкова добре английски, а аз бих искал нашето представяне да е възможно най-ясно и професионално направено. Това очевидно ще повлиятелства на решението им.

На розовото лице на мис Пъркинс се изписа болезнено изражение.

— Извинете ме за уточнението, но не се казва повлиятелства, а повлияе. — Сладка усмивка смекчи остротата на думите ѝ. — И така, скъпи, трябва ми текстът на представянето ви, за да направя писмен превод, който да раздадем на членовете на комисията. Надявам се, че е възможно, нали?

— Разбира се, мис Пъркинс.

Тя вдигна пухкавата си ръка.

— Моля те, скъпи, наричай ме Дафни. В края на краищата ще работим заедно.

Сам се присъедини към Елена пред къщата, за да види как мис Пъркинс се настанява в ситроена си две конски сили и го проследи как

трополи по алеята към портата.

— Беше права — отбеляза Сам. — Много по-подходяща е. Всъщност нямах никакъв шанс. Тя просто доминираше, което ме устройва. Знаеш, че обожавам силните жени.

Елена завъртя очи, но не каза нищо.

Върнаха се в къщата, където завариха Филип да крачи напред-назад, докато говори по мобилния си телефон. Когато се обърна към тях, видяха, че окото му, преди синьо, сега беше жълтеникаво.

— Обади се Етиен — обясни той, — моята връзка в полицията. Направи ми услуга и прегледа данните от последните няколко дни. Два мотора са обявени за откраднати в нощта, в която бях бълснат — точно това биха направили професионалисти. Никога не използват собствено превозно средство. Ето погледнете — той отвори лаптопа си и им го прочете на английски.

Заглавието на монитора поставяше драматично начало на статията: „МОЯТ СБЛЪСЪК СЪС СМЪРТТА НА «КОРНИШ»“. Текстът започваше с описание на нападението в пълни подробности и стигаше до заключението, че е дело на опитни професионалисти. След това Филип се впускаше в спекулации. Внимаваше, като избягваше да споменава имена и се ограничаваше до въпроси: Защо това се случи точно в този момент? Кой стои зад него? Какъв е мотивът? И за финал следваха няколко вълнуващи думи, че нападението над журналист е нападение над свободата на словото.

— Е? Какво мислите? — Филип затвори лаптопа и го потупа. — Може ли да ми снимате муциуната за статията, преди окото да се оправи?

Елена клатеше глава.

— Не знам, Филип. Сигурен ли си? Тези типове не се шегуват.

— Мисля, че Филип е прав — намеси се Сам. — Не бива да се допуска да им се размине нещо такова. Ако Уепинг стои зад това, а ние сме съвсем сигурни, че е така, ще си замине за Англия до няколко дни. Докато Филип е тук, той е в безопасност. И кой знае? Може би подобна публичност ще накара Уепинг да се държи прилично. Може дори да помогне на полицията.

Елена донесе фотоапарата си и снима Филип, който позираше пред чисто бяла стена, като правеше всичко възможно да изглежда

отблъскващ и обезобразен. Сам погледна снимката на малкия еcran на апарата и я показа на Филип.

— Страхотно. Приличаш на труп. Кажи на хората във вестника да не ретушират нищо.

* * *

Ръобул се бе завърнал в Марсилия след неколкодневно посещение по работа в Лондон. Когато Сам му звънна по телефона, чу продължителен провлечен стон, който би могъл да е от болка или от удоволствие, след което прозвуча гласът на Ръобул.

— Извинявай, Сам. Правят ми масаж, а масажистката има стоманени пръсти.

— Как беше пътуването ти?

— Малко странно. На моменти мислех, че съм във Франция. Нали ти е известно, че понастоящем в Лондон живеят между триста и четиристотин хиляди французи. Има нещо като скъпо гето в Кенсингтън, което наричат *La Vallée des Grenouilles* — Долината на жабите, и части от Лондон са едно към едно с Париж, само че с лошо време. Как се е променил светът. А сега ми кажи какво става?

Ръобул изслуша в мълчание разказа за събитията от последните няколко дни и особено му хареса разговорът на Сам с Патrimonio. От време на време само промърморваше *Irés bien*^[1] докато Сам стигна до темата за Филип.

— Искаш да кажеш, че си разкрил всичко на този журналист? Дискретен ли е? Повечето журналисти не са.

— Обеща да не споменава името ти до момента, в който не се намесиш със спасителното финансиране. Познавам го добре. Той е на наша страна, гарантирам ти. Довери ми се.

— Трите най-опасни думи в езика. Но — Сам почти го чу как сви рамене от другата страна на линията, — станалото, станало. Ако ти му се доверяваш, аз ти се доверявам.

Сам затвори телефона и се помоли мислено Филип да удържи на думата си. Знаеше, че ще му е трудно да си мълчи, да потисне интуитивния порив на журналиста пръв да разкрие новина, но Сам

беше сигурен, че Филип е почен човек, колкото и рядко да се срещат вече такива.

Трябаше да проведе още един телефонен разговор, този път с мис Пъркинс. Имаше ли всичко необходимо за представянето? Беше излишно да се тревожи.

— Почти приключих с превода на речта ти, скъпи. Много е хубава въпреки някои доста любопитни думи и изрази — лайфстайл и прочее. Но все пак ти си американец. Както и да е, утре сутринта всичко ще бъде готово за печат и подвързване. Много е вълнуващо, нали? Смяташ ли, че ще е от полза да дойда на представянето, за всеки случай, ако има усложнения с французите?

— Дафни, не бих си представил да се опитам да го направя без теб.

— Много добре, скъпи. Утре по обед ще съм при теб с документите на представянето. Сега гледай да си починеш.

* * *

Беше три часът през нощта и Брайън и Дейв нямаха никакъв проблем да намерят място да паркират колата си под наем точно над плажа. Без да излизат, те виждаха шатрата на петдесет метра, както и слабата светлина, идваща от единия край.

— Мислиш ли, че там има някого?

— Би трявало. Сигурно някой дядка.

— Ами, ако си дремва?

— Е, това ще го събуди, нали? Ще започнем в тъмния край. Това ще му даде време да скокне. Хайде, да вървим.

Те слязоха от колата и погледнаха нагоре и надолу по празния участък от „Корниш“, преди да отворят багажника и да извадят двете двайсетлитрови тузи с бензин и две газови запалки. Слязоха по стълбите и тръгнаха по плажа, стъпките им не издаваха никакъв звук върху пясъка. Тъкмо се канеха да се приближат от двете страни на шатрата, Брайън спря. Обърна се към Дейв, който беше достатъчно близо, да му прошепне:

— Какъв е този шум?

Стояха в тъмното и слушаха напрегнато. От шатрата долитаše приглушено, продължително боботене.

— Вътре сигурно има генератор.

Боботенето се засили, когато платнището на входа бе отворено, и две тъмни фигури излязоха на плажа.

— Дявол да го вземе! — Дейв бе забравил да шепне.

Ротвайлерите чуха звука и хукнаха към тях, будителни и смълчани. Без да се замислят, Дейв и Брайън зарязаха тубите и се отправиха към стъпалата, които щяха да ги отведат далеч от плажа, но откриха, че кучетата са заобиколили, за да им блокират пътя за бягство. Двамата мъже се отдръпнаха. Ротвайлерите ги последваха до морето, съсредоточени и дисциплинирани като овчарки, които си пазят стадото.

— Разбираш ли от кучета, Дейв? Могат ли да плуват?

Кучетата ускориха ход и когато се приближиха, на лунната светлина проблеснаха впечатляващите им зъби. Брайън и Дейв не чакаха повече. Обърнаха се и се хвърлиха във водата, където прекараха студен и напрегнат половин час, отдалечавайки се възможно най-бързо от шатрата и кучетата.

Жул, дежурен пазач на плажа тази нощ, свирна на кучетата да се върнат и им даде бисквити. Обиколи шатрата и намери тубите. Може би по тях имаше отпечатъци от пръсти. Но, по дяволите, щяха да са си тук и утре. Той се протегна и се прозя. Щеше да се обади на полицията сутринта.

* * *

За лорд Уепинг денят бе започнал рано и зле с подгизналите и посрамени Брайън и Дейв, на които им се наложи да признаят, че са претърпели пълен провал, а не след дълго последва още една порция лоши новини.

Рей Прендъргаст беше получил имейл от „Дофман енд Майърс“, частната банка, която беше най-големият кредитор на Уепинг, и четивото далеч не беше приятно.

— Бесни са, Били. Не само това. Изпращат двама от тежката артилерия в Марсилия, за да уредят нещата „вследствие на

незадоволителния отговор на предишните ни писма“. Това казват.

— Копелета. Как се очаква човек да си изкарва честно прехраната с цялото това вмешателство? Пишат ли кога идват?

— Там е проблемът, Били. Ще са тук утре, ако не успеем да ги задържим.

Уепинг стана от бюрото си и отиде до най-близкия люк. Представянето му беше насрочено за след три дни и единственият му шанс бе да държи банкерите на разстояние, докато мине. Погледна морето, което беше равно като дъска. Слънцето грееше, нямаше вятър. Идеален ден за плаване.

— Така — обърна се той към Прендъргаст. — Прати им имайл. Кажи им, че съм в открито море за няколко дни и не може да се срещнат с мен. „Съжалявам“, „с най-добри пожелания“, всички тези глупости. И кажи на Тайни да подготви яхтата за плаване възможно най-бързо, ясно?

— Къде отиваме, миличък? — Анабел Сайкс, която никога не устояваше на отворена врата и възможността да подслушва, се появи на прага, увита в хавлия, косата ѝ още беше мокра от басейна. — Мога ли да направя предложение за Сен Тропе? Сър Франк прекарва там лятото, както и семейство Ескобар от Аржентина. Ще е толкова забавно.

* * *

Мис Пъркинс беше пристигнала с документите на представянето, както бе обещала, и се бе съгласила да остане за обяд. Към Филип, който от ден на ден изглеждаше все по-добре, се бе присъединила Мими. Сам беше разпалил скарата, Елена правеше салата, розето се охлаждаше и настроението около голямата маса под боровете беше оптимистично и ведро.

Има нещо в яденето на открито в хубав топъл ден, което прави хората разказвачи. Облягат се на столовете си. Отпускат се. Чувстват се благоразположени. Скоро стана ясно, че мис Пъркинс има доста истории за споделяне — от времето, когато е била ученичка в училище „Роудийн“, което описа като „храм на учението за непокорни момичета от средната класа“, до някои доста недискретни разкрития за живота в

britанското консулство. Времето мина бързо и когато си погледна часовника, Сам се изненада, че е вече два и половина. Трябаше да тръгват. Началото на представянето беше насрочено за четири.

[1] Много добре (фр.). — Бел.прев. ↑

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Мис Пъркинс и Сам влязоха в шатрата и завариха Жим, втория член на охранителния тандем на Гастон, да лъска чашите зад малкия бар. Въпреки че беше наполовина скрит зад грамадна ледарка с две магнум бутилки шампанско. Сам видя, че е едър мъж, клонящ към огромен, облечен в черен костюм и с катраненочерни очила. Когато остави бара, за да ги поздрави, мис Пъркинс го разпозна и извика:

— *Jim, c'est toi! Quelle bonne surprise!*^[1]

Жим се ухили, свали си слънчевите очила със замах и целуна мис Пъркинс звучно по двете бузи.

— Явно се познавате — заключи Сам.

Беше ред на мис Пъркинс да разцъфне в усмивка.

— Така си е, нали, Жим? Цяла зима ходихме заедно на курс по готоварство и трябва да ти кажа, че този млад мъж прави най-хубавото суфле със сирене в Марсилия. — Целуна върховете на пръстите си. — Такъв финес. — Тя се втурна и остави купчината с подвързаните текстове за представянето върху масата. — Ето, на всеки е написано името на съответния член на комисията. Или както би се изразил, скъпи, персонализиран е.

— Откъде знаеш имената им?

Мис Пъркинс изгледа Сам все едно е умствено недоразвито дете.

— Направих проучване в канцеларията на проектите. Така, да видим. Макетът е качен в далечния край, така че всички да го виждат. Предполагам, че трябва да настаним онзи противен председател на челното място на масата.

— И него ли познаваш?

— Срещала съм го в консулството преди доста години, когато беше много незначително момче за всичко. Лукава малка маймуна, дори тогава. Не бива да му се има доверие, скъпи, помни ми думата.

Жим се беше разположил на входа да посреща подранилите гости, а Сам направи последна обиколка на шатрата, която изглеждаше ведра, професионална и предразполагаща под златистия блясък на

процеждащата се слънчева светлина. Изпълни го прилив на надежда. Щеше да има противопоставяне от страна на Патримонио, това беше неизбежно, но беше уверен, че ще намери доста отворени умове сред членовете на комисията. Жалко, че Ръобул не можеше да присъства.

Малко след четири часа пристигнаха първите членове на комисията, като оказаха само символична съпротива на чашите шампанско за добре дошли. В четири и петнайсет вече и седмината бяха настанени по местата им около масата, всеки с чаша и екземпляр от представянето. В атмосферата бързо се възцари непринуденост.

Столът на председателя остана очейно празен още десет минути и Сам обмисляше да възнагради търпението с допълнително шампанско, когато на входа на шатрата настъпи суматоха. Влезе Патримонио, побърза да демонстрира бутонелите си, да си приглади косата и да обяви, че е бил забавен от много важно телефонно обаждане. Днес беше в черно — копринен костюм, бяла риза и строга вратовръзка на сини райета.

Тя моментално привлече вниманието на мис Пъркинс.

— Не мога да повярвам, че е учили в „Итън“ — прошепна тя на Сам, — но носи вратовръзка на училището. Човешката безочливост не знае граници, — възмути се тя.

След като Патримонио най-сетне се настани, представянето можеше да започне. Мис Пъркинс каза няколко думи на отличния си френски, като обясни целта на подвързаните документи пред членовете на комисията и им даде указания да вдигнат ръка, ако Сам каже нещо, което не разбираят.

Сам си напомни съвета, даден му от някогашен колега, когато преди много години се занимаваше с корпоративно право. „Не се впускат в сложни обяснения. Кажи им, каквото ще им казваш. Кажи им. После им кажи, каквото си им казал“.

Скоро усети, че публиката му симпатизира, и беше прав. Предишния ден бяха изтърпели представянето на мадам Дюма и нейния екип от Париж, които в продължение на няколко часа бомбардираха комисията с прогнози, изследвания на изпълнимостта, изчисления, анализи на цените, диаграми, графики и предвиждания за заетостта. Представянето на Сам, подпомогнато без съмнение от периодичното доливане на шампанско, беше пълна противоположност: просто и лесноразбирамо. Като се огледа човек около масата, можеше

да види, че някои членове на комисията действително го намират интересно.

С едно изключение. Председателят оставаше с безизразно лице по време на изказването на Сам, отказващо шампанското, от време на време отронващо въздишка и често-често си поглеждаше часовника. Но заговори пръв, след като Сам приключи, и приканни членовете на комисията да задават въпроси.

Патримонио стана на крака, прочисти гърло и се впусна в забележки.

— Земята, както знаем, е много ограничена в Марсилия, особено земята, гледаща към морето. И въпреки това имаме предложение, което пренебрегва този ключов факт. Екстравагантно много място е заето от ненужна градина и пристанище със съмнителна полза. Това само по себе си е достатъчно лошо. Но по-лошото дори е, че се губи въздушното пространство, тъй като височината на сградите се свежда до три етажа, което може да нарека само безразсъдно. Подобно благоустройствство може да е приемливо в Америка — Патримонио кимна с глава към Сам — където има огромно количество земя, но тук трябва да си даваме сметка за ограниченията, наложени от местните ресурси. Повече не можем да си позволяваме хоризонтално разрастване. Пътят напред е път нагоре. — Той замълча и кимна, явно доволен от малкото си попадение. — Да, пътят напред е път нагоре. Убеден съм, че колегите ми ще са на същото мнение.

След тези думи той се огледа около масата с вдигнати вежди в очакване ако не на аплодисменти, то поне на подкрепа.

Сам прекъсна неудобното мълчание, като повтори ползите от своя проект, главно това, че ще се осигури подслон и забавления за жителите на Марсилия, а не толкова за туристите. Това предизвика няколко одобрителни кимвания около масата.

Патримонио се навъси.

— Надявам се, че ще ме извините, но трябва да отида на друга среща. Ще обсьдя представянето по-късно с членовете на комисията.

Щом Патримонио си тръгна, настроението в шатрата се разведри. С още по една чаша шампанско се разведри още повече и мина почти час, преди последният член на комисията да се оттегли.

Мис Пъркинс прекара този час в разговори с гостите.

— Е, скъпи — обърна се към Сам, — трябва да си доволен. Всичко мина много добре, като се изключи приносът на председателя. Но не мисля, че трябва да се притесняваш. Съдейки по онова, което чух, той определено е самотен глас. Коментарите, направени пред мен, бяха извънредно ласкави. Голямо влияние ли има господин Патримонио?

— Ще видим. Трудно е да се прецени. Сигурен съм, че ще извие няколко ръце.

Мис Пъркинс го потупа по ръката.

— Не се тревожи, скъпи. Не е особено обичан, знаеш. Човек може да се досети по някоя и друга дума, подхвърлена тук-там. Трябва да се отпуснем и да се надяваме на най-доброто развитие.

* * *

„Свободната лира“, заела две котвени места, беше акостирана с кърмата напред на кея в Сен Тропе, където минувачите можеха да се наслаждават на разкоша на задната палуба и да наблюдават — от разстояние, разбира се — пиенето на коктейли на борда.

Анабел Сайкс беше прекарала голяма част от краткото пътуване от Марсилия в разговори по телефона, организирани импровизирано парти, и беше успяла да привлече смесена сбирщина от британски преселници и курортисти. Те можеха да бъдат разпознати по кожата: кафява и загрубяла при преселниците и в различни нюанси на розовото, от леко зачервено до средно опечено, при посетителите. Споделяха слабост към белите дрехи и крещящите златни бижута и на случаен наблюдател можеше да му се прости, ако ги сметне за хористи в лятно вариете.

„Скъпи!“ „Миличка!“ „Минаха векове!“, „Изглеждаш невероятно! Ботоксът е свършил добра работа!“ „Божествено!“ „Мммм!“ И прочее в този дух — озвучаването на лятото в Сен Тропе.

Домакинът лорд Уепинг, чието добро настроение бе възстановено от продължителна дрямка след шампанско, бе преровил гардероба си за нещо подходящо за случая. Накрая се беше спрял на широка бяла туника (със златисти акценти от брокат), с която, ако се вярваше на Анабел Сайкс, изглеждаше като римски император в най-

хубавата си тога. Движеше се сред гостите си, внушителен и подобен на палатка, и започваше да забравя грижите си и да се забавлява, когато чу от вътрешните гънки на туниката си звука на мобилния си телефон.

Обаждаше се Патримонио, развълнуван, с тревожни новини. След следобедното представяне беше провел кратки разговори по телефона с членовете на комисията. Почти до един те били въодушевени от чутото и Патримонио имаше отчетливото усещане, че някои вече са взели решение в полза на проекта на Сам.

— Мамка му! — Гостите на Уепинг замъркнаха по средата на клюкарстването и той се отдръпна, за да не го чуват. — Нали каза, че са ти в джоба.

— Нашето представяне още не е минало, не забравяй. Ако можеш да предложиш нещо специално...

Специалните предложения на Уепинг обикновено се свеждаха до подкупи или насилие, но той ясно си даваше сметка, че надали може да се приложи брутална сила спрямо всичките седем членове на комисията.

— Колко ще струва да ги накараме да си променят мнението?

Последва момент мълчание, докато Патримонио обмисляше възможността за подкуп на едро.

— Положението е много деликатно — каза накрая. — Дори да предположим, че всички те приемат, ако някога се разбере, ако кметът научи... не, не мисля, че трябва да рискуваме.

— Ама и ти си ми от голяма полза. Мисли, човече — трябва да има нещо, което да го изкара от играта.

Патримонио въздъхна.

— Разбира се, ако американецът може да бъде убеден да оттегли предложението си, ще сме в много по-изгодна позиция.

Уепинг оставил гостите си да се забавляват шумно и намери тих кът на горната палуба. Трябваше да помисли.

* * *

Ръобул изслуша разказа на Сам за представянето с видимо задоволство.

— Значи тази глупост за малкото земя е единственото, което Патримонио каза? Нямаше никакви прекъсвания? Никакви коментари, докато ти описваше подробностите? Е, звучи, като да е протекло по възможно най-добрая начин. Поздравления, приятелю, но също така искам да те предупредя: Патримонио и Уепинг са опасна комбинация и няма да се предадат без бой. Не сваляй гарда. Но стига за това. Трябва да отпразнуваш успеха си от този следобед и да изведеш прелестната мадмоазел Елена на вечеря.

Оставиха Мими да се грижи за Филип и по негова препоръка се отправиха към бистро „При Марко“, сгушено зад Старото пристанище. Спряха на входа, но напразно търсеха меню. Марко сервираше пържоли и пържени картофи или пържоли без пържени картофи, с възможност за салата. И толкова. Въпреки това почти всички маси бяха заети, обстановката беше шумна и дружеска, а техният сервитьор се влюби в тях още като чу акцента на Сам. Обясни им, че обожава американците, след като е работил три месеца в ресторант в централен Ню Йорк, където бил удивен — *époustouillé!* — от щедростта на бакшишите. Взе поръчката им и донесе гарафа червено вино.

Беше меко и заоблено, удивително добро. Пържолите бяха сочни и идеално пригответи, а картофите бяха радост за ценителя. Но истинският триумф според Елена беше салатата.

— Винаги можеш да познаеш добрая ресторант по подправянето на салатата, а тук е страхотно. Използвали са точното количество балсамов оцет.

Сам осъзна, че благодарение на Филип са се натъкнали на малко съкровище — ресторант, който се задоволява да предлага много ограничен избор, но от най-високо качество и на старомодни цени. Според Филип едно време имало такива семпли малки ресторанти из цяла Франция; сега се срещаха рядко, убити от нашествието на веригите за бързо хранене. Но изглеждаше, че „При Марко“ се справя добре. Няколко клиенти чакаха на очукания цинков бар и масите се заемаха веднага щом бъдеха освободени. Нивото на звука от смяха беше високо, сервитьорите бяха енергични и зад бара *le patron*^[2], самият Марко, раздаваше пастис, шаги и обиди с широка усмивка с липсващи зъби.

Елена отопи с хляба си последните остатъци от заливката на салатата.

— Освен храната знаеш ли какво е прекрасното в това място? Истинско е. Никой не се е занимавал с дизайна му. Някой декоратор сигурно би получил инфаркт, но това работи. Според теб дали правят десерти?

Правеха. Отново изборът беше сведен до едно-единствено предложение. Панакота, направена от съпругата на Марко, италианка, и поднесена в чаша от дебело стъкло, бяла, сатенена смес от тежка сметана и ванилия с гъст полутечен карамел отгоре. Елена опита първата лъжичка и въздъхна с наслада.

— Божествено.

[1] Жим, това си ти! Каква приятна изненада! (фр.). — Бел.прев.

↑

[2] Собственикът (фр.). — Бел.прев. ↑

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Средиземно море беше черно стъкло, спокойно и равно, с лунен сърп високо в ясното небе, докато „Свободната лира“ се плъзнабавно от Сен Тропе и се отправи на запад към Марсилия.

Лорд Уепинг беше преценил, че трябва да се върне, за да наглежда как се осъществява идеята, която започваше да добива очертания в главата му, и че не бива да губи нито секунда. Набързо се сбогува с гостите си и те бяха отпратени по подвижното мостче за голямо неудоволствие на Анабел Сайкс, която нямаше никакво желание да напуска Сен Тропе, който смяташе за летния си духовен дом.

— Напълно съм *съсипана*, миличък — каза тя, като за пореден път демонстрира способността си да се цупи и да говори едновременно. — Семейство Форсайт, знаеш ги, Фиона и Дики, бяха запазили маса за вечеря в „Библос“ и после щяхме да отидем на танци. А сега това. Прекалено скучно е. Трябва ли да се връщаме?

Уепинг измърмори.

— Нещо изскочи. — И добави една безценна дума, знаейки, че ще сложи край на всякакви възражения. — Бизнес.

Опитът го беше научил, че в съзнанието на Анабел бизнес е синоним на „Картие“, „Диор“, „Вюитон“ и всички други малки крайно необходими неща в живота, които идват след успешна сделка. И така за нея всичко друго заемаше второ място след бизнеса. Тя се махна, за да намери съчувствие и утешителна чаша шампанско при Тайни де Салис, докато Уепинг се настани в празния си кабинет да размишлява.

Предстоеше представянето на неговия проект. Успешният изход щеше да го отърве от банките и да сложи милиони в джоба му. Парижкото представяне, дейно саботирано от Патримонио, не беше впечатлило комисията. Но оставаше проблемът с американеца. Думите на Патримонио прозвучаха в главата му: „Ако може да бъде убеден да се оттегли, това ще ни постави в много по-изгодно положение“.

Разбира се, че ще да стане така. Но как? Той отново обмисли тези два любими свои похвата, подкупа и насилието, и отново ги отхвърли. Американецът щеше да изкара много повече пари от проекта, отколкото Уепинг можеше да му предложи като подкуп, а всяка употреба на сила, като се изключи убийство, нямаше да подейства. Във всеки случай, за да бъде достоверно и ефективно, оттеглянето трябваше да е доброволно, трябваше да дойде от самия американец. Лорд Уепинг се загледа през люка, докато отпиваше последните гълтки от коняка си от 1936 г., и мислите му се върнаха към идеята, хрумнала му в най-общи линии след обаждането на Патrimonio. Колко то повече разсъждаваше над нея, толкова по-добре му изглеждаше. И когато най-накрая дръзна да получи хладния прием, който го очакваше в каютата, която споделяше с Анабел, той се чувстваше значително по-обнадежден.

На следващата сутрин обратно на марсилския си пристан в Бедьо Гран Суфър „Свободната лира“ беше възстановила доброто си настроение и отново беше щастлив плавателен съд. Лорд Уепинг беше благоразположен на закуска. Беше прогонена нацупената физиономия на Анабел Сайкс с обещание да се покрият всичките й разносци по набег из най-добрите бутици в Марсилия, последван от обяд в „Перон“. Рей Прендъргаст беше отпразнувал промяната в атмосферата на борда със солидна английска закуска от наденици, бекон, яйца, печен фасул и две дебели, мазни пържени филии. А екипажът, който бе останал легко разочарован от краткия досег с преуспяваща порядъчност на Сен Тропе, беше доволен от завръщането в Марсилия с нейните по-големи възможности за лошо поведение.

Лорд Уепинг си тананикаше началните тонове на „Моят старец е боклукция“, докато избираше първата си пура за деня. Беше в хубавото, благо настроение, което често следва решаването на тежък проблем, и повика Рей Прендъргаст в кабинета си, за да му сподели мислите си.

— Струва ми се, че открих какво трябва да направим, Рей, с онзи проклет американец и плажните му колиби. Някак си трябва да го изкараме от играта и май намерих решение. Ето какво ще предприемем.

Докато разясняващ плана си, изражението на Рей Прендъргаст постепенно се смени от тревога, през съмнение до сдържано

одобрение.

— Малко е завъртяно, Били, но може да проработи. Ще си поговоря с Брайън и Дейв. Това е въпрос на възможност да уцелим подходящия момент. Но първо трябва да научим къде живее. О, и още нещо — ще ни трябва лекар, приятелски настроен лекар. Разбиращ ли какво имам предвид?

Уепинг кимна.

— Остави това на мен.

Той махна с пурата да освободи Прендъргаст и се пресегна за телефона.

— Жером? Имам два въпроса към теб. Мислех си за нашия малък проблем и трябва да науча къде в Марсилия живее американският ни приятел. Имаш ли адреса му?

— Естествено. — Патримонио бръкна в чекмедже на бюрото си и извади папка. — Всички участници трябва да предоставят адрес и телефон за връзка, когато се регистрират. Да видим. А, да, ето го: „Шьомен дю Рука Блан“. Искаш ли пълния адрес и телефонния номер?

Любопитството на Патримонио надделя, докато Уепинг записваше.

— Какво си намислил?

— О, това-онова. Ето и втория ми въпрос: трябва ми послужен лекар, сещаш се, да прави каквото искаш, без да задава въпроси.

Оказа се, че на Патримонио няколко пъти му е трябало точно такъв лекар да му помогне да се справи с последиците от неблагоразумни връзки с млади дами. Той си прочисти гърлото.

— Мога да ти помогна. Какво се очаква да направи този лекар?

— Жером, не искаш да знаеш.

— Разбира се, че не. Не. Е, мога да ти препоръчам доктор Хофман. От Германия, но голям професионалист, много дискретен човек, много, как да се изразя, много отзивчив. И тя говори отличен английски.

— Тя?

— О, да. Но не се тревожи — може да направи всичко, което прави мъж. Искаш ли да й се обадя?

Уепинг се усмихваше, когато затвори. Денят започваше много добре.

* * *

След като представянето беше минало и всички допълнителни въпроси на членовете на комисията получиха отговори, на Елена и Сам не им оставаше нищо друго, освен да стискат палци и да чакат решението. Те спокойно можеха да си починат, като разглеждат *arriétpays* — провинцията зад и западно от Марсилия.

Изследваха най-модерните планински вериги на Прованс — Люберон и Малките Алпи, където, както се говореше, кинозвезди, изтъкнати политици и някои по-дребни знаменитости обитават селцата по възвишенията и се спотайват зад високите каменни стени. Видяха розовите фламинги на Камарг, огромната пустош на От Прованс, гъмжащите от народ селски пазари и струпаното множество на търговците на антики в Ил сюр Сорг. Пътем опитваха вината на Прованс, понякога в гаражи, понякога в дворци от XVIII век — охладената сладост на Бом дьо Вениз, големите, пищни червени вина на „Шатоньоф дю пап“, благородните розета на Тавел.

И се хранеха — неизменно добре, а понякога незабравимо, Филип ги беше снабдил със списък на любимите си заведения и те бързо възприеха френския навик да планират разглеждането на забележителности около стомаха. Така обядът и вечерята удобно ги заварваха близо до малка *auberge*^[1] с ненадминат готвач.

Не е изненадващо, че всички мисли за представяния и проекти бяха забравени в спокайната, вълшебна мъгла от слънчева светлина и открития. Сякаш времето бе спряло. Елена беше в състояние на блаженство, а и Сам не изоставаше много от нея.

Междувременно на милиони мили разстояние в Марсилия лорд Уепинг представяше проекта си пред комисията. За да му помогне, всъщност за да направи представянето от негово име, бе наел Фредерик Мале, млад мъж с безупречни препоръки, който не само говореше английски, но и беше братовчед на Жером Патримонио, чийто вкус за дрехи и одеколон бе заимстввал.

Докато Фредерик излагаше таблици и разясняваше проекта, стана ясно, че поне двама души от публиката му са твърдо на негова страна. Уепинг и Патримонио, които кимаха в унисон при появлата на всяка таблица, от време на време придвижаваха думите му с

прошепнати одобрителни реплики. *Bravo, bonne idée*^[2] и *très bien*^[3] от страна на Патримонио и „чудесно, Фред“ или „кажи им, момче“ от Уепинг, който се чувстваше все по-уверен в успеха си.

Фредерик едва бе приключиbil, когато Патримонио скочи на крака, за да направи обобщение на чутото до момента в качеството си на председател на комисията. След задължителното демонстриране на бутонелите и приглеждане на косата той се развихри.

— Първо, нека поздравя лорд Уепинг и неговия колега мосю Милс за изключително интересното и подробно представяне. — След като приключи с кратките любезности, Патримонио сбърчи чело и лицето му доби искреното, сериозно и дълбоко загрижено изражение на търговец в действие. — Този проект, струва ми се, отговаря на всичките ни изисквания. От архитектурна гледна точка е много съвременен и смяtam, че не след дълго ще се наложи като местна забележителност — сграда с естетическо въздействие, която ще представлява голям принос за престижа на марсилското крайбрежие. Освен това, както чухте, проектът ще осигури стотици нови работни места и не само за периода на строителство, а за постоянно, с оглед осигуряването на всички услуги, описани пред нас. Трудно е да се предвидят в детайли ползите, които ще донесе на местната икономика, но предполагам, че те ще са много, много значителни. И накрая, нека добавя коментар по въпрос, който, както знаете, смяtam за извънредно важен — може да кажете, че е бръмбар, влязъл в главата на председателя. — Той замълча, сякаш да остави комисията да си представи въпросния бръмбар. — Въздушното пространство, господа. Скъпоценен ресурс, толкова често пренебрегван. Но тук го виждаме използван максимално, както следва да бъде. Нямам никакви колебания да препоръчам този проект на членовете на комисията.

По-късно в бара на „Софи тел“ Уепинг и Патримонио сравниха впечатленията си.

— Доста бяха начумерени твоите членове на комисията — отбеляза Уепинг. — Не задаваха много въпроси. Какво смятат според теб?

Патримонио отпи замислено от уискито си.

— Не бива да забравяш, че това са хора, които си изкарват прехраната, като седят на два стола. Трябва да изчакаме. За тези неща винаги трябва малко време да бъдат осмислени. Но имаме десет дни до

окончателно решение и аз ще използвам това време за оказване на влияние — някой и друг обяд, някоя и друга чаша шампанско след работа... — Патримонио махна широко с ръка, за да покаже набора от завладяващи поощрения, с които разполага човек на неговия пост.

Уепинг не каза нищо. Беше прекалено зает да размишлява за влиянието, което самият той е оказал.

* * *

Рей Прендъргаст се изкачи по „Рю дю Ром“ и стигна до ниска бяла постройка, навътре от улицата. На една от месинговите табелки до входа, по-излъскана от останалите, беше гравирано с изящен шрифт името на доктор Роми Хофман. Прендъргаст натисна звънеца и вратата щракна.

Помощникът на доктор Хофман, плещест мъж в бял анzug, с обръсната и лъщяща глава, го въведе в празна, изцяло бяла чакалня, където стари броеве на списание „Щерн“ поделяха ниска маса с „Пари мач“ и „Гала“. На телевизор в единия ъгъл течеше рекламен филм на фармацевтична компания, в който две млади жени оживено разговаряха за климактериума.

Прендъргаст си погледна часовника. Беше допуснал грешката да пристигне навреме за срещата, забравил, че точността е смъртен враг на медицинската професия. Чака двайсет минути, докато металически глас, идващ от високоговорител в ъгъла, го покани да влезе.

Доктор Хофман, дребна, жила жена, беше облечена в бяла памучни блуза и бял панталон, а на шията ѝ висеше хирургическа маска. Тъмната ѝ коса беше късо подстригана, очите ѝ бяха скрити зад черни очила. Тя посочи към стола пред бюрото си.

— Моля, седнете. Мосю Патримонио ме предупреди, че ще дойдете. Кажете ми какво ви води тук.

Рей Прендъргаст си пое дълбоко въздух и заговори.

* * *

За Брайън и Дейв това беше, както ясно бе посочил лорд Уепинг, последен шанс да се реваншират. Срещата им с журналиста беше донякъде успешна, въпреки че не беше достатъчно успешна, за да се отърват от него след злополуката. Що се отнася до работата с шатрата на плажа — колкото по-малко се говореше за нея, толкова по-добре. Бяха се провалили с гръм и тръсък.

Този път не биваше да допускат никакви грешки. Но както и двамата се съгласиха, след като Прендъргаст им описа задачата, това беше техният вид работа: малко детективско проучване, малко следене и съвсем мъничко мръсотия накрая. Никакви грижи. Наеха безлично пежо, купиха карта на Марсилия и една сутрин се отправиха по „Шьомен дю Рука Блан“, където паркираха на удобно разстояние от входа на къщата на Рьобул.

Часовете се низеха мъчително бавно. Влизаха и излизаха хора, но не и тези, които ги интересуваха. В пежото, макар да беше под сянката на дърво, стана непоносимо горещо. Дейв едва се отърва от арест, когато жител на квартала го видя да отклика на належаща естествена нужда край градинска стена.

Бързо се научиха да разпознават хората, които идват и си отиват редовно: прислужницата Нану на своя мотопед, Клодин, икономката, в своя фиат 500, шофьорът Оливие в голямата си черна кола — понякога с пътници, понякога без. Но нито веднъж не зърнаха фигурата, която се надяваха да видят. Отегчителните часове се превърнаха в отегчителни дни, прекъсвани понякога от следене на Оливие, докато изпълняваше поръчки из града.

Един слънчев следобед търпението им най-сетне бе възнаградено с пристигането на такси, което наду клаксон пред портата и разбуди Дейв от дрямката му.

— Празно е — отбеляза Брайън. — Дошло е да вземе някого.

Дейв насочи бинокъла си към портата на стотина метра от тях, видя как таксито излиза на пътя и различи главата на единствения пасажер отзад.

— Хайде — подкани, — да тръгваме.

Следваха таксито на безопасно разстояние по криволичещата „Шьомен дю Рука Блан“, а когато стигнаха до центъра и трафикът стана по-натоварен, скъсиха дистанцията. Минаха покрай Старото пристанище, по тясна странична уличка и излязоха на „Рю Паради“.

Таксито спря пред фасада от тъмно стъкло и те видяха Елена Моралес да излиза от колата и да се отправя към вход с табела „Фризьорски салон «Селин»“.

— Явно отиде да си направи прическа — рече Дейв. — Това може да ни свърши добра работа, ако намерим къде да паркираме.

След десет минути автомобилен ръкопашен бой Брайън успя да напъха пежото на място срещу салона, като предизвика порой от викове и свиркане с клаксони от разгневените шофьори, блокирани зад него. Млад мъж с очукано рено протегна ръка в класическия поздрав със среден пръст, докато минаваше.

— Същото и на теб, приятел — извика Брайън. — Никакви обноски нямат тези французи.

— Съвсем скоро ще действаме — каза Дейв. — Подготвил ли си спринцовката?

Брайън кимна утвърдително.

— А ти твоята?

Изчакаха още няколко минути, слязоха от колата, пресякоха улицата и се престориха, че са намерили нещо извънредно интересно на витрината на бутик за мъжко облекло на две врати от салона.

Елена излезе на яркото слънце на улицата и си слагаше слънчевите очила, когато Брайън се приближи към нея с карта в ръка.

— Извинете, госпожице. Говорите ли английски?

— Разбира се.

— Май съм се изгубил.

Той застана до нея, като държеше картата така, че тя да я вижда. Дейв пристъпи зад нея и заби иглата на спринцовката в мускула на голата ѝ ръка. Ефектът беше моментален. Главата ѝ се наклони напред, краката ѝ започнаха да се огъват. Трябваше да я подхванат, за да не се строполи, и се наложи почти да я носят през улицата, за да я напъхат на задната седалка на пежото. Минувачите хвърлиха по един поглед и побързаха да продължат по пътя си. В Марсилия човек не се намесва в такива ситуации.

Брайън се хилеше, когато запали двигателя.

— Добра работа върши това, а?

* * *

Сам си погледна часовника. Беше шест и половина, време, когато всички стомаси из Марсилия започват да ръмжат в очакване. Двамата с Елена се бяха уговорили да вечерят с Мими и Филип, но къде беше тя? Колко дълго се прави прическа? Или е отишла да пазарува и е загубила представа за времето?

Позвъни на мобилния й телефон, но тя не вдигна. Обади се отново след двайсет минути, после след още десет. Все така даваше свободно. В седем и половина вече беше достатъчно разтревожен, за да звънне на Ръбул. Час по-късно Ръбул му се обади.

— Хората ми провериха в полицията и в болниците и клиниките. Няма сведения за никакви злополуки или спешни случаи, свързани с човек, отговарящ на описанието на Елена. Много съжалявам, приятелю, но засега удряме на камък. Ще продължим да търсим.

Сам изкара нещастна вечер с Филип и Мими. Правиха още неуспешни опити да се обадят на Елена, Филип позвъни на своите хора — информаторите, хората на нощта, собствениците на барове и клубове, на приятел, който имаше бизнес с частни линейки. Нищо. Вечерта премина в дълга, черна и безсънна нощ за Сам.

Иzmoren да крачи из спалнята и по-скоро от отчаяние, отколкото с надежда, той отново набра номера на Елена. Този път телефонът бе вдигнат.

— Надявахме се да се обадите. — Гласът от другата страна звучеше тенекиен и леко изкривен, сякаш говореше през някакъв заглушител, но беше достатъчно ясен.

Сам положи усилия да запази спокойствие.

— Къде е Елена?

— О, тя е добре.

— Искам да говоря с нея.

— Опасявам се, че няма да е възможно. Наваксва си със съня. Срамота е да я беспокоим.

— Къде е тя? Кой сте вие?

— Това не ви засяга. Сега слушайте внимателно. Госпожица Моралес ще се върне при вас, без да е паднал косъм от главата й, веднага щом оттеглите предложението си за благоустройстването на Анс де Пешьор. Официално и безусловно. Можете да посочите каквото искате обяснение, освен, разбира се, истинската причина. Ясно ли е?

Обадете ми се на този номер, когато направите необходимото.
Съветвам ви да не губите време.

— Откъде да знам, че ще удържите на думата си?

— Няма как да знаете.

— Защо трябва да ви вярвам?

— Имате ли друг избор?

Последва щракване и връзката прекъсна.

[1] Кръчма (фр.). — Бел.прев. ↑

[2] Браво, добра идея (фр.). — Бел.прев. ↑

[3] Много добре (фр.). — Бел.прев. ↑

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Филип беше вече в кухнята, стоеше край прозореца и държеше първата си чаша е кафе, когато влезе Сам с изпito лице, небръснат, със зачервени очи, облечен в смачканите си дрехи от предния ден и стиснал мобилния си телефон. Той си сипа кафе и седна.

— Значи още няма никакви новини — предположи Филип.

Предишната вечер, когато Сам му беше разказал за телефонния разговор, Филип отново се беше обадил в полицията, в болниците, на хората си от подземния свят и службите за спешна помощ. Както и преди, нямаше никакъв резултат. Беше време да признаят грозния факт, че човекът, с когото Сам бе разговарял, не се е шегувал — Елена беше отвлечена.

— Никакви новини — поклати глава Сам.

Филип се махна от прозореца и също седна. Сложи ръка на рамото на Сам, като трепна от болка, когато счупените му ребра се оплакаха.

— Знам, че ти е тежко, но да се опитаме да разсьждаваме логично, *d'accord?* — Сам въздъхна и кимна, Филип продължи. — Не е обичайното отвличане за откуп, защото никой не ти е поискал пари. Били са много конкретни какво искат и как да се направи. Освен това човекът е говорел на английски. Имаше ли никакъв акцент?

— Трудно е да се каже. Гласът му беше изкривен.

— Това е стандартна процедура. — Филип поклати глава. — Мамка му, започвам да говоря като ченге. Но като англичанин ли звучеше или като французин, който говори английски?

Сам си припомни вчерашния разговор. Въпреки изкривяването гласът бе звучал като на англичанин.

— Сега, като се замисля, почти съм сигурен, че беше англичанин. Французите кажи-речи винаги имат затруднения с произнасянето на думи, започващи с „x“, но този тип нямаше никакъв проблем.

— Ясно. Значи англичанин иска да оттеглиш проекта си. Кой би направил това? Кой би извлякъл изгода? Кой друг може да е, ако не Уепинг или някой от антуражата му? — Филип стана да направи още кафе. — Трябва да е той. — Погледна Сам и сви рамене. — Това е лесната част. Сега трябва да открием къде държи Елена. Имай предвид, че той не познава Марсилия достатъчно добре, така че няма да я скрие в никакъв апартамент. Почти съм сигурен, че не би желал да замеси Патrimonio в нещо такова. Това ще превърне председателя в съучастник в престъплението, твърде е рисковано. Сега се постави на мястото на Уепинг. Трябва да държи Елена на сигурно място, на дискретно място, на място, където има пълен контрол. Къде ни отвежда това?

— На лодката?

— Точно така. „Свободната лира“. Където няма никакъв шанс външни хора да видят нещо, което не бива да виждат. Освен това, ако има проблем, може просто да отплата. *En plus* има хеликоптер. Тогава да приемем, че знаем кой е похитителят и знаем къде държи Елена. Сега стигаме до трудната част. Някак трябва да се качим на борда на лодката.

— Филип, само минута. Къде е полицията във всичко това? Защо не можем да ги накараме да нахлюят на лодката?

Филип бавно поклати глава и пое дълбоко дъх.

— Тук не обичаме да се забъркваме в неприятности с богати чужденци. Лошо е за бизнеса. И без друго Марсилия има достатъчно проблеми с репутацията си. Но по-важно, много по-важно, е, че не разполагаме с никакви доказателства — нямаме запис на онзи телефонен разговор, нямаме свидетели, нямаме улики. Само нашата малка теория, нашата дума, това е всичко. Никакво доказателство. А без нещо, за което да се хване, никое ченге няма да се качи на борда на частен плавателен съд.

— Нямаш ли някой наистина сигурен човек в полицията? Инспектор?

— Андре? Той се пенсионира — замина за Корсика да прави сирене.

От ранни зори Сам бе силно разтревожен и притеснен. Сега вече се ядосваше. Мисълта, че използват Елена като разменна монета, го караше да жадува за действие, например да счупи врата на Уепинг. А с

гнева дойде и прилив на енергия и всички спомени за безсънната нощ бяха забравени.

— Добре, значи трябва да претърсим лодката. Ако не можем да ползваме полицията, трябва да измислим нещо, което изглежда официално. Иначе няма дори да ни допуснат на борда.

Телефонът на Сам звънна. Той го грабна непохватно с опънати нерви. Беше Ръбул, който напразно се надяваше на добри новини. Шокира се, като разбра за отвличането.

— Сам, ужасен съм. Не знам какво да кажа. Моя е вината, аз те забърках в тази каша. Само искам да знаеш, че можеш да разчиташ на мен за всякаква помощ, която мога да ти окажа. Каквото и да е. Какво ще правиш?

— Работя по въпроса. Ще ти кажа, като измислим нещо.

Докато Сам говореше по телефона, към тях се присъедини разрошената Мими, която се прозяваше. Тя се приближи до Сам и го прегърна.

— Още ли няма нищо?

Сам поклати глава и се наведе да я целуне по челото. Беше като пещ, гореше.

— Мими, добре ли се чувстваш? Имаш адска температура.

— О, не е нищо сериозно. Просто някакъв вирус. Ще се оправя.

Има случаи, когато разумът прави любопитни произволни връзки. Вирусът на Мими върна Сам в период на здравни проблеми в марсилската история.

— Вие двамата би следвало да знаете повече от мен по въпроса, но нямаше ли в Марсилия голяма чумна епидемия през XVIII век? Помня, че четох нещо такова.

Филип изглеждаше озадачен.

— През 1720 г. — отвърна той. — Когато не ги е било кой знае колко грижа за карантината. Хиляди хора са умрели.

— И, предполагам, сега има карантинни ограничения.

— Разбира се. Особено сега — сещаш се, с всички проблеми с Африка и незаконната емиграция. Защо питаш?

— Ами, да предположим, че има данни, че някаква заразна болест може да е пренесена в Марсилия от лодка — да кажем, лодка от Кот д'Ивоар. Няма ли службата по карантината да иска да направи спешни проверки, за да се увери, че не се разпространява?

За пръв път тази сутрин Филип се усмихна.

— Мисля, че се сещам накъде биеш.

— Екип от Службата за здравен и емиграционен контрол с двама полицаи като официални подкрепления, които ще инспектират всички лодки с чуждестранна регистрация.

— Като започнат от лодката на Уепинг?

— Именно. Но през нощта, когато никой не очаква посещение.

След десет минути бяха съставили списък за пазар и Сам се обади на Ръбул.

— Франсис, имаме идея, но за да проработи, са ни необходими полицейска моторна лодка, двама мъже, които могат да минат за истински полицаи, и някои медицински принадлежности. За довечера. Можеш ли да ни помогнеш?

Ръбул се замисли за момент.

— Моторната лодка не е проблем. Нито медицинското оборудване. Полицайт... ах, да, мисля, че познавам точно хората за това. Дай ми половин час да уредя нещата и ще се срещнем след час на частния терминал на Маринян. Носи си паспорта за всеки случай. Можеш да mi разкажеш за плана си, докато пътуваме.

— Къде отиваме?

— В Корсика, приятелю. В Корсика.

Сам клатеше глава, когато затвори телефона.

— Колко е прост животът, когато си милиардер. Изглежда, че всичко е уредено.

Филип крачеше нагоре-надолу в агонията на любопитството.

— Е?

— Ръбул ще ме заведе В Корсика. Мисля, че ще се срещнем с двама фалшиви полицаи. — Сам отиде при Мими, която се беше свила в едно кресло. Целуна горящото ѝ чело още веднъж за късмет. — Никога няма да забравя, че ти mi даде идеята. Сега изпий два аспирина и се връщай в леглото.

* * *

Когато Сам пристигна на частния терминал на Маринян, Ръбул вече чакаше. Говореше по мобилния си телефон, но приключи

разговора си и отиде да прегърне Сам.

— Толкова съжалявам. Толкова много съжалявам.

Всъщност Сам се чувстваше далеч по-добре и по-оптимистично настроен, отколкото се бе чувствал в продължение на няколко часа. Вече не чакаше, правеше нещо, а без съмнение действеността е ефикасен лек за повечето проблеми. Потупа Ръобул по рамото.

— Този план ще проработи. Знам, че ще проработи, след като намерим нашите ченгета.

— Ще видим — отвърна Ръобул. — Да се качваме на самолета и по пътя ще ти разкажа за тях.

Сам отново бе изумен от липсата на каквito и да било формалности, когато пътуваш с частен самолет. Те прекосиха пистата до самолета, където помощник-пилотът ги посрещна в горната част на стълбите. След това стълбата беше прибрана, пилотът се отправи към мястото за излитане и започнаха краткото пътуване до Калви на западния бряг на Корсика. Процедурата по излитането бе отнела само три минути.

Помощник-пилотът им поднесе кафе и Ръобул започна да разяснява. Като за начало съобщи имената на господата, с които щяха да се срещнат: братята Фигатели, Флориан и Жозеф, известни като Фло и Жо. Ръобул ги познаваше от деца, от времето, когато баща им управлявал хотел, в който Ръобул бил основен акционер. След като бащата загинал при злополука по време на лов, Ръобул взел двамата младежки под крилото си и предложил да ги изучи в университет. За удивление на майка им и с пълното одобрение на Ръобул те решили да завършат образованието си в Лас Вегас, където малък, но елитен колеж предлагал курс по управление на хотели за звездите.

Английският, разбира се, бил част от учебната програма. Освен това получили солидна подготовка по управление на хотели, чак до капаните да наемаш незаконни емигранти, важността на чистите нокти на ръцете, изкуството на увеличаването на бакшиша и не на последно място предпазните мерки, които трябва да се вземат, когато изтъкнат гост като американски сенатор бъде хванат на местопрестъплението с две местни проститутки.

Фло и Жо завършили с отличие и за да се отбележи случаят, двамата получили специални ризи от черна коприна, върху които с изискани златни букви бил изписан девизът на града: „Каквото се

случи във Вегас, си остава във Вегас“. Готови за истинския свят, те се завърнали в Калви и поели управлението на хотела. Справяли се добре и разширили бизнеса — включили барове, плажна концесия и едно-две предприятия, които в интерес на истината не бяха съвсем законни.

— Добри момчета са и вярвам, че ще свършат работа, — отбеляза Ръбул.

— Трябва да изглеждат респектиращо, Франсис. Ами униформи? Ръбул потупа носа си отстрани.

— Вече имат полицейски униформи. Представа нямам защо, но по-добре да не питам.

Самолетът започваше да се спуска към Калви. Ръбул се наведе към Сам.

— Има нещо, което не сме обсъдили. Ти спомена за лекар. Къде ще намерим нашия лекар?

— Пред очите ти е. Ще отида аз.

— Ти? Невъзможно. Виждали са те. Познават те.

— Не и с хирургическа маска, фалшиви очила, лекарско облекло и с шапчица, от онези, които носят лекарите по време на операция. Ще виждат само веждите ми.

Ръбул замислено потърка брадичка.

— Може би. Но ще те познаят по гласа, по акцента.

— Няма да говоря английски. Въщност изобщо няма да говоря. Няма да е необходимо. Имам си тайно оръжие.

— Какво?

— Сестра, която говори френски и английски.

* * *

Калви, родното място на Христофор Колумб, е едно от най-красивите места на остров, пълен с красиви места. Шестстотингодишната крепост, построена на нос, доминира над град със зашеметяващи гледки към морето и тесни улици и именно в бар на една от тези тесни улици Сам и Ръбул щяха да се срещнат с братята Фигатели.

„Пуркоа па“ изглеждаше като десетки други средиземноморски барове — рибарски мрежи, плакати на футболни отбори, рамкирана

снимка с автограф на Джони Холидей, телевизор с плосък еcran и няколко изящни стари огледала със сивото замъгляване от годините, видимо през стъклото. Беше избран за срещата, защото беше собственост на Фигатели и имаше уединено задно помещение.

— Малко сте подраницли — уведоми ги момичето зад бара. — Те са на път. Моля, последвайте ме.

Отведе ги в малка стая, натъпкана с каси пастис и корсиканско уиски. Дървена маса с четири стола беше поставена в средата и докато гостите се настаняваха, момичето се върна с поднос — две кафета, две чашки, обикновена тъмнозелена бутилка с написан на ръка етикет, който гласеше просто „Фло и Жо“.

Рьобул забеляза, че Сам гледа бутилката.

— Това е *myrte*, корсикански ликър с ароматна мирта. Наричат го закуската на рибара. — Той напълни чашите и подаде едната на Сам. — Да пием за Елена и скорошното ѝ завръщане.

Сам отпи една гълтка. Напитката беше гъста и медено сладка, със силен, леко стипчив вкус, който се разливаше в цялото тяло.

— Добро е. Домашно?

Рьобул тъкмо започваше да разяснява тънкостите на приготвленietо на *myrte*, когато вратата се отвори и се появиха братята Фигатели, и двамата носеха издути чанти. Нападнаха Рьобул с неистов възторг, целуваха го, тупаха го, прегръщаха го.

— Хей, Сису, радваме се, че те виждаме. Къде се губиш? Какво става? Кой е приятелят ти?

Братята и Сам се запознаха и ръката на Сам беше енергично намачкана и от двамата. Мускулести, с широки гърди, черна коса и сините очи, които понякога се срещат около Средиземно море, те изглеждаха корави и компетентни момчета. „Сериозни хора“ — така ги беше описал Рьобул. Той си погледна часовника.

— Нямаме много време. Донесохте ли униформите? — Братята кимнаха. — Добре. Сега ще ви обясня за какво става въпрос.

Половин час по-късно четиримата пътуваха към летището. Сам беше впечатлен от начина, по който братята откриха на разясненията. Слушаха напрегнато и прекъсваха само за да задават интелигентни въпроси. Той си позволи да изпита тръпките на подновения оптимизъм. Сега оставаше само да ангажира сестрата.

Позвъни ѝ от самолета.

— Дафни, обажда се Сам. Имам голям проблем. Можеш ли да дойдеш в къщата ми след около час?

— В какво си се забъркал, непослушно момче? Разбира се, че ще дойда.

След като Дафни Пъркинс приключи телефонния разговор, изпита познато и приятно чувство на очакване. Беше се уговорила да прекара следобеда с приятели в игра на вист и увлекателни разговори, но това несъмнено беше по-вълнуващо. Сам винаги се забъркваше в нещо интересно. Такъв калпазанин.

* * *

Елена се размърда, отвори очи и се опита да седне. Чувстваше се замаяна и ѝ се гадеше. Гърлото ѝ беше пресъхнало и ѝ беше трудно да се съсредоточи. Едва осъзнаваше, че до нея в тъмната каюта седи фигура, и почти не усети иглата, която се забиваше в ръката ѝ. Заспа отново.

* * *

— Ако имаш бутилка тъмна английска бира, скъпи, ще ми дойде добре. Страшна жега е.

Сам погледна в хладилника. Най-близкото до тъмна английска бира беше бутилка тъмна немска *bock*, която сипа в чаша и сложи пред Дафни. Тя отпи продължително и жадно.

— Така е много по-добре, скъпи. Благодаря ти. Тези пътища са толкова горещи, а горкият ми стар ситроен няма климатик. — Тя отпи отново и попи устните си с дантелена кърпичка. — Кажи сега какъв е проблемът, който спомена.

Когато Сам приключи разказа си, устата на Дафни беше присвита гневно.

— Мерзавци! — възмути се тя. — Трябва да бъдат бичувани. Горкото, горкото момиче. С какво мога да помогна?

Сам ѝ описа приготовленията за спасителната акция.

— Аз ще бъда лекарят — обясни той, — но там е проблемът. Мога да се дегизирам, но не мога да скрия гласа си. Ще се преструвам на лекар французин, който не говори нито дума на английски. И ето къде, надявам се, ще се включиши ти — като преводач с медицинска подготовка, който може да предаде указанията ми на английски. С други думи, ще бъдеш сестра Пъркинс, силната дясната ръка на доктора.

— Сам я погледна с въпросителна физиономия и вирната глава. — Разбира се, ако си готова на това.

Усмивката, разцъфнала на лицето на Дафни, беше достатъчно красноречив отговор.

— Колко забавно! — възклика тя. — Естествено, че ще го направя.

— Случайно да ти се намира сестринска униформа?

Дафни стисна устни.

— От много години мъж не ми е задавал този въпрос, скъпи. Нямам. Но мога да си набавя от приятелка, която работи в „Ла Тимон“. Това е голяма болница и там имат всичко — колкото искаш униформи. Да си осигурия ли и стетоскоп?

Сам се усмихваше с облекчение.

— Защо не? Вземи два даже.

Уговориха се Дафни да се върне в къщата вечерта около девет часа и да се отправят към Старото пристанище малко преди десет. Докато Сам я наблюдаваше как насочва стария си ситроен през портата, мислено извика три пъти ура за нея. С такива жени, каза си, няма нищо чудно, че Британската империя е просъществувала толкова дълго.

Сам намери Мими и Филип при басейна — Мими се беше свила на шезлонг под чадър, а Филип беше в плиткия край на басейна и правеше упражненията, препоръчани от сестрата. Той махна на Сам и се качи по стълбите от басейна, като потрепваше от болка.

— Странно е, мога да се движа във водата, без да изпитвам никаква болка, но сега, уф! Какво е развитието при теб?

— Имаме сестра: мис Пъркинс, дамата, която ми помогна с представянето. Тя е страхотна. Ще е тук довечера в пълно сестринско одеяние. Ще я накарам да измери температурата на Мими.

— Ами твоите дрехи?

— Оливие ги взима в момента. А двете момчета от Корсика ще дойдат в къщата в девет часа. Ще тръгнем всички заедно. Предполагам, че ако стигнем до лодката малко след десет часа, между вечерята и времето за лягане, всичко ще е тип-топ. С малко късмет до един ще са пияни.

— Няма ли място на лодката за журналист инвалид?

— Никакъв шанс. Но го погледни така: историята ще е твоя, без да се намокриш.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Меката, топла марсилска вечер обещаваше хубава, спокойна нощ. Добра поличба, помисли си Сам. Можеш да планираш какви-речи всичко друго, но не и времето. Малко дъжд и пронизващият мистрал в открита моторна лодка биха поставили потискащо начало на експедицията, а това беше експедиция, която вече имаше достатъчно проблеми.

Той си погледна часовника: 8:30. Беше време да се преобрази в доктор Жину, специалист по заразни тропически болести. Отиде в спалнята, където неговата дегизировка, набавена от познати медици на Ръобул, беше сложена на леглото. Пълен комплект лекарско облекло, чифт бели гумени обувки „Крокс“ (предпочитани от лекарите), операционна шапка, хирургическа маска и поизносена лекарска чанта. До тях бяха две покупки, които Сам бе направил този следобед: светломер, последен писък на технологиите, каквито използват професионалните фотографи, и тежки очила с черни рамки и стъклата без диоптър.

Сам се съблече. Предполагаше ли се, че правилно облеченият лекар трябва да има медицински одобрено бельо? Все тая. Облече лекарските дрехи, сложи маската, очилата и шапката и отиде да се огледа в голямото огледало, обувките му скърцаха по паркета. От огледалото го гледаше напълно непозната фигура. Той почувства трепет от адреналина. Не оставаше много време.

Провери съдържанието на двете отделения на лекарската чанта. Имаше достатъчно термометри да измери температурата на целия екипаж на лодка, няколко чифта латексови ръкавици, фенерче, резервни маски и пет-шест пригответи спринцовки. В другото отделение на чантата имаше набор от компреси, дезинфектант и стетоскоп. Беше готов. Трябваше само да намерят пациентката.

Мими и Филип го очакваха в дневната и го огледаха от глава до пети. Мими изказа мнение, че изглежда напълно анонимно. Но добави, че има и малко заплашителен вид.

Филип го обиколи, като кимаше.

— Много добре. Можеш да ми погледнеш ребрата. Не, сериозно, дори Елена не би те познала.

Сам свали маската на шията си, махна очилата и шапката и си погледна часовника. Стрелките сякаш бяха спрели.

— Не е лесно да се чака, а? — попита го Мими.

— Никак.

На чакъла отвън прозвуча шум от гуми, последван от звука на затръщнати врати на кола. Сам отиде да отвори предната врата. Братята Фигатели, отново с издутите торби, изникнаха в полумрака на входа.

— Във форма ли си, Сам? Готов ли си? Бяхме на Старото пристанище да проверим лодката. Всичко е наред, имаме късмет и с времето. Морето е ето такова. — Жо прокара ръка пред себе си, сякаш заглажда права линия.

Сам представи братята на Мими и Филип и тъкмо ги беше завел в спалнята да се преоблекат, чу ламариненото тракане на друга кола, ситроена на мис Пъркинс. Последният член на екипа бе пристигнал.

Сестра Пъркинс, както вече щеше да я възприема Сам, беше образцов представител на медицинската професия. Стrog кок бе заместил обичайната ѝ по-небрежна прическа. В единия джоб на гърдите на дългата ѝ бяла престишка, безукорно колосана, имаше комплект термометри. На другия джоб беше забоден с карфица часовник на черна лента. Колосана бяла пола, бели чорапи, бели обувки и папка с химикалка завършваха външния ѝ вид. Флорънс Найтингейл би се гордяла с нея.

— Идеално — похвали я Сам. — Просто идеално.

— Надявам се, скъпи. Малко закъснях, защото трябваше да колосам наново всичко. Тези млади момичета никога не колосват достатъчно и дрехите се намачкват, а никак не би ми приличало.

Мими и Филип я наблюдаваха, запленени от видението в бяло.

— Мими и Филип — обърна се към тях Сам, — запознайте се с Дафни. Тя е тайното ни оръжие.

Размениха си усмивки и се ръкуваха, Филип тъкмо се канеше да попита каква е трудовата характеристика на тайното оръжие, в този момент Дафни погледна над рамото му и възклика:

— Мили боже, какви здрави момчета!

Преоблечени в полицейски униформи, Фло и Жо като че ли бяха станали още по-огромни, пистолетите и белезниците на коланите им добавяха допълнителна застрашителност към вече и бездруго заплашителния им вид. Те козираха, свалиха си шапките и се засмяха.

— Това са Флориан и Жозеф — представи ги Сам, — но мисля, че предпочитат да ги наричат Фло и Жо.

— Толкова по-приятелско е — отбеляза Дафни, като гледаше ту единия, ту другия. — Но как да ги разпознаваме?

— Аз съм хубавият — отвърнаха братята в един глас.

Сам ги отведе в трапезарията и ги покани да седнат.

— Бих искал да разясня някои точки, за да действаме всички в синхрон тази вечер. Прекъснете ме, ако имате въпроси, ясно ли е? — Той огледа съсредоточените лица и се усмихна. — Първо, благодаря ви, че ми помагате. Това е неприятна ситуация и не знам какво бих правил без вас. Тези хора вече навредиха на нашия приятел тук — той кимна към Филип — и като си помисля, че са отвлекли Елена, чувствам... е, сигурен съм, че знаете какво чувствам. Така че благодаря. Много ви благодаря. — Сам спря да си поеме дъх и да си събере мислите. — Така, проблем номер едно е да се качим на борда на лодката на Уепинг. Униформите очевидно ще помогнат, освен това имаме зловещата история за пагубен вирус, който е нападнал пристанището. Надявам се, че ще свърши работа. — Той погледна братята Фигатели. — На моторната лодка има високоговорител, нали?

— Флориан кимна и вдигна палец. — Добре. Е, да приемем, че медицинският екип успее да ги убеди да го допуснат на борда. Тук Дафни играе ключова роля. Не забравяйте, предполага се, че аз съм лекар французин, който говори само френски. Още в самото начало Дафни ще трябва да им каже, че ще превежда указанията ми на английски. Ако е необходимо, може да се посъветваме някъде, където няма да чуват гласа ми. Дотук ясно ли е?

Всички около масата закимаха.

— Добре. Бих искал единият полицай, Фло, да дойде на борда с мен и Дафни. Жо ще остане на моторната лодка, в случай че някой се опита да се измъкне. Тук идва трудният момент. Не знаем какво ще намерим на борда. Не познаваме разположението на лодката, не знаем къде са скривалищата. Но разчитам на елемента на изненада. Те няма

да ни очакват, така че Елена вероятно ще е заключена в някоя от каютите. — Той спря и се огледа около масата. — Ако е така, възможно е да откажат да отключат вратата. Тогава Фло ще стане лош. С помощта на Дафни ще им каже, че възпрепятстват изпълнението на официална задача и ако не отворят вратата, ще я разбие с ритник. Имаме си работа с англичани и те няма да спорят с полицай чужденец.

Филип вдигна ръка.

— Да кажем, че всичко мине по план и намериш Елена. Как ще я изкараш от лодката? Уепинг и всички останали няма просто да стоят и да махат за довиждане.

Сам кимна.

— Говорихме за това на връщане от Корсика. В мига, в който намерим Елена, Фло ще извади голямото си грозно оръжие и ще произведе изстрел — във въздуха, в тавана, през люк, няма значение. Изстрел отблизо има два ефекта върху хората: изкарва им акъла и замръзват на място. В този случай това ще е и сигнал за Жо да дойде при нас. Тогава ще имаме двама въоръжени. Не мисля, че някой ще е толкова глупав, че да се пробва да направи нещо. Освен това Дафни има пет-шест спринцовки, пълни с моментални приспивателни — едно боцване ще повали и слон. А и както казах, изненадата е на наша страна. Така че всичко би трябвало да е наред. Нещо друго?

Беше ред на Фло да вдигне ръка.

— Трябват ни шест чаши. — Той извади тъмнозелена бутилка с написан на ръка етикет. — Трябва да пием за успеха.

Сам се засмя и напрежението се изпари.

— Защо не?

Мими отиде да донесе чаши, а Дафни попита Жо какво има в бутилката.

— *Myrte, chére, madame, myrte*, корсиканският ликьор. Много е добър. Аз съм го правил. В семейство Фигатели имаме обичая да вдигаме тост, преди да вършим работа. Установили сме, че носи късмет.

Чашите бяха напълнени, бе вдигната наздравица за мисията и Дафни, която пиеше *myrte* за пръв път, леко потрепери от удоволствие при първата гълтка.

— О, боже, наистина е много добро. Знаете ли, напомня ми за „Оубриджис“. — Като видя неразбиращите погледи около масата, тя

уточни: — Сироп за кашлица, който взимах като ученичка. Вкусно и доста пристраствящо. Ние, момичетата, направо умирахме да имаме кашлица. — Тя пресуши чашата си, погледна часовника, закачен на гърдите ѝ, и се изправи. Сам чу тихото шумолене на колосания плат. — Това ме зареди — каза Дафни. — Сега съм готова на всичко.

Сам погледна назад към къщата, докато вървяха към колата. Филип и Мими, застанали на осветения вход, им махаха и Филип поднесе юмрук с изпънат палец към ухото си.

— Обади ни се веднага щом я намериш.

Напрежението се завърна, докато колата изминаваше краткото разстояние до Старото пристанище. Сам извади спринцовките от чантата си и подаде три на Дафни.

— Тези действат много бързо и не е необходимо да намираш вена. Врат, ръка, китка, където има гола кожа.

Дафни кимна и нареди спринцовките грижливо в празния джоб на гърдите си.

— Не бива да ги обърквам с термометрите, нали?

Кафенетата срещу Старото пристанище бяха още пълни с клиенти след вечеря, които седяха отвън и се наслаждаваха на приятния вечерен въздух. Кеят от другата страна на пътя беше почти празен, достатъчно, за да чуеш скърцането на такелажа, докато лодките се полюшват закотвени. Братя Фигатели водеха групата и почти бяха стигнали до моторната лодка, когато Сам забеляза кола, паркирана самотно в края на кея. Фаровете просветнаха веднъж, после още веднъж. Останалите спряха, а Сам отиде при колата.

Задният прозорец се плъзна надолу и Сам различи познатото лице на Франсис Ръобул.

— Ще чакам тук, докато се върнете. — Подаде ръка през прозореца и стисна ръката на Сам. — Успех, приятелю. Успех.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

— Не толкова бързо, Жо. Искаме да стигнем сухи на яхтата.

Сам избърса пръските от лицето си и си погледна часовника. Ако всичко мине добре, трябваше да са на борда на „Свободната лира“ съвсем малко след десет и половина часа, по време на сънливия период между вечерята и леглото, който, надяваше се, ще е обилно полят с вино и бренди. Погледна към Дафни. Беше застанала в профил с глава, наклонена леко назад, и със забележителната си гръд му напомни за фигура на носа на кораб. Обърна се към него.

— Какво приключение — усмихна се тя, след което доби сериозно изражение. — Мислех си за нещо, скъпи. Да предположим, че някой ни пита за името на болестта, която търсим. Какво да кажем?

— Слава богу, че ме подсети. Съжалявам — трябваше да ти кажа по-рано. Техническото название е тропическа спазматична параплегия. Попаднах на нея преди няколко години, докато бях в Африка. Наричахме я конгоанско течение и е наистина отвратителна: замаяност, треска, спазми, повръщане и смърт.

— Прекрасно — отбеляза Дафни.

— Любопитното е, че се разпространява с дишане. Ако някой заразен диша в дрехи, кърпичка или възглавничка, вирусът остава активен в продължение на няколко часа. И, разбира се, в ранните етапи е невидима. Не знаеш, че си се заразил, докато не се появят първите симптоми.

— Има ли лечение?

— Пълно телесно прочистване, но то действа само ако я хванеш в рамките на 24 часа.

Дафни кимна.

— Това ще им даде повод за размисъл, ако питат. О, виж! Не е ли красиво!

Бяха минали покрай носа на остров Ратоне и завиваха в Бе дю Гран Суфър. Там, в края на залива, беше закотвена „Свободната лира“, цялата огрята от светлинни, плаващ символ на съдната

капиталистическа мечта. Братята Фигатели промърмориха одобрително.

— Виждаш ли хеликоптера на кърмата? — обърна се Жо към брат си. — Доста сериозна машина.

Сам се наведе напред.

— Слушай, Жо, когато се качим на борда, искам да се разположиш така, че да държиш под око хеликоптера. Ако някой поиска бързо-бързо да се измъкне, ще ползва него.

Жо кимна, изключи двигателя и лодката започна да се носи съвсем бавно, плъзвайки се по-близо до яхтата. Видяха член на екипажа, чийто силует бе очертан на фона на светлината, струяща от главната каюта. Дръпна си за последно от цигарата, преди да хвърли угарката през парапета и да се приbere вътре.

Моторната лодка леко се приближи до подвижното мостче и спря полюшваща се на вълните.

— Добре — каза Сам. — Действаме. Поздрави ги с високоговорителя.

Фло взе високоговорителя и поиска разрешение да се качат на борда. Зачакаха. Никаква реакция.

— Те очевидно не разбират френски — каза Дафни. — Нека аз се заема с това.

Тя взе високоговорителя и се изправи, като пазеше равновесие в поклащащата се лодка.

— Exo! „Свободната лира“! Exo! — Гласът ѝ, мощен инструмент, отскочи от морето и отекна в стената на яхтата. — Спешен медицински случай! Повтарям, спешен медицински случай!

Една фигура се появи от врата зад главната каюта и надникна надолу към лодката.

— Вие там! Млади човече! Повтарям — това е спешен медицински случай. Сега спуснете мостчето, за да може лекарят да се качи на борда. Бързо!

Появи се втора фигура и след кратко обсъждане стъпалата бяха спуснати. Удивително пъргавата Дафни се качи на палубата, следвана от Сам и Фло Фигатели. Тя огледа от горе до долу двамата членове на екипажа и очевидно прецени, че не са достатъчно високопоставени.

— Трябва веднага да говоря с някой отговорен за лодката — заяви тя. Младежите я изгледаха с кървяси очи и разколебани. —

Веднага!

Предстоеше първото изпитание на дегизировката на Сам. Той намести маската и очилата си и си напомни, че не разбира английски, докато дребна като джудже фигура, присвила очи в полумрака, се приближи по палубата към него.

— Какво става? — Рей Прендъргаст не беше никак доволен. За да намери разтуха от все по-тягостната обстановка на яхтата, той си беше пуснал да гледа любим стар филм, класика, в която Джон Уейн сам-самичък превзема Иво Джима. А сега това. Кимна с глава към Сам. — Кой, по дяволите, сте вие? И какво правите тук?

Сам погледна към Дафни и сви рамене, олицетворение на неразбирането. Тя пристъпи една крачка към Прендъргаст и го изгледа отвисоко.

— Този господин е доктор Жину. За съжаление не говори нито дума английски, но аз ще му превеждам. Опасявам се, че имаме много неприятни и тревожни новини. — Тя се обърна към Сам и на скорострелен френски повтори онova, което току-що бе казала. Сам кимна и й махна да продължи. — Има огромна вероятност двама от матросите на кораб, който пристигна насекоро от Кот д'Ивоар, да са заразени с тропическа спазматична параплегия. Това е вирусно заболяване, което приключва с бавна и мъчителна смърт, ако не бъде открито и лекувано на ранен етап. Освен това е изключително заразно.

Дафни замълча, за да прецени въздействието, което думите й са оказали върху Рей Прендъргаст. Обнадежди се, като видя, че войнственото му изражение бе заменено от намръщена физиономия, и продължи:

— Службата по карантината в пристанището възприема това като спешен случай и даде указания на нас и на още няколко медицински екипа да инспектираме всички плавателни съдове, пристигнали насекоро от пристанища извън Франция.

Войнственото изражение на Прендъргаст се завърна.

— Почекайте малко. Тази лодка идва от Англия. Не сме били близо до проклетия Кот д'Ивоар.

— Съжалявам, но властите са абсолютно категорични по този въпрос. Възможно е някой от вашия екипаж да е влязъл в контакт с екипажа на заразения кораб. Можете ли да гарантирате, че не се е случило такова сближаване?

Прендъргаст запази мълчание.

— Разбира се, че не можете — заяви Дафни. — Ето защо, боя се, трябва да инспектираме всяка каюта за следи от заразяване. За щастие това може да бъде направено доста бързо от доктор Жину. Сега, ако може да започнем с каютата на собственика и да продължим нататък, мисля, че ще ви обезпокоим възможно най-малко.

Прендъргаст спря да дъвчи устната си.

— Трябва да говоря със собственика.

Той се върна в главната каюта, оставяйки ги на палубата.

Дафни улови погледа на Сам и му намигна.

— Дотук добре, скъпи — прошепна тя.

Фло, който безмълвно кръстосваше палубата, дойде да пита дали да ги придружи, докато обикалят каютите.

— Да, на всяка цена — отвърна Сам. — Когато намерим Елена, ще имаме нужда от теб и от оръжието ти.

Петте минути станаха десет, докато Прендъргаст се завърне, този път с лорд Уепинг, облечен в кафяв копринен халат, с чаша бренди в ръка. Той хвърли бърз поглед на Сам и Фло, преди да насочи вниманието си към Дафни.

— Вие сте тази, която говори английски, нали? — Дафни кимна.

— Нека бъдем разумни — предложи Уепинг. — Сигурен съм, че не трябва да изкарваме никого от леглото по това време. С радост ще подпиша нещо, на което пише, че сте извършили инспекцията, и после всички можем да дремнем.

Той отпи от брендито, като наблюдаваше Дафни над ръба на чашата си.

— Много съжалявам, но това не е възможно. Нашите указания са...

— Да, да, знам всичко за указанията. Рей ми каза. Но знаете как е устроен светът: услуга тук, услуга там — аз съм щедър човек, разбирате ли какво имам предвид?

Дафни се обърна към Сам и изля порой на френски. Когато свърши, Сам не каза нищо. Неговият показалец, който махаше енергично напред-назад, и категоричното клатене на глава бяха достатъчно красноречив отговор.

Гласът на Дафни беше лден.

— Ако последват опити да се възпрепятства тази инспекция, ще бъдат докладвани на съответните власти. А сега, ако нямате нищо против, ще започнем с вашата каюта.

— Губите си времето, дявол да го вземе.

Уепинг се върна в каютата си, последван от останалите. Сам бъркна в чантата си и сложи светломера в джоба си.

Когато отвориха вратата на огромната и пищно декорирана каюта на Уепинг, бяха посрещнати от следната гледка: Анабел Сайкс, облечена в прасковен пеньоар, седеше на тоалетката и си разресваше косата. При вида на младия Фло в униформа остави едната презрамка да се пълзне няколко сантиметра надолу по загорилото й от слънцето рамо.

— Какво става? — попита, пърхайки с мигли. — Надявам се, че няма да бъда арестувана.

Видимо бе разочарована, като й казаха, че не предстои арест, и екипът се приближи към двойното легло, докато Дафни обясняваше каква е процедурата. Беше много просто. Доктор Жину щеше да прокара устройството си — нещо като гайгеров брояч за вируси, както го описа Дафни — по възглавниците и хавлиите в банята. Ако има признания за заразяване, на миниатюрния еcran ще да се появи отчитане.

Наблюдаван от намръщения лорд Уепинг и нацупената Анабел, Сам включи светломера си и започна да го прокарва по повърхността на възглавниците. Светломерът издаваше впечатляващо цъкане и всеки път, когато се променяше плътността на светлината, задоволително проблясваха светлинки. Три минути по-късно възглавниците бяха проверени. Сам и Дафни отидоха в банята, далеч от погледите на зрителите.

— *C'est bon? Pas de réaction negative?*^[1] — чуха да пита Дафни.

Тя се усмихваше, когато се върнаха в каютата.

— Ето че не боли, нали? — ведро попита тя. — А сега вероятно можем да продължим с останалите каюти.

Уепинг стоеше на вратата на каютата, стиснал чашата с бренди, и ги проследи как продължават по главната пътека към частта от лодката, където спяха простосмъртните.

Първата им спирка беше каютата на Рей Прендъргаст, където на ниска маса се мъдреха следи от двете му страсти. Скорошни броеве на

„Рейсинг поуст“, британската библия на конните надбягвания, поделяха място с подробен списък на продуктите в „Джефрис“ в Антиб (тази седмица на промоция беше мармалад).

Прендъргаст, преливащ от враждебна подозрителност, наблюдаваше зорко, докато Сам изпълнява задълженията си, прокарвайки светломера нагоре-надолу по койката и над възглавниците. Когато Сам отиде в малката баня, Прендъргаст наруши мълчанието.

— Нали няма да правите тази глупост из цялата лодка?

— Опасявам се, че ще минем през всички каюти — отвърна Дафни. — После идват кухнята, пералното помещение, складът, дори машинното. Доктор Жину е извънредно прецижен. Всъщност ще ни е много полезно, ако ни предоставите план на лодката, за да сме сигурни, че няма да пропуснем някое помещение.

Прендъргаст не отговори. Беше зает да претегля рисковете и възможностите и веднага щом инспектирацият екип напусна каютата му, се отправи към апартамента на лорд Уепинг, но по пътя срещна Негова Светлост.

— Били, трябва да направим нещо.

— Адски си прав.

Качиха се на палубата за слънчеви бани, където можеха да говорят далеч от любопитни уши.

— Тя е в долния край, нали? В каютата за гости.

Уепинг кимна.

— При скоростта, с която се движат, имаме около петнайсет минути да я изкараем. Ако я намерят, всичко е свършено. За щастие тази вечер момчетата ѝ удариха още една инжекция, така че няма да създава проблеми. Но къде, по дяволите, можем да я скрием? Намери Брайън и Дейв.

В каютата на Тайни де Салис екипът на Дафни и Сам отново се натъкна на следи от интересите на обитателя ѝ: списанието на Итън, издавано всеки Архангеловден, и дивиди, озаглавено „Горещи мацки — сочни и цвърчащи!“. Освен това имаше впечатляващи запаси от марихуана в отворена кутия за пури на нощното шкафче. Нямаше обаче и помен от самия Де Салис.

Събитията на пътеката започнаха да придобиват облика на фарс — Брайън и Дейв влизаха и излизаха от различни врати, докато

стигнаха до каютата, проверявана от Дафни и Сам. Вратата беше открайната. Брайън я затвори внимателно и я заключи с шперц. След това двамата с Дейв забързаха към каютата за гости.

Минаха поне пет минути, докато Брайън се върне и отклика на чукането по вратата. Започна да се извинява на Дафни още докато отключваше.

— Съжалявам, понякога механизъмът за автоматично заключване се поврежда. Ама че проклета досада, трябва да се оправи.

— Какъв е проблемът? — Рей Прендъргаст, за пръв път добронамерен, се присъедини към тях на пътеката.

Брайън обясни какво се е случило, Прендъргаст се извини отново, попита дали може да направи нещо и настоя да ги придружи, докато проверяват останалата част от лодката.

— За всеки случай, ако пак възникнат затруднения с вратите.

Канеха се да започнат със следваща каюта, когато телефонът на Дафни звънна.

— Ало?

— Жо е. Трябва да говоря със Сам.

Дафни видя, че Прендъргаст е приковал поглед в телефона.

— *C'est l'hôpital* — каза тя на Сам. — Обаждат се от болницата — обясни на Прендъргаст. — Мисля, че е най-добре доктор Жину да проведе разговора насаме.

Тя хвани Сам за ръката, отведе го в душ-кабината на каютата и затвори вратата след него.

— Знаете какви са французите с телефоните — каза на Прендъргаст. — Докато разговарят, винаги искат да са в малкия си уединен ъгъл.

Преди да заговори, Сам завъртя кранчето на душа, за да заглуши гласа си.

— Какво има, Жо?

— Двама мъже са на палубата точно над мен. Не ги виждам, но чувам гласовете им. Мисля, че натоварват нещо в хеликоптера.

Рей Прендъргаст дълго щеше да си спомня следващите няколко секунди. Лекарят французин изхвърча от душ-кабината и заговори отличен английски на полиция, който стоеше край вратата.

— Фло, ти остани с него. — Той кимна към изумения Прендъргаст. — Ако се опита да говори по телефона, му счупи ръката.

А ако се опита да напусне каютата, го събори и го вържи, ясно? Дафни, ти оставаш тук — ще си в безопасност с Фло. Мисля, че се опитват да се измъкнат с Елена.

Сам излезе от каютата, втурна се по пътеката, мина през главната каюта и излезе на палубата. Хеликоптерът беше бяла маса в далечния край на лодката. С облекчение видя, че перките са неподвижни. Като се движеше вече по-предпазливо и се придържаше, колкото може, към сенките, той се приближи на няколко метра от хеликоптера. Нямаше жива душа. Беше достатъчно близо да докосне машината. Пресегна се да отвори вратата.

— Какво си мислиш, че правиш?

Обърна се и видя Тайни де Салис, който беше дошъл от другата страна на хеликоптера. Той се приближи.

— Глух ли си? Какво правиш?

По природа Сам не беше склонен към насилие и с искрено съжаление изрига Де Салис в тестисите и запрати гърчещото му се тяло зад борда. Без да дочака да чуе плясъка, отвори вратата на хеликоптера. И там на една от задните седалки беше изпадналата в безсъзнание Елена, която дишаше леко. Сам си свали маската, покатери се в кабината, погали я по лицето и я прегърна силно.

— Вече си в безопасност, момичето ми. Ще си у дома, преди да се събудиш.

[1] Наред ли е всичко? Няма отрицателна реакция? (фр.). —
Бел.прев. ↑

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Сам чу стъпки по палубата и бръкна в джоба си за инжекция с приспивателно, но се отпусна, когато видя кой е.

— Тя е тук, Жо. И изглежда добре.

Усмивката на Жо проблесна в сенките.

— *Formidable*^[1], Сам, *vraiment formidable*^[2]. О, в случай че се притесняваш за големия си приятел, извадих го от водата, но няма да отиде никъде — приковах го с белезници към руля. Какво ще правим сега?

Сам си извади телефона.

— Първо ще кажем на Франсис. После ще извикаме полицията.

— Той осъзна нещо и замълча. — Възможно ли е да създадат проблеми? Мисълта ми е, че вие не сте точно длъжностни лица.

— Не се тревожи. Ще пробутаме историята, че сме на специална мисия от Корсика. Тукашните ченгета могат да направят справка при шефа на полицията в Калви. Той ми е чичо.

Сам поговори няколко минути със зарадвания Ръбул, който предложи да уреди марсилските полицаи да дойдат на лодката веднага. После оставил Жо да пази Елена и се върна в каютата, където намери Прендъргаст седнал в края на койката си с отпусната глава, зяпнал пода. На челото му имаше порязване, а по лицето — следи от кръв.

Реакциите на добрата новина на Сам бяха непосредствени и възторжени: звучни целувки по двете бузи от Дафни и смазваща мечешка прегръдка от Фло. Главата на Прендъргаст като че ли потъна още повече.

— Опита ли нещо? — попита Сам.

Фло кимна.

— Само веднъж.

Сам прецени, че е по-добре да не разпитва за подробности. Облекчението го караше да се чувства жив, леко замаян и благоразположен към света. С едно изтъкнато изключение.

— Полицията ще е тук всеки момент и първата им спирка трябва да е при Уепинг. Кажи ми, Фло — каква е присъдата за отвличане във Франция?

Едрият мъж потърка брадичка.

— Зависи. Ако жертвата е пострадала по някакъв начин, наказанието е двайсет и пет години. Ако не е, само двайсет.

— Само двайсет. Как са тукашните затвори?

Фигатели докара най-невинното си изражение.

— Не знам от личен опит, разбира се. Но съм чувал, че не са точно комфортни.

— Чудесно. Добре, да вървим. — Той се обърна да погледне Прендъргаст, който слушаше внимателно, лицето му изразяваше едновременно неверие и отчаяние. — Има ли къде да го заключим?

Фло сви рамене.

— Защо да си правим труда? Ще го затворя с Уепинг и ще стоя пред вратата, докато дойдат ченгетата.

Той се наведе и не особено внимателно издърпа Прендъргаст на крака. Шествието се отправи към каютата на Уепинг и стигна точно навреме да посрещне марсилските полицаи, които пристигнаха на две моторни лодки.

За радост на Сам Фло беше решил да се справи с положението лично. Той каза на капитана, че човекът, отговорен за отвличането, е в главната каюта; че жертвата спи упоена в хеликоптера, спасена от отвличане от Сам, и че той и неговите колеги са готови да помогнат с каквото могат.

Това естествено не беше краят. Трябаше да се дадат показания, да се отговори на въпроси и да се обясни странната поява на двама корсикански полицаи. Когато всичко това приключи, „розовите пръсти на изгрева“, както се изрази Дафни, докосваха източния хоризонт и героите най-после бяха свободни да си вървят.

Сам винаги щеше да си спомня краткото пътуване обратно до Марсилия. Елена, която още спеше, беше свита в ръцете му, небето беше мъгливо розово и въздухът мириаше сякаш е бил почистен. Облекчението отстъпи място на огромно щастие.

Докато пътуваха към вкъщи. Сам се обади на Филип, който вдигна още при първото позвъняване.

— Добро утро, приятелю. Надявам се, че не те събудждаам.

— Не сме спали. Какво стана?

Когато Сам приключи с описанието на събитията от вечерта, внезапно му хрумна идея.

— Филип, какво ще кажеш за ексклузивен материал? Сещаш се, похитител заловен на местопрестъплението от марсилската полиция, а опитите му да избяга с хеликоптер осуетени — всички тези неща. Мога да те запозная с подробностите.

Последва миг тишина и одобрение от страна на Филип.

— Не е лоша идея. Ще направим журналист от теб.

Елена се размърда и се обърна. С полуотворени очи протегна ръка и когато Сам я хвана, лицето ѝ омекна в усмивка.

— О, Сам, скъпи, сладък Сам, къде бях? Кое време е?

— Взе си почивен ден. Ще ти разкажа по-късно. А сега е време за закуска. Би ли искала нещо?

— Душ. Кафе. Кроасан. Още кафе.

Въпреки възраженията ѝ Сам ѝ помогна да стане от леглото. Тя се протегна, целуна го и отиде в банята, сякаш не бе преживяла нищо по-драматично от хубав нощен сън.

В кухнята Сам завари Мими да говори по телефона, а Филип тракаше ожесточено на лаптопа си.

— Чуй това, Сам — каза той и зачете от монитора. — „Милионер, заподозрян в отвличане, съдейства на полицията; красавата жертва, спасена от хеликоптер.“ — Вдигна очи към Сам. — Доста добро заглавие, не мислиш ли? Мими се опитва да хване редактора, преди да отиде в редакцията. Той ще го хареса. Както и полицията. Винаги им идва добре малко реклама.

Филип махна на Сам и възобнови тракането си, като ситананикаше със задоволство, докато пише. Едва забеляза, че Мими затвори телефона и вдигна палец.

— Харесва му. Но трябва да мине през адвокатите. Идеално ще е, ако можеш да му го пратиш по обед.

Сам подготви поднос с кафе и кроасани и се върна в спалнята, където Елена седеше на ръба на леглото, облечена в хавлия. Тя вдъхна парата, надигаща се от нейното *café au lait*, потопи кроасана си в него, отхапа и се усмихна.

— А сега, господин Левит, разкажи ми какво стана. Забавлявах ли се?

* * *

На следващата сутрин статията на Филип излезе на първа страница на „La Provанс“, придружена със снимка на лодката на Уепинг, на която ясно се виждаше хеликоптерът на кърмата, Филип бе стигнал дотам, докъдето позволиха адвокатите, и всеки, прочел статията, щеше да остане с впечатлението, че „Свободната лира“ е пълна с противни чужденци, по всяка вероятност престъпници. Онези, които имаха личен интерес към историята, бързо схванаха това.

Тя напълно съсира закуската на Жером Патримонио. Той обичаше да ѝ се наслаждава в кафене на Старото пристанище, където беше завързал тайна връзка с младата съпруга на възрастния *patron*. Но днес нямаше флиртуване, нямаше мечтателни погледи, нито интимни моменти, когато ръцете се докосват при плащането на сметката. Останалите редовни клиенти бяха запознати с близките отношения на Патримонио с истински английски лорд — всъщност той често се хвалеше с тях — и един от тях му бе показал материала. Той го прочете първоначално шокиран, после все по-загрижен — разбира се, не за Уепинг, а за себе си. Какво ще излезе при полицейското разследване? Ще бъде ли въвлечен по някакъв начин? Как може да се предпази възможно най-добре от евентуални неприятни последици? Разсеян и притеснен, той се отправи към кабинета си.

За лорд Уепинг денят също започна зле. Той беше под домашен арест на лодката, телефонът му беше конфискуван, не можеше да ползва хеликоптера, а накъдето и да погледнеше, виждаше полицейски униформи. Беше достатъчно голям реалист, за да приеме, че е хванат *en flagrant délit*^[3], както го бе уведомил един от полицайите. (Или със смъкнати гащи, както се изрази Рей Прендъргаст.) Това беше достатъчно лошо, но не беше единственият облак на хоризонта му. Откакто полицайите бяха пристигнали, Анабел Сайкс се държеше сякаш почти не го познава.

Горката Анабел. Не ѝ беше необходимо да вижда статията на Филип, за да разбере, че тя, както и всички останали на лодката, вероятно ще бъде заподозряна в съучастие в престъпно деяние, освен ако успееше да докаже, че не е знаела за отвличането. Всъщност това беше кажи-речи истината. По време на връзката си с Уепинг тя много

успешно се бе научила да си затваря очите за, както ги наричаше, неговите бизнес интереси, и инстинктивно бе избегнала задаването на каквото и да било въпроси за спящата фигура, която Брайън и Дейв бяха донесли на борда. Сега мислите ѝ препускаха. Само ако можеше да намери начин да слезе от лодката и да отиде при скъпите си приятели в Сен Тропе. Те щяха да знаят какво трябва да се направи. Всичко това беше направо отвратително.

За Патrimonio утрото постепенно излизаше извън контрол. Членовете на комисията му се бяха обадили един след друг да изразят сериозната си загриженост за обстоятелството, че престъпник е замесен в общински проект от такова значение. Освен това проведе крайно неловък разговор с кмета, който му нареди с възможно най-острия език да предприеме спешни мерки да разграничи себе си и колегите си от лорд Уепинг. Тези гневни думи още звучаха в главата му, когато свика, както бе наредил кметът, извънредна среща на комисията.

Не беше учудващо, че Франсис Ръобул реагира на историята със значително задоволство, примесено с нотка тревожност. Изглеждаше възможно, дори твърде вероятно, предложението на Уепинг да бъде дисквалифицирано, но ръцете на Ръобул бяха вързани, официално не можеше да направи нищо, за да поощри това решение. Трябаше да говори със Сам.

— Как е Елена?

— Франсис, в Калифорния правят корави момичета. Все едно нищо не се е случило. Казва, че се чувства леко замаяна, но иначе е добре. Закуси, поплува и вече говори за обяд и чаша вино.

— Толкова се радвам. И, Сам, поздравления, свърши чудесна работа. Трябва да го отпразнуваме. Но първо трябва да довършим започнатото и да се погрижим проектът да бъде одобрен, а както знаеш, аз не мога да направя открито нищо, за да помогна.

Сам вече беше мислил за това.

— Знаеш ли какво бих направил на твоето място? Бих накарал приятеля си Гастон да говори с кмета. Той е шеф на Патrimonio и със сигурност е наясно какво става.

Ръобул се съгласи, че идеята е добра. Когато се обади отново на Сам, му каза, че след като е говорил с Гастон, кметът с решил да присъства на извънредната среща на комисията, насрочена за този

следобед. Гастон бе преценил, че ще е полезно да покани кмета на вечеря още същата вечер в „Лъо Пти Нис“. И тъй като никой французин с всичкия си не се лишава от шанса за вечеря в ресторант с три звезди от „Мишлен“, кметът бе отклонил по-ранен ангажимент с марсилския ротариански клуб. Гастон беше уверен, че по време на несъмнено великолепната вечеря разговорът ще поеме в правилната посока.

Денят минаваше бавно за лорд Уепинг и Рей Прендъргаст. Исканията да им бъдат върнати мобилните телефони бяха отхвърлени въпреки уверенията на Уепинг, че трябва да се обади на въображаемата си болна майка, която бере душа в лондонски старчески дом. Седяха в главната каюта, мрачното им настроение само донякъде бе повдигано от дозите бренди.

— Копелета — възмути се Уепинг. — Трябва да ни позволят да се обадим на адвокат, нали?

— Не знам, Били. Проблемът е, че са французи.

— Да, Рей, забелязах.

— Имам предвид, че тук правилата и нормите са различни. Ще ти дам пример. Те са режели главите на хора чак до 1981 г.

Уепинг потрепери.

— Копелета.

— Това не е всичко. Също така не обичат похитители. Чакат ни от двайсет до двайсет и пет години в кафеза.

Двамата мъже седяха в печално мълчание няколко минути. Уепинг пресуши чашата си и се пресягаше за бутилката, когато ръката му застина във въздуха.

— Трябва да слезем от лодката, нали?

Прендъргаст кимна.

— Трябва да ме закараш в болница.

— Какво ти има?

— Проблеми със сърцето, Рей. Тежки проблеми със сърцето.

— Не знаех, че имаш болно сърце.

— Ще имам. Остави това на мен.

Полицаят на пост пред каютата погледна през прозореца точно навреме, за да види как лорд Уепинг със зейнала уста се прекатурува от стола и ляга на пода, хванал се за гърдите.

* * *

Жером Патримонио обяви началото на срещата, притеснен от присъствието на кмета, безучастна фигура в далечния край на заседателната маса. Той започна, като осъди недопустимото поведение на лорд Уепинг, и по-късно щеше да възприема това като едно от най-убедителните си изпълнения като председател. Това е човек, каза той, който е заблудил всички тях и е доказал, че е напълно неподходящ за партньор в този извънредно важен проект. За щастие неговият истински нрав е бил разкрит, преди да се обвържат с него. Освен това, продължи Патримонио, са предложени два други отлични проекта и комисията вече разполагала с достатъчно време и сведения, за да ги обмисли. И така в интерес на честността, демокрацията и пълната прозрачност, винаги близки до сърцето му, сега той предлагаше да се гласува. Просто вдигане на ръка, добави, ще е достатъчно.

Погледна към кмета, вече не толкова безучастен, който кимна одобрително. Членовете на комисията докараха сериозни и отговорни изражения, прилягащи на хора, които ще взимат важно решение. Патримонио им напомни, че имат правото да се въздържат.

Първият проект, подложен на гласуване, беше хотелският комплекс, предложен от мадам Дюма от името на „Айфел интернасионал“. Патримонио огледа членовете на комисията. Две ръце бяха вдигнати.

Беше ред на втория проект, предложен от мосю Левит от името на швейцарско-американски консорциум. За облекчение на Патримонио една по една бяха вдигнати пет ръце — неговият решаващ председателски глас не беше необходим. Той не можеше да бъде винен, ако нещо се обърка.

— Е, господа, мисля, че можем да се съгласим, че комисията отправи много ясно послание, и аз поздравявам членовете ѝ за тяхното решение.

След тези думи демонстрира бутонелите си и обяви срещата за приключена.

Върна се в кабинета си и проведе два телефонни разговора: с изненадания Сам и със старши редактор в „La Provанс“. След

ужасното начало денят на Патримонио започваше да изглежда по-обещаващ.

[1] Страхотно (фр.). — Бел.прев. ↑

[2] Наистина страхотно (фр.). — Бел.прев. ↑

[3] На местопрестъплението (фр.). — Бел.прев. ↑

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

— *Mais c'est pas possible.*^[1] Не мога да повярвам. — Филип се смееше и клатеше глава, докато пълзгаше към Мими сутрешното издание на „Ла Прованс“ по масата. — Погледни. Тази лисица Сам — не ми е споменал нито дума.

Мими остави кроасана, облиза трохичките от пръстите си и разпъна вестника пред себе си. На първа страница имаше снимка на Патримонио и Сам, които се ръкуваха и се усмихваха на обектива. „Нов изглед за Анс де Пешьор“ гласеше заглавието, последвано от няколко абзаца развлнувана проза, която поздравяваше комисията за трудното решение и подчертаваше дружеските и градивни отношения между мосю Жером Патримонио и мосю Сам Левит. По-нататък в статията се казваше, че скоро ще има пресконференция, на която ще бъдат разкрити пълните подробности за победилия проект. Последният печат на одобрение бе даден от Патримонио. „Аз съм особено доволен от решението на комисията, казваше той, защото този проект беше мой личен фаворит от самото начало“.

Като прочете това, Мими едва не се задави с кафето си.

— Ама че идиот!

Филип продължаваше да се смее.

— Ето това е пресконференция, която в никакъв случай не бих пропуснал. Искаш ли да дойдеш с мен?

След ареста на лорд Уепинг и неговите хора Филип и Мими бяха решили, че е безопасно да се върнат в апартамента му. Ето защо порядко виждаха Сам.

— Оставиш го сам за минута и се замесва с всянакви странни типове — каза Филип.

Пресегна за телефона си и набра номера на Сам.

— Мосю Сам Левит ли е, който има дружески и градивни отношения с онзи конски задник Патримонио?

Сам изстена.

— Знам, Филип, знам. Не бъди твърде суров към мен. Обади ми се и каза, че е важно да се срещнем в кабинета му. Когато отидох, той току-що бе дал интервю на един от вашите хора от вестника. После фотографът влезе...

— И останалото е история. Бас ловя, че е сложил грим за кадъра. Сега ми кажи кога е пресконференцията?

— Утре следобед. Секретарката му прозвънява медиите тази сутрин. Можеш да дойдеш, но само ако се държиш прилично.

— *Moi?* Да не се държа прилично? Ще съм съвършен пример за професионализъм.

— От това се опасявам. Ще се видим утре.

* * *

— Скъпи ми мосю Левит, може би ще е най-добре аз да отговарям на всички въпроси. — Патримонио се огледа в заседателната зала, но напразно търсеше огледало по стените. Беше издокаран за случая с кремав копринен костюм, бледосиня риза и любимата си итънска вратовръзка. — Разбира се, ако трябва да се допитам до вас за някоя техническа подробност, ще го направя. Но според мен е най-добре да има един официален говорител на проекта, не сте ли съгласен?

— Точно така. — Сам беше изключително доволен, че Патримонио ще поеме въпросите. Вече се наслаждаваше на приятната ирония на ситуацията: Патримонио щеше да възхвалява проекта на своя стар враг Ръбул. — Освен всичко друго вашият френски е далеч по-добър от моя.

Секретарката на Патримонио подаде глава през отворената врата на заседателната зала.

— Мисля, че всички са тук.

— Покани ги, скъпа. Покани ги.

Патримонио заглади косата си, изкара бутоналиите си на показ, намести вратовръзката си и доби приветстваща усмивка, докато представителите на медиите влизаха. Екип от трима души от местна телевизия бе последван от петима-шестима автори от специализираната преса — дизайн и архитектура, списание „Коте

Сюд“, и няколко брокери на недвижими имоти, нетърпеливи да се докопат до работа. Най-отзад беше Филип. Когато Патримонио го зърна, усмивката му се разколеба за секунда, но бързо се съвзе.

В своето представяне Патримонио се постара да припише заслуги, на когото трябва, сиреч на себе си. Той беше стабилната напътстваща ръка на всеки етап от процеса, от избирането на финалистите до взимането на окончателното решение. Ако се вярваше на чутото, това беше история за посвещаването и трезвата преценка на един човек. По средата на изказването на Патримонио Сам допусна грешката да улови погледа на Филип и бе възнаграден с пресилено намигване.

Когато Патримонио най-сетне мълкна, въпросите бяха меки, както се надяваше. Колко ще струва проектът? Какъв е работният график и кога ще започне строителството? Какви са условията за закупуване на готовите апартаменти? Патримонио даде адекватно оптимистични отговори и се поздравяваща за гладкото протичане на срещата, когато Филип шумно прочисти гърлото си и вдигна ръка.

— Господин председател, какво стана с милионера похитител? Знам, че беше сред финалистите. Двамата бяхте доста близки, нали? Някакви новини за него?

Но Патримонио отказа да бъде въвлечен в подобен капан.

— Разследването продължава и не мога да коментирам този въпрос. Това е работа на полицията. — Той си погледна часовника. — А сега, господа, ако няма други въпроси, двамата с мосю Левит имаме да вършим работа.

* * *

Ръбул беше решил, че победата трябва да бъде отпразнувана. Все още беше твърде рано, прецени той, да бъде видян на обществено място в Марсилия със Сам и Елена, затова беше уредил „малък селски обяд“, както го нарече. Две коли щяха да дойдат до къщата да вземат Елена, Сам, Мими, Филип и Дафни и да ги откарат в дискретен ресторант, скрит в Люберон. Ръбул щеше да ги чака там.

Точно в единайсет часа два черни мерцедеса паркираха на алеята пред къщата. Двамата млади шофьори в черни костюми и със слънчеви

очила настаниха пасажерите по местата им и потеглиха. Дафни беше поискала да пътува с Елена и Мими. „Всички момичета да сме заедно, скъпи, за да можем да си клюкарстваме за вас двамата“, каза тя на Сам и двамата мъже ги следваха във втората кола.

След малко повече от час се озоваха в напълно различен свят. След тълпите, бетона и морските гледки на Марсилия Люберон изглеждаше тучен и празен. Пролетните дъждове бяха покрили планините с всевъзможни нюанси на зеленото, бяха свежи и светеха, а небето беше синьо като в пощенска картичка. Идеално време за обяд, както каза Филип на Сам.

Последният участък от пътя ги изведе на тясно, криволично шосе, което се изкачи до върха на Люберон. Стигнаха до дървена табела, наполовина скрита от бръшлян, на която пишеше „Лъ Ма дез Оливие“. Стрелка сочеше надолу към каменна пътека, която се виеше през горички от маслинови дървета, чиито сребристозелени листа потрепваха на ветреца, и свършваше при високите стени и отворените порти на ресторант. На входа широко усмихнат стоеше Ръбул.

Той беше представен на Дафни, Мими и Филип, целуна Елена и Сам и ги въведе в огромен двор, достатъчно голям за двата стари кестена, чиито листа хвърляха сянка върху дълга маса. Сам забеляза, че е сложена за осем души.

— Не ми казвай, че си поканил Патrimonио?

Ръбул се ухили.

— Разбира се, че не. Имам нова приятелка — Ето я и нея. — Сам последва Ръбул, който отиде при вратата на ресторанта. — Скъпа моя, това е Сам, който толкова много ми помогна. Сам, бих искал да ти представя Моника Чун.

Тя беше дребна, едва достигаше до рамото на Сам, с лъскава черна коса и бадемови очи, вече не беше млада, но все още беше красива и изключително елегантна. Дори Сам, който не беше специалист, можеше да отгатне, че копринената ѝ рокля идва от Париж. Той се наведе да ѝ целуна ръка и Ръбул кимна одобрително.

— Да знаеш, започваш да се държиш като цивилизиран французин.

Докато прекосяваха двора да се присъединят към останалите, Ръбул плъзна ръка около кръста ѝ.

— Моника и аз имаме общи интереси в Хонконг. Тя е страхотна бизнесдама и отлична готвачка, но трябва да те предупредя нещо, Сам. Никога не играй мадзян с нея — ще те убие.

Моника се засмя.

— Имаме две хиляди години подготовка зад гърба си, Франсис. А кои са тези симпатични хора?

Докато течаха запознанствата, при гостите влязоха мъж и жена, които носеха подноси с бутилки, чаши и лед.

— Това е Мирей, която прави чудеса в кухнята, а това е съпругът й Бернар, който настоява да пием по един аперитив преди ядене — представи ги Ръобул.

Бяха жизнерадостна двойка, нагледно доказателство за готвенето на Мирей, закръглени и весели. Раздадоха чаши с пастис и розе, след което Мирей се извини, че трябва да ги остави, и отиде да надзирава приготовленията за обяда, докато Бернар се суетеше около масата.

Дворът беше мечтата на художествения директор. Каменните стени, дебели два фута и високи десет, бяха станали меко сиви от няколкостотин години ветрове и дъждове, цветът им се съчетаваше прекрасно с цвета на плочите на земята. Масивни саксии от избледняла теракота, засадени с червени мушката и бели петунии, опасваха стените, а няколко сламени шапки — в случай че слънцето проникне през листата, бяха закачени на дънерите на кестените.

Обядът отговаряше на обстановката. Беше парад от любимите ястия на Мирей, като се започне с предястие от *beignets de fleurs*, пържени цветове от тиквички, последвани от тарти с аншоа и маслини върху канапе от задушен лук — класическата *pissaladière* от Ница. Основното ястие, фаворитът на Мирей, беше шарлота от агнешко и патладжани, сервирана с картофи, изпечени в гъща мас. После малко местно козе сирене. И накрая компот от праскови със стръкове свежа върбинка. Обяд, който, както им обясни Бернар, би подготвил човек за тежка следобедна работа на палето.

Виното и разговорите се лееха, бяха минали почти три часа, когато Ръобул стана и почука чашата си с лъжица, за да привлече вниманието.

— Приятели, това е много щастлив ден и не искам да го съсипвам с дълга реч. Но не мога да не изкажа възхищението и

благодарностите си към Сам и се надявам, че той ще приеме този знак на моята признателност.

Той заобиколи масата до мястото, където седеше Сам, и му връчи плик.

Сам го отвори. Вътре имаше чек за един милион долара. Вдигна очи към Ръбул. И двамата мъже се усмихваха, но минаха няколко минути, преди Сам да успее да каже нещо.

— Обядът е за моя сметка.

[1] Но това не е възможно (фр.). — Бел.прев. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.